

မေတ္တာ

သရဲခေါ်သံ

BURMESE
CLASSIC
.com

မ ၆ ၃ ၅ ၂ ၃ ၆ ၂ ၂

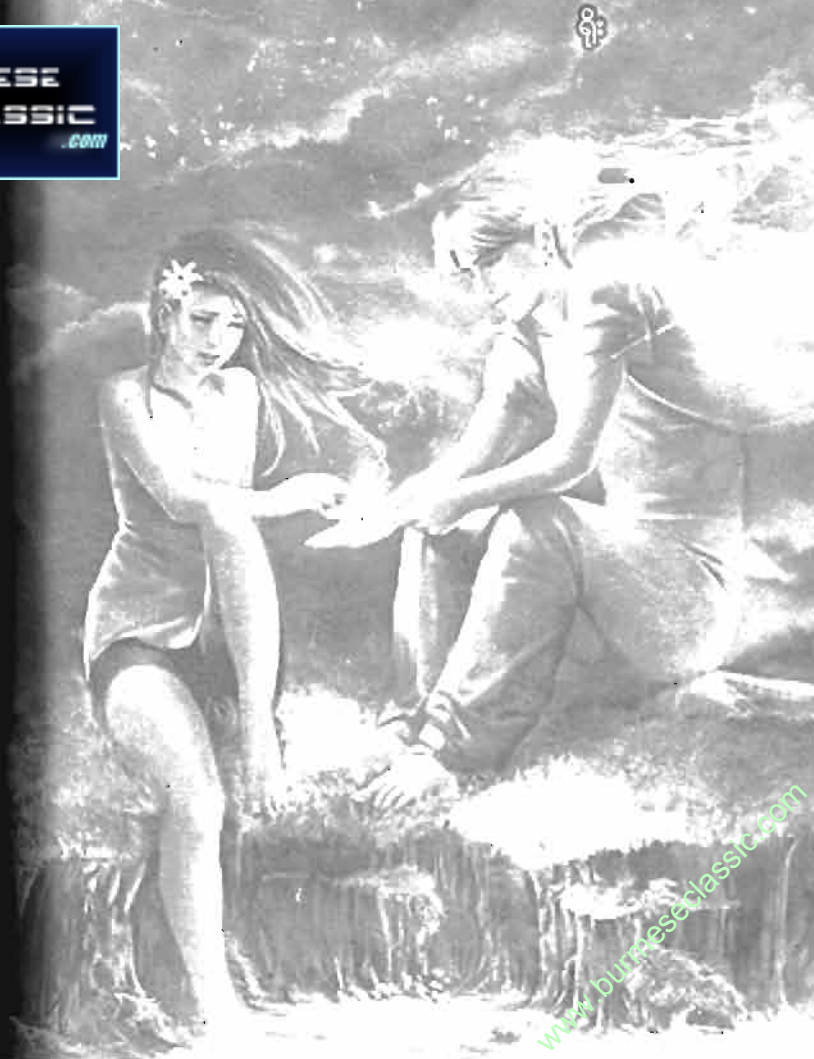
တကယ်တော့
ဝက်ဝံရုပ်ကလေး တွဲချိတ်ထားတဲ့
သော့ချိတ်ကလေးတစ်ခုက
ကျွန်မကို
ဘယ်တော့မှ ပြန်နိုးမစေတော့
ဆေးပြားကလေးတွေလို
တွန်းပို့ခဲ့တာပါ။

ရွှေကြိုးကြာ

အဲ့ဒီကျိန်စာသင့်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးသော့ချိတ်ကို
အဝတ်ဖြူနဲ့ အသေအချာထုပ်ပိုးပြီး
မြေကြီးထဲထည့်မြှုပ်ပစ်လိုက်ပါ
ကျိန်စာရဲ့မကောင်းသောအရာမှန်သမျှကို
မြေကြီးရဲ့စွမ်းအားက
ဝပ်ယူဖြေဖျောက်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်လေ။

ရိုး

BURMESE
CLASSIC
com

အခန်း(၁)

BURMESE
CLASSIC
.com

သစ်

ရွက်လေတိုးသံ သဲသဲမျှကိုပင် ကြားရစေသော
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသောနေရာ။

ဖြည်းညှင်းစွာ စိုးခတ်နေသော လေနုအေး။

တဖွဲဖွဲမျှ ရွာနေသော မိုးစက်များ။

အရာအားလုံးသည် အေးစက်လျက်။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်အေးစက်သောနေရာ။

သို့သော်...

ဒီနေရာကို ရောက်နေခဲ့ကြသောသူတွေမှာတော့ ကိုယ်စီရင်ထဲ

အပူမီးများ မတောက်လောင်လျက်။

ခရီးတစ်ခုကို သွားနှင့်ကြသူများနှင့်... ထိုခရီးကို လိုက်ပါပို့
ဆောင်ကြသူများရဲ့ နောက်ဆုံးအဖြစ် ဆုံတွေ့ရာနေရာ။

မိုးစက်တွေကြားမှာ ဖွေးမြသန့်စင်လျက် သင်းသင်းကလေး
မွေးပျံ့နေသော စကားဖြူပင်ရဲ့အောက်မှာ...

ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် အထီးကျန်လျက်ရှိသော အသစ်စက်စက် အုတ်ဂူ
ဖြူဖြူကလေးတစ်လုံး။

ရွှေကြီးကြာ အသက်ပြည့်နှစ်

“ကြီး... ကြီးကြာရယ်... အင့်... ဟင့်... ဟင့်”

မေမေ့ထံမှ မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်တော့သော ရှိုက်သံ
အုပ်အုပ်က လွင့်ပျံ့လာခဲ့သည်။

အထီးကျန် အုတ်ဂူလေးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လဲ
လျောင်းနေမယ့် ဝိညာဉ်တစ်ခု။

အော်ရေးရှားပင်အောက်မှာ ထိုင်ရင်း မျက်ရည်ဖုံးသော မျက်
ဝန်းများဖြင့် အုတ်ဂူကို ရီဝေစွာ ငေးကြည့်နေသော ရွှေဟင်္သာရဲ့ရင်ထဲ
မှာလည်း ယူကြီးမရသော ကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ဖြေဆည်မရနိုင်အောင်
ဆိုနစ်နေသည်။

ကြီးကြာရယ်... ငါ ဘယ်လိုဖြေလို့ရမှာတဲ့လဲ။

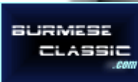
“နင်နဲ့ငါက ပြေးကြည့်မှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ။

ပြီးတော့...

နင်... နင်နဲ့ငါက ဆယ်မိနစ်ပဲ ခြားတဲ့ အမွှာညီအစ်မလေ။

နင်နဲ့ငါဟာ လောကကြီးထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့တာ ဆယ်မိနစ်ပဲ
ကွာခြားခဲ့ပေမယ့်... ခုတော့...

နင်က ငါ့ထက် မိနစ်ပေါင်းများစွာ နေ့ရက်ပေါင်းများစွာ စော

စီးစွာ လူ့လောကထဲက ထွက်ခွာနှင့်ခဲ့ပြီ။

အဲ့ဒီအတွက် ငါ ဘယ်လောက်တောင် ယူကြိုးမရ ကြေကွဲရ
သလဲဆိုတာ နင်ကတော့ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါဟာ ငါ့ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုပဲ။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ခံစားနေရပေ
မယ့်...

ရွှေဟင်္သာသည် မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်လို့ မရနိုင်အောင် ရှိုက်ငင်
ငိုကြွေးနေရှာသော မေမေ့ကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်
ကျလာမိသည်။

“ကြာလေးရေ... ကြီးကြာလေးရေ မေမေ့ကို ဘာလို့ ဒီလို
အဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ထားခဲ့တာလဲ၊ မေမေ ဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ သမီးငယ်
ရယ်၊ မေမေ... မေမေ မွေးခဲ့တာ သမီးနှစ်ယောက်လေ၊ ခု...
ခုတော့...”

မေမေ ယူကြိုးမရ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးပြန်သည်။

မေမေ့ကို ငေးရီကြည့်နေမိသော ဟင်္သာသည် မျက်ရည်
မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေက ဟင်္သာပခုံးကို တင်းတင်းဖက်ကာ...

“ခုချိန်မှာ လူတွေက အားပေးစကားတော့ ပြောကြတာပဲ၊
သမီးနှစ်ယောက် မွေးထားတာ၊ တစ်ယောက်ကျန်သေးတာပဲ ဖြေပေါ့
တဲ့...”

မှန်ပါတယ်... သမီးကြီး ဖေဖေတို့အနားမှာ ရှိနေသေးတဲ့
အတွက် ဖေဖေ ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါတယ်...

ဒါပေမယ့်... ဒါပေမယ့် သမီးရယ်၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်
ယေဘုယျလေးကတည်းက ကုတင်ဆိုရင်လည်း ဆင်တူနှစ်လုံး၊ အင်္ကျီ
ဆိုရင်လည်း ဆင်တူလေးနှစ်ထည်...

အို... ဘာမဆို... ဘာမဆိုပါ အမြဲ ဆင်တူလေးနှစ်ယောက်
မြင်ခဲ့ရတာ... ခု... ခုတော့ ဖေဖေတို့ ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးက
တစ်ခြမ်း ပဲ့သွားခဲ့ရသလိုပဲ သမီးကြီးရယ်၊ သမီးငယ်အတွက် ဖေဖေ
ပြေမရနိုင်ဘူး”

ဟင်္သာ ရိုက်သံမထွက်မီအောင် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း
ဖေဖေစကားများကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ နားထောင်ပေးနေမိ
သည်။

ဟုတ်ပါတယ်လေ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပပြောနဲ့... ဟင်္သာကိုယ်တိုင်ပင် ကြိုးကြာ
ရုတ်တရက်ကြီး သေဆုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်က ကိုယ့်အရိပ် ရုတ်တရက်
ပျောက်ဆုံးသွားသလို...

ရင်ထဲက အသည်းနှလုံး ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရသလို နှင့်နှင်းသီးသီး
ခံစားခဲ့ရတာ။

မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေဆို ပိုပြီးခံစားရရှာမှာပေါ့။

ဟင်္သာ ဖေဖေလက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး စကား
တစ်ခွန်းမှ မဆိုနိုင်ဘဲ အားပေးနေမိသည်။

“ခအေးလေ... ရုတ်တရက်ကြီး ခွဲခွာလိုက်ရတဲ့အတွက်
ဖေဖေတို့က ခံစားလိုက်ရပေမယ့် သူကတော့ သူ့အတွက် လွတ်မြောက်
ရာလမ်း ရှာသွားခဲ့တာပဲ...”

“ဟမလွန်နီမှာ သူ ကောင်းရာမွန်ရာဘဝကို ရောက်ပါစေလို့
ဖေဖေတို့ ဆုတောင်းပေးရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“ဖေဖေ... ရယ်”

ဟင်္သာ ရှိုက်သံကို မထိန်းနိုင်တော့ပြီ။

နှုတ်ခမ်းလွှာများကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်သော်လည်း ရှိုက်
သံက ကျယ်လောင်စွာ လွင့်ပျံ့သွားခဲ့ပြီ။

ကြိုးကြာ...

နှင် တကယ်ပဲ နှင့်အတွက် လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ရှာသွားခဲ့
တာလား။ နှင် ဟောဒီဘဝထဲက ဟောဒီလူလောကထဲက ထွက်ပြေးချင်
ရအောင် ဘာတွေများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရလို့လဲ ကြိုးကြာရယ်။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို သေတဲ့အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟ
မပြောခဲ့တဲ့ နှင့်ရဲ့မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းကိုလည်း ငါ အရမ်းပဲ အံ့သြ
ပါရဲ့။

တကယ်ဆို လောကကြီးထဲမှာ သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ နှစ်
ယောက်ထဲသာ ရှိတဲ့ ငါ့ကိုတော့ နှင်ပြောပြခဲ့သင့်တာပေါ့။

အခုတော့...

နှင်ဟာ အားလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် ထားခဲ့ပြီး...
တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားခဲ့တာပဲ။

ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိရဲ့နဲ့ အခုလို နှင်ဖြစ်သွားခဲ့ရတာကို ငါ
ရင်နာလို့မဆုံးဘူး ကြိုးကြာရယ်။

“ဟင်္သာ... ဖေဖေတို့ ပြန်ကြရအောင်၊ မှောင်တော့မယ်၊
သမီးမေမေလည်း ကြာရင် ဒီထက် ပိုခံစားရလိမ့်မယ်”

ကျောပြင်လေး တသိမ့်သိမ့် ခါအောင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေး
နေမိသော ဟင်္သာကို ဖေဖေက ဆွဲထူသည်။

မေမေကတော့ ကြိုးကြာရဲ့အုတ်ဂူမှာ မျက်နှာအပ်၍ ငိုကြွေး
ဆဲ။

“စိုးရေ... ပြန်ရအောင်၊ မှောင်တော့မယ်နော်”

ဖေဖေ မေမေကို ချောရင်း ပခုံးမှ ဆွဲထူကာ ထစေသည်။

မေမေက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ နာနာကျင်ကျင်
ငိုကြွေးဆဲ။

“ကိုယ်တို့ အိမ်ရောက်ရင် သမီးငယ်အတွက် ဆုတောင်းပေး

ကြဦးမယ်လေနော် စိုး”

မေမေ မျက်ရည်များကြားက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဖေဖေက အလယ်မှ ရပ်ကာ ဟင်္သာနှင့် မေမေကို ပခုံးဖက်
ဖေးမကာ ခေါ်လာသည်။

ဟင်္သာသည် ကြိုးကြာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေရှာမည်
ဖြစ်သော အုတ်ဂူဖြူဖြူကလေးကို ရီဝေစွာ လည်ပြန်ကြည့်ကာ တိတ်
တဆိတ် စကားဆိုမိသည်။

ကြိုးကြာ . .

ငါကတော့လေ . . .

ဆုတောင်းပြည့်နိုင်မယ်ဆိုရင် . . .

တမလွန်ကမ္ဘာကနေ နှင်ပြန်လာခဲ့ပြီး . . .

ငါ့အနားမှာ နှင့်ဝိညာဉ်လေး အမြဲရှိနေနိုင်ဖို့ . . .

ဆုတောင်းချင်တယ် သိရဲ့လား။

ထိုစဉ် . . .

လေပြည်က သူမနားရွက်နားမှ ကပ်ကာ ဝေခနဲ။

ကျောပြင်တစ်လျှောက် စိမ့်ခနဲ အေးသွားခဲ့ရသည်။

ကြက်သီးများလည်း ဖြန်းခနဲ။

ဟင်္သာ မျက်လုံးများ ဝိုင်းကာ နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်မိသည်။

ကြိုးကြာ . . .

နှင် တကယ်ပဲ ငါ့အနားမှာလား။

၁၄. ၁၄. ၁၄. ၁၄.

ဟင်္သာ အထုပ်ကို ဆွဲလျက် အခန်းထဲမှ လေးကန်စွာ ထွက်
လိုက်သည်။ ခြေလှမ်းများမှာ နှေးကွေးလျက်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမ အခန်းထဲမှ ထွက်လာကို စောင့်နေပုံ
ရသည့် ဖေဖေနှင့်မေမေကို အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီး ပစ္စည်းတွေ စုံရဲ့လား”

မေမေက ကြေကွဲစွာ ပြုံးကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဟုတ် . . . စုံပါတယ် မေမေ”

ဟင်္သာ မေမေကို ပြန်ဖြေရင်း ပြုံးပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

မေမေအပြုံးကိုလည်း သူမ နားလည်နေပါသည်။

အရင်ဆို ဒီခရီးက ညီအစ်မနှစ်ယောက် အမြဲအတူသွားနေကျ
မဟုတ်လား။

နွေရာသီမှာ နယ်မြို့က ဥယျာဉ်အိမ်ကလေးဆီ သူငယ်ချင်း
ခြောက်ယောက် စုပြီးသွားတိုင်း ကြိုးကြာပါ အမြဲပါနေကျ။

အဲဒီတုန်းကတော့ မေမေအပြုံးက ခုလို ကြေကွဲမနေ။
သမီးတွေရဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းခရီးကို မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် နွေးထွေး
တောက်ပလျက်။ ပြီးတော့. . .

မေမေ ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်ပြီး မေးတတ်တဲ့ မေးခွန်းကလည်း
'သမီးတို့ ပစ္စည်းတွေ စုံရဲ့လား' . . . ဖြစ်သည်။

'တို့' ဆိုသော စကားလုံးတစ်လုံး ကွာခြားခြင်းရဲ့နောက်မှာ
အထီးကျန်ခြင်းက သိသိသာသာ တွဲလျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဟင်္သာ မျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့်နေသော ဖေဖေက ဟင်္သာ
မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာကို သတိထားမိလျက်. . .

"ပစ္စည်းတွေ သေချာပြန်စစ်နော် သမီးကြီး၊ ဓါတ်မီး. . .
ကေး. . . ဓါတ်မီး အရေးအကြီးဆုံးပဲနော်. . . ညရေးညတာအတွက်၊
ဟိုမှာက သိပ်အစွန့်ကျလွန်းတယ်"

ဖေဖေက ဝင်ထိန်းပေးဖို့ ကြိုးစားရှာသည်ကို ဟင်္သာရိပ်မိ
သည်မို့ ဖေဖေကို ပြုံးပြကာ. . .

"ပါ၊ပါတယ် ဖေဖေ၊ လိုအပ်တာတွေအားလုံး ပါ၊ပါတယ်"

"အိုကေ. . . အိုကေ. . . စိတ်ပြေလက်ပျောက် ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် နေပေါ့၊ ပျော်သလောက်သာနော်. . . ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်. . ."

ဟင်္သာ ဖေဖေကို ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဒီခရီးကို ဖေဖေနှင့်မေမေ ဟင်္သာကို လိုလိုလားလား သွားစေ
ချင်ကြမှန်း ဟင်္သာ သိပါသည်။

တကယ်တော့ ဖေဖေတို့ အစီအစဉ်တစ်ခုထဲဖြင့် ဟင်္သာ ဒီခရီး
ကို လိုက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။

ဟင်္သာကိုယ်တိုင်ကိုက လိုလိုလားလား သွားဖို့ စဉ်းစားမိခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဒီခရီးဟာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဟင်္သာရဲ့
မသိစိတ်ထဲမှာ အလိုအလျောက် သိလို့နေသည်။

ပြီးတော့ နောက်ထပ် ထူးခြားတာက. . .

အဲဒီခရီးကို သွားဖြစ်အောင်သွားဖို့ သူမရဲ့စိတ်ကို တစ်စုံတစ်
ယောက်က တွန်းအားပေး လှုံ့ဆော်နေသလို ခံစားနေရခြင်းပင်။

အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ. . . !!

"ဟော. . . ကားသံကြားတယ် သမီးကြီးရေ၊ လာကြပြီထင်
တယ်. . . ထွက်ကြိုလိုက်ပါဦး"

ဖေဖေ လှမ်းပြောလိုက်တာကြောင့် သူမရဲ့အတွေးက တစ်
ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ပျက်သွားရတော့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ လာကြပြီ။

သူမတို့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နွေရာသီခရီး အတူထွက်နေကျ သူငယ်
ချင်းတွေ။ ဟင်္သာ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲလျက် အားယူပြီးကာ ထွက်
ကြိုလိုက်သည်။

"နေကောင်းတယ်နော် ဟင်္သာ"

ကားပေါ်မှ ဦးဆုံး ဆင်းလာသူက ဆူး။

အင်း. . . ဆူးခက်။

ကြိုးကြာရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူ။

ဆူး မျက်လုံးများထဲမှာ မျက်ရည်တွေကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာမို့
ဟင်္သာ မျက်နှာလွဲရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

"ကောင်းပါတယ်"

"ပေးလေ အိတ်"

သူ လက်ကမ်းပေးတော့ အိတ်ကို ထည့်ပေးလိုက်မိသည်။

လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို အေးဆေးတည်ငြိမ်တတ်သည့်
ဆူးကို ကြိုးကြာ ဘယ်လောက်တောင် အရူးအမူး စွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုးခဲ့

သလဲဆိုတာ ဟင်္သာ အသိဆုံး။

သို့သော် . . .

ဆူးကတော့ နှလုံးသားရေးရာမှာ ကိုယ်တိုင် ဘယ်သူ့ကို ချစ်လို့ချစ်မှန်း မသိခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အို . . . ထားလိုက်ပါတော့။

ဒါတွေ ပြန်သတိမရချင်တော့ပြီ။

“ဟင်္သာ”

အော်ပြီး ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသူက ငြိမ်းရသ။

“ငြိမ်း”

ဟင်္သာ လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ ငြိမ်းက ပြေးဖက်လေသည်။

“ဟင်္သာ နင်လိုက်ဖြစ်တာ ငါ အရမ်းပျော်တယ် သိလား”

ပျော်တယ်ပြောသော ငြိမ်းအသံက တုန်ရီဆိုလိုက်နေသည်။

“အင်း . . . ငါ . . . ငါလည်း ပျော်ပါတယ်”

ဟင်္သာ အဖျားခတ်အသံများ မတုန်အောင် ကြိုးစားသတိထားပြောရင်း မျက်ရည်များ ဝဲတက်လာခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ ငြိမ်းနှင့် ကြိုးကြာက သံယောဇဉ် အပိုကြဆုံးသူများဖြစ်သည်။

“ဟေး . . . ဟင်္သာ”

ကားမောင်းသူနေရာမှ အပြေးအလွှား ဆင်းလာသူက ဖြိုးဝေ။
ငြိမ်းရဲ့ချစ်သူ ဖြိုး။ အစအနောက် သန်လွန်းသော ဖြိုးကြောင့် ဟင်္သာတို့အုပ်စုထဲမှာ မကြာခဏ ရယ်ပွဲဖွဲ့ ပျော်ရွှင်ရသလို စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ်ရတတ်သည်။ ခုလည်း ကြည့်။

“ငါရော ငြိမ်းလို ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်လို့ ရမလား”

“အို . . .”

ဟင်္သာ မျက်လုံးပြူးပြီး ထ.အော်လိုက်မိသည်။

“ဟေ့ကောင် ဖြိုးဝေ”

မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝင်ဟန့်လိုက်သူက ဆူး။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဟင်္သာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်မိကြသည်။

“အိုကေ . . . ဒါမှ မိုနာလီဇာအပြုံး”

လွင့်လွင့်မြူးမြူးအသံလေး။

ဟင်္သာ ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ခေတ် . . . အိုး . . . နင်လည်း လိုက်ဖြစ်တယ်ပေါ့နော်”

“ဟေ့ . . . ဟင်္သာပါမှတော့ ဒီခရီးမှာ မေခေတ်က ကျန်ခဲ့စရာ အကြောင်းရှိပါမလားကွ”

ခေတ်က သူမကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်သည်။

ခြောက်ယောက်အုပ်စုထဲမှာ ဆူးနှင့်ကြိုးကြာက တစ်စုံတွဲ၊ ဖြိုးနှင့်ငြိမ်းက တစ်စုံတွဲမို့ ချစ်သူမရှိသေးသည့် (အင်း . . . မထားသေးဘူးဘဲ ဆိုပါစို့) ဟင်္သာနှင့်ခေတ်က ပိုပြီးရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ အုပ်စုထဲမှာ ခေတ်က ဟင်္သာအပေါ် နားအလည်ဆုံး လို့လည်း ဟင်္သာက ယုံကြည်သည်လေ။

“ဟင်္သာ”

အပြန်အလှန် ပွေ့ဖက်ထားရင်းက ခေတ်က ဟင်္သာ ကြားရုံတိုးသဲစွာ ခေါ်သည်။

“ဟင် . . .”

“နင့်ကို ကတိတစ်ခု ပေးမယ်”

“ပြောလေ”

“ဒီခရီးဟာ နင့်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာ ခရီးတစ်ခု ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့”

“အို . . . ခေတ် . . . ခေတ်ရယ်”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ နွေးထွေးလှသော စေတနာကို နားလည် လှစွာ ဟင်္သာ ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။

“ငါတို့အားလုံး နှင့်လိုပဲ ခံစားကြရပါတယ် ဟင်္သာရယ်၊ ဒါပေ မယ့်လေ... နှင့် တစ်သက်လုံး အထီးကျန်ဆန်ဆန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ရမှာကိုတော့ ငါတို့ မလိုလားနိုင်ဘူး၊ နှင့် အမြဲပျော်ရွှင်တက်ကြွနေတာ ကိုပဲ ငါတို့ မြင်ချင်တယ်”

“ငါ... ငါ... အားလုံးကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ ခေတ် ရယ်၊ ငါ့ကို ခုလို စေတနာ ထားကြတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ရင် ပြုံးပြစမ်းပါဦး”

“အရူးမ”

သူမ ခေတ်ကို ချစ်စနိုး ဆဲရေးရင်း ကြိုးစားအားယူ ပြုံးပြလိုက် ရပါသည်။

ဒီခရီးက သူမအတွက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် အပျော်ခရီးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ ခရီးတစ်ခုတဲ့လား။

သူမကတော့ အဲ့လို မထင်ပါ။

ဒီခရီးဟာ...

ဟင်္သာ ဆက်မတွေးဖြစ်အောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တစ်ကိုယ်တည်း ကြားသာရုံ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ကြိုးကြာ...

ငါနဲ့အတူလိုက်ခဲ့နော်...။

အခန်း(၂)

“န ဖုလေလကတင် စဉ်းစားလိုက်ရင်...ငါလေ ရတနာဟာ နှုတ်ခမ်း ဖန်တီးပေး...ငါလေ လာမိအောင် အာရုံစိုက် လိုနာစွာလုပ် ကို...ဟလို ဖွဲ့ကတည်း နှင့် သိလျှင် ပေးမိရမှာ”

အဆွေးသီချင်း အေးအေးချိုချိုကလေးကို ပြုံးတစ်ယောက် မျက်လုံးများ ပိတ်မတတ် သံကုန်ဟစ်အော်ဆိုနေသည်။

ဆူး နားမခံသာသလို...

‘ကျွတ်...’ ခနဲ စုတ်သပ်သည်။

ဟင်္သာနှင့် ခေတ်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။

“ပလိပ် . . ပလိပ် ပြုံး . . . ကျေးဇူးပြုပြီး ယူပါးစပ် ခဏပိတ် ပေးထားလို့ မရဘူးလား၊ ခဏ . . . ခဏလေး”

နံဘေးမှာ ထိုင်သော ငြိမ်းတစ်ယောက် လုံးဝ မခံမရပ်နိုင် တော့သလို ပြုံးအသံကို လွှမ်းသွားအောင် အော်လေတော့သည်။

ဟင်္သာနှင့် ခေတ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြသည်။ ပြုံးနှင့်ငြိမ်းမှာ မတည့်အတူနေ ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ် လိုက် စုံတွဲဖြစ်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တာနှင့် ရန်ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မျက်စိအောက်ကလည်း အပျောက်မခံနိုင်ကြ။

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ယူတို့ ကားစီးရင်း မပျင်းရအောင် ကိုယ်က ဖျော်ဖြေပေးနေတာ”

“ယူ ဖျော်ဖြေတာ ကိုယ်တို့ နားမခံသာဘူး၊ ယူသံသေးသံ ပြောကြားကို ဘယ်သူမှ မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

“ဝိုး . . . သံသေးသံကြောင်၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဒီလောက်တောင် ပဲ ချီးမွမ်းမြှောက်စားရသလား ဒေါ်ငြိမ်းရသနဲ့”

ဖြိုးဝေတစ်ယောက် လေကို လုံးဝမလျှော့။

“ဟေ့ . . . မင်း အနောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လာထိုင် မလား ပြုံးဝေ၊ ငါ တစ်လှည့်မောင်းပေးမယ်”

ဆူးခက် မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ကာ ဝင်ပြောသည်။

ဆူးက အတည်လိုလို နောက်သလိုလို ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။

“ဆူးခက် ဘာလဲ၊ မင်းက ငြိမ်းနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ချင်တဲ့သဘောလား”

“အာ . . . ဒီကောင်”

ဖြိုးက အံ့သလိုလည်း အစကြမ်းသူ ဖြစ်သည်။

ဆူးခက် မျက်နှာအထားရ ခက်သွားတာ မြင်ရတော့ ခေတ်နှင့် ဟင်္သာ ကြိတ်ပြီးမိကြပြန်သည်။

ငြိမ်းကတော့ ပြုံးကို မျက်စောင်းခဲ့လျက် . . .

“ဖြိုးဝေ . . . နင်ကတော့နော်၊ ငါ့ကို ကြိုးကြာ တမလွန်ကနေ”

ငြိမ်းတစ်ယောက် သတိလက်လွတ် ပြောပြီးမှ စကားမဆက်ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ကာ ဟင်္သာကို လှည့်ကြည့်လျက် . . .

“ဆောရီး . . .”

လို့ မဝံ့မရဲ တောင်းပန်သည်။ ဟင်္သာ အသာခေါင်းညိတ်လျက် ခပ်ဖွဖွ ပြန်ပြီးပြလိုက်မိသည်။

“ကဲ . . . ခဏနားရအောင်ကွာ၊ ရောက်တော့မှာပဲ”

ဖြိုးဝေ ကားရပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံး ကြိုးကြာကို သတိရကာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ဖြစ်နေရာမှ လွတ်မြောက်သွားရသည်။

“ဟိုနားမှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတာ ရှိတယ်၊ နင်တို့ လိုချင် တာရှိရင် သွားဝယ်ကြ”

ဆူးခက် လက်ညှိုးထိုးရင်း လှမ်းပြသည်။

ဟင်္သာ မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

မနှစ်က နွေရာသီမှာ လာလည်တုန်းက ဒီအနီးအနားမှာ ဘာ ဆိုင်မှ မရှိသေး။

ဒါဆို ဒီဆိုင်သစ်က မကြာခင်ကမှ ဖွင့်ထားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

ဒါကို ဆူးခက် ဘယ်လိုများ သိနေရတာလဲ။

ဒီကြားထဲမှာ ဆူးခက်ဟာ ဒီကို ရောက်လာခဲ့သေးတာပေါ့။

သူတစ်ယောက်ထဲတော့ မဖြစ်နိုင်။

ကြိုးကြာနှင့် နှစ်ယောက်ထဲ သူမတို့ မသိအောင် တိတ်တဆိတ် လာရောက်ခဲ့သေးသလား။

ဆူးခက်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်မိတော့ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းသွားသလို အနေရခက်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်္သာရေ . . . ဆင်းလေဟာ၊ မုန့်လေးဘာလေး သွားဝယ်ရ

အောင်"

"ဪ... အေး... အေး"

ခေတ် ခေါ်တော့မှ ဟင်္သာ ဇဝေဇဝါဖြင့် ကားထဲမှ ဆင်းမိသည်။ လမ်းအနည်းငယ် လျှောက်မိလျှင် ကျယ်ဝန်းသပ်ရပ်ကာ ပစ္စည်းလည်း အတန်အသင့် စုံသော စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဒီနေရာမှာ ဒီဆိုင်လေး ရှိတာ အတော်ပဲ၊ တစ်ခုခု လိုချင်ရင် မြို့ပေါ် တက်စရာ မလိုတော့ဘူး"

ဈေးဝယ်ဝါသနာပါသော ငြိမ်းတစ်ယောက် အကြိုက်တွေ့သွားသည်။

"ဟေ့... ဆိုင်ရှင်လေးကလည်း သန့်တယ်ဟေ့... ကြည့်စမ်း"

ခေတ်က ဟင်္သာကို အသာလက်ကုတ်လျက် တိုးတိုးသတင်းပေးသည်။

ဟင်္သာ အဲ့ဒီတော့မှ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသော ကောင်က လေးတစ်ယောက်ကို မသိမသာ ကြည့်မိသည်။

မျက်ခုံးထူထူ... စိမ်းညိုကာ အဓိပ္ပါယ်များစွာပါသော မျက်လုံးများ၊ ပါးလျှော့ညှပ်လျားသော နှုတ်ခမ်းလွှာများနှင့် ရှည်မြင့်ထောင်မောင်းလှသည့် ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ဟန်။

ဟင်္သာ ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။

"ရိုးရိုးသားသား တောသားလေးပေါ့နော်"

အကွက်ကျဲ ရှပ်လက်ရှည်နှင့် အရောင်လွင့် ဂျင်းပင်ဝတ်ထားသော စတိုင်လ်ကို မျက်စပစ်ပြီး ဟင်္သာ ပြောလိုက်မိသည်။

"ဟေ့... အဲဒါ ကမ်းထရီး စတိုင်ကွ"

"အေး... မြက်ဦးထုပ်နဲ့ နွားတစ်ကောင်ပဲ လိုတော့တယ်"

သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ကြိတ်ရယ်မိကြသည်။

"ဘာအလိုရှိပါသလဲခင်ဗျာ"

ရယ်နေမိဆဲ ကောင်ကလေးက ကောင်တာမှ ထလာပြီး အနားလာရပ်ကာ မေးသည်။

"တစ်ရှူးထုပ်တွေ ဝယ်ရမယ်"

ငြိမ်း အသာလေး လစ်ထွက်သွားသည်။

"အချို့ရည်ဘူးတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လားဟင်"

ခေတ်က ကောင်လေးကို ခပ်ညှို့ညှို့ ကြည့်ကာ မေးသည်။

"ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ... ဟိုဘက်စင်မှာပါ"

ကောင်လေးက ခေါင်းညွှတ်ကာ ပျူပျူငှာငှာ ပြန်ဖြေသည်။

"အိုကေ... သွားရွေးလိုက်ဦးမယ်"

ခေတ် ကောင်လေးကို အကြည့်မလွှဲဘဲ အချို့ရည်ဘူးများ ထားသော စင်ဘက်ဆီ ထွက်သွားလေသည်။

ခေတ်နှင့်ငြိမ်း ထွက်သွားတော့ ကောင်လေးနှင့် ဟင်္သာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် ဟင်္သာ ဘာဝယ်ရမလဲ စဉ်းစားလို့မရ။

"လာလည်တာလား ခင်ဗျာ"

သူက စကားစလျှင် ဟင်္သာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ဖြစ်နေရာမှ ပေါ့ပါးသွားရကာ...

"ဟုတ်တယ်... နှစ်တိုင်း လာလည်နေကျ"

"ဟုတ်လား... အရင်တုန်းက မတွေ့မိဘူး"

ဟင်္သာ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

"နွေဆို ဒီမှာက တောရိပ်တောင်ရိပ်နဲ့ နေရတာ သက်တောင့်သက်သာ ရှိတယ်၊ မြို့ပေါ်မှာတော့ အတော်ပူမှာပဲနော်"

သူက စကားဆက်သည်။

“အင်း... ဒီနှစ် ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိလို့ လာတာ နောက်ကျ သွားတယ်။ မိုးကလည်း စောတော့ လမ်းတွေတောင် နည်းနည်းဆိုးချင် တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူနှင့်ဟင်္သာ စကားလက်ဆုံ ကျနေမိဆဲ ဟင်္သာတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ပြုံးစိစိနဲ့ ရောက်လာခဲ့သူက ခေတ်ပဲဖြစ် သည်။

“ဪ... လမ်းဆိုမှ သတိရတယ်။ မလာတာ ကြာတော့ လမ်းတွေတောင် သိပ်မမှတ်မိချင်တော့ဘူး၊ ဥယျာဉ်ခြံတွေ ရှိတဲ့ဘက်ကို ဘယ်လမ်းက သွားရမှာလဲဟင်”

တမင် စကားမရှိ စကားရှာကာ မေးလိုက်သော ခေတ်ရဲ့ဉာဏ် ကို သိလိုက်တာမို့ ဟင်္သာ နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဥယျာဉ်ခြံတွေ ရှိတဲ့ဘက်က... အင်း... ဒီကနေ တည့် တည့်သွားရင် တံတားတစ်ခု တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ အဲ့ဒီတံတားကို ကျော်ပြီး ရင် ရေကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီရေကန်အနားမှာ”

“အိုကေ... အိုကေ... သိုင်းခယူ”

သူက သေသေချာချာ လမ်းညွှန်နေသည်။

ဟင်္သာကတော့ နောက်တောက်တောက် လုပ်နေသော ခေတ် ပုံစံကို ရယ်ချင်ကာ ကောင်တာစားပွဲဆီ အကြည့်လွှဲလိုက်မိသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကြည့်လိုက်မိသော်လည်း ကောင်တာ စားပွဲပေါ်မှ ပရလောကမှ ဝိညာဉ်များအကြောင်း ဟူသော စာအုပ်တစ် အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဟင်္သာ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားမိသည်။

“အဲ့... အဲ့ဒီစာအုပ်က ရှင့်စာအုပ်လားဟင်”

“ဪ... ဟုတ်တယ်”

“ဖတ်လို့ကောင်းလား”

ဟင်္သာ မေးလိုက်တော့ သူက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးပါသည်။

“ဟို... အဲ့ဒါက ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အင်း... ကျွန်တော် က ဝိညာဉ်လောကကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ ဆိုတော့လေ”

“ကျွန်မ ဖတ်ချင်တယ်၊ ခဏငှားလို့ ရမလားဟင်”

ဟင်္သာ သူ့ဆီမှ စာအုပ်ငှားတော့ ခေတ်နှင့်ငြိမ်းက အလန့် တကြား ကြည့်ကာ တားလေသည်။

“အို... ဟင်္သာကလဲ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မဖတ်ပါနဲ့”

“အေးလေ... ဖတ်ပြီးရင် ကြောက်နေဦးမယ်၊ ကိုယ်က အ ပျော်ခရီး ထွက်လာတဲ့ဟာ”

ခေတ်တို့ တားတော့ သူက ဘာမှဝင်မပြောဘဲ အသာအယာ ပြုံးလိုသော နေပါသည်။

ဟင်္သာကတော့ သူငယ်ချင်းများ တားသော်လည်း ဇွတ်ပင် ထိုစာအုပ်ကို ငှားဖြစ်အောင် ငှားလိုက်ပါသည်။

“ရပါတယ်... ကိုယ် စိတ်ဝင်စားလို့ပါ၊ ရှင် ဖတ်ပြီးပြီဆိုရင် ကျွန်မ ယူသွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖတ်ချင်ရင် ယူသွားပါ”

ခေတ်တို့ ဘာမှ ထပ်မပြောနိုင်ခင် ဟင်္သာ စာအုပ်ကို အိတ်ထဲ အမြန်ထည့်ကာ...

“ကျေးဇူးပဲ... သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းသောခရီး ဖြစ်ပါစေခင်ဗျာ”

ဟင်္သာ သူ့ကို ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ဆက်ကာ ခေတ်နှင့်ငြိမ်းကို မစောင့်ဘဲ အမြန်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ဟေ့...တောသားလေးပေမယ့် ရှုပါကတော့ အတော် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်နော်”

ကားပေါ် ပြန်ရောက်တော့ စတိုးဆိုင်က ကောင်လေးအကြောင်းကို ခေတ်က စကားပြန်စသည်။

“အေးကွာ... ကိုယ်တောင် ဟတ်ထိသွားတယ်၊ ဟော့ဒီ ဖြိုးဝေနဲ့တောင် လဲလိုက်ချင်သေးတယ်”

ငြိမ်းက ဖြိုးဝေကို မျက်စိပစ်ကာ မခံချင်အောင် ပြောသည်။

“ဪ... ခုတော့ ညည်းက ဒီလိုစကားပြောပြီပေါ့လေ”

ဖြိုးဝေ မခံချင်ပုံဖြင့် ပြောပုံကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြသည်။

“ပြောသင့် ပြောရမှာပဲ၊ ဟိုက တောသားပေမယ့် တကယ့် ရော့ကာ(rocker)ပုံစံ၊ ယူတို့လို ကနွဲ့ကယျလေး မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့... ဟေ့... ငြိမ်း၊ ညည်း များသွားပြီနော်၊ ညည်း အရမ်း အိုဟတင်း ဖြစ်သွားပြီ”

ဖြိုးဝေ ငြိမ်းဘက် လှည့်ကြည့်ကာ စကားပြောရင်း မောင်းဆဲ အဖြူရောင် ဆေးသုတ်ထားသော တံတားတစ်ခုပေါ်မှ အဖြတ်... .

“ဖြိုး... ဖြိုး... ရှေ့မှာ”

ဘေးမှာ ထိုင်နေသောငြိမ်း ကြောက်လန့်တကြား အသံကုန်အော်သည်။

နောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေကြသော ဆူး၊ ခေတ်နှင့် ဟင်္သာတို့ သုံးယောက်မှာလည်း မျက်လုံးကိုယ်စီမှိတ်ကာ အသံကုန် အော်လိုက်မိကြသည်။

“အား... .”

သူမတို့ တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အရိပ်ကြီးတစ်ခု။

အားလုံး ရုတ်တရက်မို့ ကြောက်လန့်ကာ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ဖြစ်မိကြသည်။

“ကျွီ”

အလန့်တကြား ဘရိတ်ဖမ်းအုပ်လိုက်သံ။

အားလုံး မျက်လုံးကိုယ်စီမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။

အချိန်အတော်ကြာမှ... .

ဖြိုးဝေဆီမှ... .

“ဖူး... .”

ခနဲ လေပူမှုတ်ထုတ်သံ ထွက်လာသည်။

ထိုအချိန်ကျမှ အားလုံးကိုယ်စီ မျက်လုံးများ ဖွင့်ရဲကြတော့သည်။

“ဟင်... .”

ဟင်္သာ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ကာ အလန့်တကြား အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားရသည်။

သူတို့ကားရှေ့မှာ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေသော

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်။

အေးစက်သော မျက်လုံးကြီးများက သူမတစ်ယောက်ထဲကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေသလို ဟင်္သာ ခံစားမိကာ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်နေမိသည်။

“တောက်. . . ဒီအဘိုးကြီးကွာ”

ဖြိုးဝေ မခံချိမခံသာ ရေရွတ်သည်။

“နင်က မှားတာဟဲ့၊ လမ်းကိုမှ သေချာမကြည့်ဘဲ၊ တိုက်မိရင် ပြဿနာတက်မှာ သေချာတယ်”

ငြိမ်း. . . ငြိမ်းဝေကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဆူဟောက်ဆဲမှာပဲ အဘိုးကြီးက တံတားရှေ့မှ တစ်လှမ်းချင်း ဆက်လျှောက်လို့သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟင်္သာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိကာ. . .

“အား. . . အဘိုးကြီးမျက်နှာက အေးစက်စက်နဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ”

ခေတ်က သူမပဲကို ပွေ့ဖက်ဆုပ်ကိုင်ကာ အကြောက်ပြေစေရန် နှစ်သိမ့်သည်။

“ကဲ. . . ဖြိုးဝေ Let's go”

ဆူးခက် ဖြိုးဝေကို လှမ်းပြောသည်။

ဖြိုးဝေ ကားစက်ပြန်နိုးသည်။

တဂျီးဂျီး တဂျစ်ဂျစ် အသံများ ထွက်လာခဲ့သည်။

စက်က လုံးဝနိုးမလာခဲ့။

“ယူကားက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ငြိမ်း ဖြိုးဝေကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ ဟောက်ပြန်သည်။

အမြဲပျော်နေတတ်သည့် ဖြိုးဝေကိုယ်တိုင်လည်း ကားစက်နိုးရင်းက စိတ်ညစ်နေပုံရသည်။

“ဆီကုန်သွားလို့လား ဖြိုးဝေ”

ဆူးခက် လှမ်းမေးသည်။

“လာခါနီးမှ အပြည့်ဖြည့်ခဲ့တာ”

“ဒါဆို ယူကားက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အာ. . . ငြိမ်းရယ်၊ ဒီလာခါနီးမှ ကားကို ဝယ်ရှော့မှာ အသေအချာ စစ်ခဲ့ပါတယ်၊ အင်ဂျင်ကို သပြေမှ ငါ အမြဲခရီးထွက်တတ်တာ နင်သိရဲ့သားနဲ့”

ဖြိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှင်းပြဆဲမှာပဲ ကားစက်က ပြန်နိုးလာခဲ့သည်။

အဲဒီတော့မှ သူတို့အားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချနိုင်ကာ ခရီးဆက်ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

ဒီခရီးကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း လာနေကျ ဖြစ်သော်လည်း ဒီလို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ အဖြစ်အပျက်များကတော့ သူတို့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲဖြစ်ပါသည်။

ဟင်္သာစိတ်ထဲတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တစ်ခုခုကို အလိုလို ထင်၍နေမိသည်။

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

သူမတို့ရဲ့သစ်လုံးအိမ်ကလေးရှေ့ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်
သူမမှလွဲပြီး သူငယ်ချင်းများအားလုံးမှာ ကလေးများလို ပေါ့ပါးမြူးတူး
စွာ ကားထဲမှ ပြေးဆင်းကြလေသည်။

“ဝေး...”

“ဝိုး...”

ပျော်နေကြသော သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်ကာ ဟင်္သာ ပြုံးပြီး
အိမ်သော့ကို အမြန်ဖွင့်လိုက်မိသည်။

“ဟေး... ငါက အကျယ်ဆုံးအခန်းကို ယူမှာနော်”

ခေတ် အရင်ပြေးဝင်ကာ အခန်းဦးဖို့ ပြင်သည်။

“ဟေ့... ငါက ငြိမ်းရဲ့အခန်းဘေးနော်”

“ဖြိုးနော်... ဘာလဲ... သေမယ်”

ငြိမ်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဖြိုးကျောကို လိုက်ထုသည်။

ဟင်္သာ ပြုံး၍ ဒီအိမ်သို့ အလည်လာတိုင်း နေနေကျအခန်းဆီ
သို့သာ ခြေလှမ်းများကို ဦးတည်လိုက်သည်။

ခြေလှမ်းများမှာ လေးလံနွေးကွေးလျက်။

အခန်းကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အိပ်
ယာခင်း ခေါင်းအုံး ခြင်ထောင်မှအစ ဆင်တူ ကုတင်နှစ်လုံး။

ကြိုးကြာနှင့် သူမမှာ ဒီကိုလာတိုင်း တစ်ခန်းထဲ အတူနေနေ
ကျ။ ခုတော့... .

ဟင်္သာ မျက်လုံးများကို ခဏမှိတ်လိုက်မိသည်။

ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်မိကာ ကြိုးကြာရဲ့ကုတင်ဆီ
ဖြည်းညင်းစွာ ချဉ်းကပ်လိုက်မိသည်။

ကြိုးကြာ... .

နှင့် အခု ဘယ်မှာလဲဟင်။

နှင့်ဝိညာဉ်က ငါ့အနားမှာလား။

ဟော့ဒီအခန်းထဲမှာလား။

ဟော့ဒီ... .

“ဟင်... .”

အတွေးမဆုံးခင်မှာပဲ သူမခြေထောက်များရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်
မှာ တွေ့လိုက်ရသည်က ဓါတ်ပုံတစ်ပုံ။

ဟင်္သာ အမြန်ထိုင်ချကာ ကောက်ယူကြည့်လိုက်မိသည်။

ကြိုးကြာနှင့်ဆူး နှစ်ယောက်တွဲရိုက်ထားသည့်ပုံ။

ဓါတ်ပုံထဲမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးပျော်လျက်။

ကြိုးကြာရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဂျင်းပျော့သား ဦးထုပ်အပြာရောင်
လေး။ ကြိုးကြာ အင်မတန် နှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ ဦးထုပ်လေး။

အမြဲလို ကြိုးကြာရဲ့ရွှေရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့ထက်မှာ တွေ့ရ
တတ်သည့် ဦးထုပ်လေး။

ဟင်္သာ ဓါတ်ပုံကို ကြိုးကြာရဲ့အိပ်ယာပေါ် အသာအယာ ပြန်
တင်လိုက်သည်။

ကြိုးကြာရဲ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းခဲ့ဖို့ မေမေ မှာလိုက်တာကို ပြန် သတိရတာမို့ မျက်နှာသုတ်ပုဝါတွေ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေကို ဟင်္သာ သိမ်းဖို့ ပြင်သည်။

ခေါင်းအုံးဆီ လက်လှမ်းလိုက်မိလျှင် . . .

“အို . . .”

ဟင်္သာ မျက်မှောင်ကလေး ကြုတ်လိုက်မိသည်။

ဝက်ဝံရုပ်ကလေးနှင့် တွဲထားသော သော့ချိတ်ကလေး။

ဒီ ဝက်ဝံရုပ်သော့ချိတ်က ဘာလို့ ဒီကိုရောက်နေပါလိမ့် . . .

သော့ . . .

ဒါ ကြိုးကြာ ဘယ်နေရာမှာ သုံးတဲ့ သော့ပါလိမ့်။

ဟင်္သာ သော့ချိတ်ကလေးကို အမြန်လှမ်းယူလိုက်စဉ် . . .

“အ”

လျှပ်စစ်နဲ့ အတို့ခံလိုက်ရသလို လက်ချောင်းများ ကျဉ်တက် သွားခဲ့ရသည်။

ဟင်္သာ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထကာ ရင်ထဲလည်း ကတုန် ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ကြိုးကြာ”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ကြိုးကြာ . . . နင် . . . နင် ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိလားဟင်၊ နင် ငါ့ အနားမှာလား၊ နင် ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်၊ ငါ့ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ ကြိုးကြာ”

ဟင်္သာ တိုးသဲ့စွာ မေးရင်း သော့တွဲကလေးကို လက်ချောင်း များထဲ ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။

နေဦး . . .

ဒီသော့တွဲကို ဖွင့်စေချင်တာများလား။

ဟင်္သာ အမြန်ထိုင်ချလိုက်ကာ လက်ထဲမှ သော့တွဲဖြင့် ကုတင် အောက်မှာ ထားသော ကြိုးကြာရဲ့သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစား လိုက်သည်။

“ဟင်း . . .”

ဟင်္သာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

သော့မှာ သေတ္တာရဲ့သော့ မဟုတ်ချေ။

ဟင်္သာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ သော့ချိတ် ကို စက္ကူပုံးထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် . . .

မျက်နှာသစ်ရန် ဘေစင်ဆီ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

ခရီးဝေး သွားမိလျှင် ရေကို စိမ်မချိုးသေးခင် မျက်နှာအရင် သစ်ချင်တတ်သည်က ဟင်္သာရဲ့အကျင့်ဖြစ်သည်။

ပိုက်ခေါင်းကို အသာလှည့်ဖွင့်လိုက်လျှင် . . .

“ဝရော . . .”

ခနဲ အသံနှင့်အတူ ပိုက်ထဲမှ ရေများ ကျမလာဘဲ ရွံ့ရည်များ ကျလာတာ တွေ့လိုက်ရလျှင် . . .

သူမ ထိတ်ခနဲ လန့်သွားမိကာ အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်မိသည်။

ဘုရားရေး . . .

ဘာဖြစ်လို့ ရွံ့ရည်တွေ ဖြစ်နေတာလဲ။

ကျောထဲမှလည်း စိမ့်ခနဲ။

ဟင်္သာ အမြန်နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အရိပ်တစ်ခု။

သူမ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်ဆီ ပြေးမိ သည်။

အိုး . . .

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခုနက ကြီးကြာပစ္စည်းတွေ ထည့်သိမ်းခဲ့သည့် စက္ကူပုံးက မှောက်ကျနေသည်။

ဟင်္သာ မျက်မှောင်ကြုတ်မိပြန်သည်။

ဒီအခန်းထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ ဟော့ဒီစက္ကူပုံးက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မှောက်ကျနေရတာလဲ။

ပြီးတော့...

ဆန်းကြယ်လှသည်မှာ စက္ကူပုံးထဲမှ တခြားဘာပစ္စည်းမှ ထွက်ကျမနေဘဲ ဟိုးအောက်ဆုံးမှာ ထည့်ထားခဲ့သည့် သော့ချိတ်တစ်ခုသာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟင်္သာသည် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားဆန်းကြယ်နေသည်ကိုသာ လိုလျက်...

ဘာကိုမှ စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေးကို စက္ကူပုံးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့...

ထိုစက္ကူပုံးကို ဆယ်လိုတိတ်ဖြင့် သေချာစွာ ပိတ်လိုက်တော့သည်။

ကြိုးကြာ...

နင် ငါ့ကို ဘာတွေ ပြောချင်နေလဲဟင်။

ဟင်္သာ ကြွေကွဲစွာ တီးတိုးပြောလိုက်မိသည်။

အခန်း(၃)

လ ရိပ်ဖြင့် မှုန်ရီပြာလဲ့သောည။

သစ်စိမ်းရနံ့ ပါသော ညဉ့်လေအေးအေးက ညင်သာစွာ နေ့လျက်ရှိသည်။

“အား... မိုက်တယ်ကွာ၊ လေက အေးပြီး ရှင်းသန့်နေတာပဲ၊ မြို့ပြညနဲ့တော့ တခြားစီပဲကွာ”

စကားနည်းသော ဆူးတစ်ယောက် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ လေကို တဝှိုက်သွင်းရင်း နှစ်နှစ်သက်သက် ပြောသည်။

ခေတ်နှင့် ဟင်္သာ ဆူးစကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

လူကြီးတစ်ယောက်ပုံဖမ်းကာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ဟန် ဆောင်
တတ်သော ဆူးသည် တကယ်တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြူစင်
နူးညံ့သူသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဆူးက လျှို့ဝှက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သူ့ရဲ့နှလုံးသားကိုတောင်။

အို...

ဟင့်အင်း...

ဟင်္သာ ဆက်မတွေးမိအောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ်မှ အပြုံးကလည်း လျော့လျည်းသွားရသည်။

“အဟင်း... ဒါဆို သာယာလှပတဲ့ ကျေးလက်ညလေးကို
ဝိုင်တစ်ခွက်နဲ့ ခံစားလိုက်ရအောင်”

ငြိမ်း ဖန်ခွက်လှလှကလေးကို ကိုင်မြှောက်ကာ မျက်စိပစ်ပြီး
ပြောသည်။

“အား... ကျေးလက်လေလေးကို ခံစား... အား... အား”
ဖြိုးတစ်ယောက် ဆူးလုပ်သလို မျက်လုံးတွေ မှိတ်ကာ လက်နှစ်
ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး လေကို တဝကြီး ရှူရန် ဟန်ပြင်ဆဲ...

“အား... သွားပြီ၊ ဖြိုးဝေ နင် ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ”
ငြိမ်းဆီမှ အလန့်တကြား အော်လိုက်သံ။

ဖြိုးဝေတစ်ယောက် အိုက်တင်လွန်ကာ ငြိမ်းဖန်ခွက်ကို တိုက်မိ
ပြီး ငြိမ်းရဲ့ လှပသော ချည်သားဖြူလွလွကလေးမှာ ဝိုင်တွေ ဖိတ်ကျ
စွန်းကျံသွားတော့သည်။

“ဟာ... ဝိုင်တွေ စွန်းကုန်ပြီ၊ အာ... ဆောရီးကွာ ငြိမ်း၊
ကိုယ်က မတော်တဆ”

ဖြိုးဝေ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။

ငြိမ်းတစ်ယောက် ဝိုင်များ ပေကျံနေသော အင်္ကျီဖြူကလေးကို
နှုမောတသစွာ ငုံ့ကြည့်လျက် မျက်နှာများ နီရဲကာ စိတ်ဆိုးလေတော့
သည်။

“ဘာမတော်တဆလဲ... နင် တမင်လုပ်တာ ဖြိုးဝေ၊ ငါသိ
တယ်”

“ဟာ... စွပ်စွပ်စွဲစွဲ၊ မဟုတ်ပါဘူးဆို... ငါ အသစ်တစ်
ထည် ပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်ဟာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်”

“ဘာ... ဒါ အလျော်ပေးလို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ဖြိုးဝေရဲ့
သိရဲ့လား၊ ဒီ... ဒီအင်္ကျီက ကြိုးကြာ ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေး
ထားတဲ့အင်္ကျီ”

ငြိမ်း မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် အင်္ကျီကို ငုံ့ကြည့်ကာ နှုမောတသ
လွန်းစွာ ပြောသည်။

ကြိုးကြာနာမည် ပါလာတော့ အားလုံးဝိုင်သွားကြသည်။
စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားမိကြသည်။

ပြီးတော့...
ဟင်္သာ စိတ်ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်စွာ အားလုံး ဟင်္သာကို ဝိုင်းကြည့်
မိကြသည်။

ငြိမ်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စကားမှားသွားသလို မျက်နှာပျက်ယွင်း
စွာဖြင့် ထရပ်လိုက်မိသည်။

“ဆောရီး... ကိုယ်သွားအိပ်တော့မယ်”
ငြိမ်း ခပ်တိုးတိုး နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“ငါလည်း ကားမောင်းရတာ ညောင်းလို့ အိပ်ရာစောစော ဝင်
တော့မယ်”

ဖြိုးဝေလည်း ထွက်သွားလေသည်။
ငြိမ်းနှင့်ဖြိုးဝေ ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင်...

ခေတ်ကလည်း ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့်...

“ငါလည်း ငြိုးစိစိကြီးဖြစ်နေလို့ အိပ်တော့မယ်... ဂွတ်နိုက်”

ခေတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့ ဆူးနှင့်ဟင်္သာ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်သည်။

ဟင်္သာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ခံစားရသည်မို့ ထလိုက်ကာ...

“မနက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“အိုကေ... ဂွတ်နိုက်”

ဆူးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟင်္သာ အိပ်ယာဝင်ခဲ့သည်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဟင်္သာ ကားမောင်းနေရင်းမှ ကြိုးကြာကို မသိမသာ အကဲခတ်နေမိသည်။

ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

ကြိုးကြာတစ်ယောက် ကြည့်ရတာ ဂဏ္ဍာမငြိမ်။

လက်ချောင်းများက ပေါင်ပေါ်မှ ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေးကို ပျောက်သွားမှာစိုးသလို မကြာခဏ ကိုင်ကိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။

ဘယ်လောက်တောင် အရေးပါတဲ့ပစ္စည်းမို့လို့လဲ။

ဟင်္သာ အမြင်ကတ်လာသလို ရှိကာ နံဘေးမှ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ကြိုးကြာ မြင်သာအောင် ပေါင်ပေါ် ပြောင်းတင်လိုက်သည်။

ကြိုးကြာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှ ဝိစကီပုလင်းကို မြင်တော့ ကြိုးကြာ မလိုလားနိုင်စွာ မျက်ခုံးများ တွန့်ချိုးသွားခဲ့သည်။

“အဲ့ဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဟင်္သာ”

“အားလုံး ပျော်ဖို့ပေါ့”

ဟင်္သာ မခိုးမခန့် ပြုံးပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟင်္သာ... အဲဒီအစီအစဉ်ကို ငါ လုံးဝသဘောမတူဘူးနော်”

“နင်က ဘာမှီလို့လဲ”

အမွှာညီအစ်မပီပီ ဟင်္သာနှင့် ကြိုးကြာမှာ လုံးဝမတည့်။

ဟင်္သာက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပျော်ပျော်နေတတ်သလောက်

ကြိုးကြာကတော့ တခါတရံ ရှေးရိုးဆန်ချင်ဆန်နေတတ်သည်။

ဆယ်မိနစ်သာ ကွာခြားသော အမွှာညီအစ်မပေမယ့် ဟင်္သာ
နှင့်ကြိုးကြာမှာ စိတ်ဓါတ်ချင်း အကြိုက်ချင်း လုံးဝမတူကြ။

ပြီးတော့...

တခြားအမွှာတွေလို ရုပ်ချင်းလည်း ခွဲမရအောင် ဆင်တူမနေ။

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းများကို ကိုယ်စီပိုင်ဆိုင်ပေမယ့်

ကြိုးကြာက မျက်နှာသွယ်ပြီး ဟင်္သာကတော့ မေးရိုးပေါ်လွင်သူ ဖြစ်
သည်။

အများပြောကြတာကတော့...

ဟင်္သာရဲ့အလှက ထင်ပေါ်တောက်ပပြီး...

ကြိုးကြာရဲ့အလှကတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်တဲ့လေ။

ဟင်္သာကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ဟိုဟာမလုပ်သင့် ဒီဟာမလုပ်
သင့်... လို့ ဘုတ်အုပ်ကြီးဆန်သော ကြိုးကြာကို စိတ်ပျက်မိပါသည်။

ခုလည်း ကြည့်လေ။

“ဟင်္သာနော်... အဲဒီအိတ်ထားခဲ့၊ ငါ့စကား နားမထောင်ရင်
ဖေဖေနဲ့ တိုင်မယ်”

ကြိုးကြာ အိတ်ကို မျက်စောင်းခဲလျက် ခြိမ်းခြောက်သည်။

“ဟ... ဟ”

ဟင်္သာ လှောင်ရယ်ကလေး ရယ်လိုက်ပြီး ကြိုးကြာနား ကပ်

ကာ မခံချင်အောင် တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးမှ အဆူခံရတာ ပျော်ဖို့တောင် ကောင်း
သေးတယ်... သိရဲ့လား”

“ဟင်္သာ... နင်”

ကြိုးကြာ ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်သွားဆဲ...

ငြိမ်းရဲ့အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီမို့ ဟင်္သာ ကားရပ်ကာ သွက်လက်စွာ
ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟင်္သာ”

ကျယ်လောင်စူးရှစွာ အော်လိုက်သော ကြိုးကြာရဲ့အသံ။

ဟင်္သာ လှည့်မကြည့်။

လက်ထဲမှ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်လျက်။

“ဟင်္သာ...”

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

“ဟင်...”

ဟင်္သာ ကြိုးထလိုက်မိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ရွှံ့စိုလျက်။

အိပ်မက်... အိပ်မက်လား။

ကျယ်လောင်စူးရှစွာ အော်လိုက်သော ကြိုးကြာရဲ့ခေါ်သံက
နားထဲမှ မထွက်။

“ဟင်...”

ဟင်္သာ သက်ပြင်းချကာ ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ဘုရားရေး... ခြေရာ...

ရွံ့ခြေရာ။

ဟင်္သာရဲ့ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသောခြေရာများ။

ဟင်္သာ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားမိသည်။

အခန်းထဲ ဘယ်သူဝင်လာခဲ့သလဲ။

ခြေရာက ဝင်လာသောခြေရာမဟုတ်။

ပြန်ထွက်သွားသောခြေရာ...။

ဟင်္သာ ရင်ဟွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်ကာ ခြေရာတဆုံး လိုက်ကြည့်
မိသည်။ ခြေရာက ခြံထဲ တောက်လျှောက်ဆင်းသွားခဲ့သည်။

တံခါးမကြီးမှာလည်း ပွင့်လျက်။

ဘယ်သူလဲ။

ဒါ ဘယ်သူ့ခြေရာလဲ။

ဟင်္သာ ခြံထဲကို ကြည့်ရန် ပြတင်းပေါက်ဆီ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်မိသည်။

“ဟင်... ဘုရား... ဘုရား”

ဟင်္သာ ကြောက်လန့်တကြား ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် လက်ဝါးဖြင့်
အမြန်ပိတ်လိုက်မိလေသည်။

ပြတင်းမှန်မှာ လက်ရာတစ်ခု။

ရွံ့လက်ရာ။ ဒါ ဘယ်သူ့လက်ရာလဲ။

ကြိုးကြာရဲ့လက်ရာလား။

လက်ရာက အပြင်ဘက်မှ ကိုင်ထားသည့်လက်ရာ။

ဟင်္သာ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လျက် လက်ရာကို အသေ
အချာ ကြည့်မိသည်။

ပြီးတော့...

တစ်စုံတစ်ခုက သူမစိတ်ကို ညှို့ငင်နေသလို ခံစားရကာ...

ညာဘက်လက်ကို တဖြည်းဖြည်း မြှောက်ကာ မှန်ပြတင်းမှ
လက်ရာဆီသို့ တစထက်တစ နီးကပ်ကာ ကပ်လိုက်မိလျှင်...

ခွမ်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ မှန်စများ ကွဲကြွေကာ မှန်ပြတင်း
အပြင်ဘက်မှ လက်တစ်ဖက်က သူမရဲ့လက်ကို ဆွဲကိုင်တာ ခံလိုက်ရ
သောအခါ...

“အား...”

ဟင်္သာ အသံကုန် ခြစ်ကာ နောက်ကို အမြန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ကြောက်လန့်ခြင်းက ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်တော့မတတ်။ မျက်လုံးအစုံကို ခဏမျှ မှိတ်ပြီး...

ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဟင်္သာ နားမလည်နိုင်စွာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရတော့သည်။

ပြတင်းမှန်များမှာ ကွဲကြေမနေ။ ပကတိအကောင်းအတိုင်း။

မှန်ချပ်ပေါ်မှာ လက်ရာတစ်ခုလည်း ရှိမနေ။

ဟင်္သာ ဇေဝဇဝါဖြင့် ကိုယ့်လက်ကို ကိုယ်၌ကြည့်မိလျှင်...

“အ”

အလန့်တကြား အော်လိုက်မိပြန်သည်။

ညာဘက် လက်ဖဝါးပြင်မှာ ရွှံ့တွေ ပေကျံလျက်။

ဘုရားရေး...

ဒါ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ဟင်္သာ ရွှံ့များ ပေကျံနေသော ကိုယ့်လက်ဝါးကိုယ် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ကြည့်လျက်က ဘေစင်ဆီ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

ရေတွေ တဝေါဝေါ ဖွင့်ချကာ ရွှံ့များ စင်အောင် ဆေးနေမိဆဲ။

လက်သည်းကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိခိုက်မိသလို မျက်ခနဲ နာကျင်သွားရသည်မို့...

“အ...”

ခနဲ အော်မိကာ လက်ကို ကြည့်လိုက်မိလျှင်...

ညာဘက် လက်ခလယ် လက်သည်းခွံမှာ အလယ်မှ ကွဲလျက်သွေးများဖြင့် ရဲနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သွေး... သွေးတွေ။

ဘာနဲ့မှ မထိခိုက်မိပါဘဲ ဘာဖြစ်လို့ လက်သည်းခွံတစ်ခုလုံး

ကွဲထွက်ရတဲ့အထိ ဖြစ်ရတာတဲ့လဲ။

ဟင်္သာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတတ်အောင် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာမိသည်။ လောလောဆယ်တော့ ဒဏ်ရာကို သွေးတိတ်အောင် ဟန်ဆာပလပ် ကပ်ရလိမ့်မည်။

ဟန်ဆာပလပ် ရှာရန် စားပွဲဆီ ပြန်လာခဲ့လျှင်...

“ဟင်...”

ဆူးနှင့်ကြိုးကြာ နှစ်ယောက်တွဲရိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဟင်္သာရဲ့မျက်ခုံးများ အပေါ်သို့ တွန့်တက်သွားမိသည်။

ဓါတ်ပုံထဲမှ ဆူးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ လက်ငွေရာ။

အသေအချာ ပြောရလျှင်...

ရွှံ့လက်ငွေရာ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဟင်္သာ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားခဲ့ရသည်။

ရွှံ့ခြေရာ။

မှန်ပြတင်းပေါ်မှ ရွှံ့လက်ရာ။

ပြီးတော့...

ဓါတ်ပုံပေါ်မှာ ရွှံ့လက်ငွေရာ။

ဟင်္သာ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်သလို ဘာကိုမှလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့။

အိပ်ပျော်နိုင်မှာလည်း မဟုတ်တာ သိနေပြန်သည်မို့ အခန်းပြင်သို့ လေးကန်စွာ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

အမှတ်တမဲ့ ခြံထဲသို့ ကြည့်လိုက်မိသော ဟင်္သာမှာ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။

ခြံထဲမှာ ရပ်ထားသော ပြုံးဝေရဲ့ကားမှာ ရှေ့ခန်းတံခါးရော ကားမီးရော ပွင့်လျက်။

“ကားက မီးပွင့်နေပါလား. . . တံခါးရောပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ဟင်္သာ တစ်ယောက်ထဲ ရေရွတ်ရင်း သတိထားလျက် ခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည်။

သစ်ကြီး ဝါးကြီးပင်များ ဝန်းရံထားသော ကျယ်ဝန်းလှသည့် ခြံကြီးမှာ ညအမှောင်ထဲ၌ ချောက်ခြားဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလို့နေသည်။

သစ်ရွက်လေတိုးသံ တရဲရဲမှလွဲပြီး ဘာသံမှ မကြားရ။

ဟင်္သာ ကားဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းပြီး တိုးကပ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်. . .

ကျောဆီမှ စိမ့်ခနဲ။

ဟင်္သာ ခြေလှမ်းကို ရပ်ကာ အသာနားစွင့်လိုက်မိသည်။

ဘာမှ ထူးခြားစွာ မကြားရ။

သို့သော်. . .

နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားချက်တစ်မျိုးကို ဆန်းကြယ်စွာ ခံစားနေရသည်မို့ ဟင်္သာ သတိကြီးစွာထားလျက် ကားဆီ လှမ်းသည်။

မောင်းသူနေရာမှ တံခါးပွင့်နေသည်မို့ ကားထဲကို မကြည့်ဘဲ အမြန်လက်နှိုက်ကာ ကားမီးရော တံခါးရော ပိတ်လိုက်သည်။

ပြီးတာနှင့်. . . ကားကို နောက်ကျောခိုင်းကာ အိမ်ဘက် ခြေဦးပြန်လှည့်စဉ်. . .

ရှုပ်ခနဲ ခြေသံ။

ဟင်္သာ နေရာမှာ ခြေစုံရပ်ကာ. . .

“ဘယ်. . . သူ. . . လဲ. . .”

ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်မိသည်။

သေချာတယ်။

သူမရဲ့အနီးအနားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေတယ်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က မမြင်နိုင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်။

ထိုစဉ်. . .

သူမကို အုပ်မိုးထားသည့် ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်မှ လှုပ်ခနဲ။

ဟင်္သာ အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

လှုပ်ခါနေသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း။

ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။

“ကြိုးကြာ. . . ကြိုးကြာလားဟင်. . . ကြိုးကြာရေ”

ဟင်္သာ ငိုသံဝဲကလေးနှင့် ခေါ်လိုက်မိသည်။

ကြိုးကြာပဲ ဖြစ်ရမယ်။
 ငိုချင်စိတ်က ရင်တစ်ခုလုံးကို ဆို့နှစ်နေစေသည်။
 ဟင်္သာ နေရာမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိဆဲ။
 သူမအနောက်ဆီမှ မီးမောင်းထိုးလိုက်သလို ကျရောက်လာ
 သော အလင်းတန်းတစ်ခု။

“ဟင်...”

ဟင်္သာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရကာ အထိတ်တလန့်ဖြင့်
 နောက်ကို အမြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရားရေ...”

ကားမှာ ခုနကအတိုင်း ရှေ့မီးလုံးများရော ရှေ့ခန်းကားမောင်း
 သူနေရာမှ တံခါးရော ပွင့်လျက်။

“ဒါ... ဒါ...”

ဟင်္သာ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်လျက် ကြောက်စိတ်ဖြင့် ခြေဖျား
 လက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားရသည်။

ဒီနေရာမှာ သူမတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ။

ကားမီးနဲ့ တံခါးကို လူမမြင်ရပါဘဲ ဘယ်သူက ဖွင့်လိုက်တာ
 လဲ...။

ဟင်္သာ ကားဆီ အမြန်နောက်လှည့်ကာ ပြန်လျှောက်သည်။

“ဘုရားရေ...”

ဟင်္သာ မျက်လုံးပြူးကာ ဘုရားတမိပြန်သည်။

ကားမောင်းသူ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေး။

ဒါ သူမကိုယ်တိုင် စက္ကလုံးထဲ အသေအချာ ထည့်ကာ ဆယ်လို
 တိတ်နဲ့ ပတ်ထားခဲ့တာပဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ။

ကြောက်စိတ်ကို တင်းခံကာ သော့ချိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ယူပြီး

တိုးအဝေးကို ပစ်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ကားမီးနှင့်တံခါးကို အမြန် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ဟင်္သာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်၌ သူမကို အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်နေသော တစ်စုံ
 တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ...။

၁၁. ၁၂. ၁၃. ၁၄.

“ဟင်္သာ”

အေးစက်သောခေါ်သံ။

“ဆူး. . .”

သုမ ဆူးမျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ခေါ်လိုက်မိသည်။ ဆူးက သုမဆီ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာသည်။

“ခြံထဲ ဘာဆင်းလုပ်တာလဲ ဟင်္သာ”

“ကားမီးပွင့်နေတယ်. . . ရှေ့ခန်းတံခါးရောပဲ”

“တစ်ယောက်ယောက် မေ့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

သုမ ခေါင်းယမ်းလျက်. . .

“မဟုတ်ဘူး. . . ငါပိတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူမရှိဘဲ သူ့အလိုအလျောက် ပြန်ပွင့်လာတယ်”

“ဘာ. . .”

ဆူး သုမကို မျက်မှောင်များ ကြုတ်ကြည့်ကာ အလန့်တကြား

ထအော်သည်။

“ဟင်္သာ. . နင်. . နင်. . . ပြောချင်တာက”

ဆူးအသံများ တုန်ရီနေသည်။

ဟင်္သာသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဟင့်ခနဲ ရှိုက်လိုက်မိကာ. . .

“သူ. . သူရှိနေတယ်၊ ဒီအနီးအနားမှာ သူရှိနေတယ်၊ သူ. . .

သူ. . .”

“ဘယ်သူလဲ ဟင်္သာ၊ နင် ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ၊ ကြိုးကြာလား. . . ကြိုးကြာကို ပြောတာလား”

ဆူး သုမပခုံးများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးသည်။

ဟင်္သာ ငိုရှိုက်ရင်း ခေါင်းသာ ညိတ်ပြမိသည်။

“မငိုနဲ့. . . မငိုပါနဲ့ ဟင်္သာရယ်၊ ငါတို့အားလုံး သူ့ကို မမေ့နိုင်ကြပါဘူး၊ ဒါ. . . ဒါပေမယ့်လေ၊ နင် မငိုနဲ့တော့နော်”

မငိုနဲ့လို့ နှစ်သိမ့်ပေးနေရှာသော ဆူးရဲ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ လည်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျက်။

ဆူး သုမကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ပေးရမှန်း မသိတော့သလို ခေါင်းသာ ခါယမ်းလျက်က. . .

ကြင်နာစွာ ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်သည်။

အိုး. . .

ဟင်္သာ ရင်ထဲ နွေးထွေးသွားရသည်။

“ဟင်္သာ မငိုနဲ့. . . မငိုနဲ့တော့နော်၊ နင့်မျက်ရည်တွေကို ငါ မခံစားနိုင်လို့ပါ ဟင်္သာရယ်၊ ငါလေ နင်ပျော်နေတာကိုပဲ အမြဲမြင်ချင်တယ်”

တိုးဖွသော စကားသံက ကြင်နာခြင်း ပြည့်ဝစွာ။

ပြီးတော့. . .

နွေးမြသော ပင့်သက်က နားထပ်စပ်ကို။
 ဟင်္သာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ရှိန်းခနဲ။
 အို...
 ကြိုးကြာ...
 ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ကြိုးကြာရယ်။

အခန်း(၄)

၆ နက် လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှာ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသူ
 များမှာ ဟင်္သာနှင့်ဆူး နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိလေသည်။

ဆူးက ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်သော်လည်း ဟင်္သာကတော့
 သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ မျက်နှာပူကာ အနေရခက်နေမိသည်။

အားလုံးက ပြုံးစိစိ လုပ်နေကြသောအခါ ဟင်္သာ စကားပြော
 စရာ အကြောင်းအရာကို ရှာဖွေပြီး...

“ညတုန်းက ကားရှေ့မီးလုံးရော တံခါးရော ပွင့်နေတယ် သိကြ
 ရဲ့လား”

ခေတ်က ဟင်္သာ စကားကို စိတ်ဝင်စားပုံမရဘဲ ပြုံးစိစိနှင့်
 ခေါင်းခါပြသည်။

ဟင်္သာ ငြိမ်းဆီကို အကြည့်ပို့သည်။
 ငြိမ်းကလည်း ပြုံးစိစိ လုပ်ကာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။
 “ဖြိုး နင် အပြင်ထွက်သေးလား”
 ဟင်္သာ ဖြိုးကို စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။
 မျက်နှာပိုး မသေသော ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာနှင့် ဖြိုးဝေ
 ခေါင်းခါပြသည်။
 “နင်တို့ ညက တစ်ခုခု ထူးခြားတာ မတွေ့ကြဘူးလား”
 ဟင်္သာ သူငယ်ချင်းတွေကို အလေးအနက်ထားကာ မေးလိုက်
 မိသည်။
 “ထူးခြားတာ”
 “အေး. . .”
 ဖြိုးဝေ မျက်လုံးများမှေး မေးစေ့ကို လက်ညှိုးဖြင့် ပွတ်ရင်း
 စဉ်းစားဟန်ပြုကာ. . .
 “မြင်တော့ မမြင်ဘူး. . . ဒါပေမယ့်”
 “ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲဟင်”
 “ကြားရတယ်”
 “ဟင်. . .”
 ဟင်္သာ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ခေါင်းရှေ့တိုးလိုက်မိသည်။
 “ဘာ. . . ဘာသလဲဟင်”
 “ဆူး. . . ဆူးနော်. . . ဆူးရယ်၊ ငါလေ နင့်ကို ဟိုးအရင်ကတည်း
 က. . .”
 ဖြိုးဝေ အသံနေ အသံထား အိုက်တင်ဖြင့် လုပ်ပြသည်။
 “ဟေး. . .”
 “ဝိုး”
 ခေတ်နှင့်ငြိမ်း လက်ခုပ်တီးကာ ထအော်သည်။

ဆူးခက် ခေါင်းကြီး ငုံ့ထားဆဲ။
 “ဟာ. . . ကြည့်. . . ကြည့်စမ်း၊ နင်တို့”
 ဟင်္သာ မျက်နှာတွေ ရှိန်းမနဲ ပူထူကာ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှ
 ထပြေးလေတော့သည်။
 “ဟေ့. . . ဟေ့. . . ကလေးရှက်သွားပြီ”
 “ဝေး. . . နေဦးလေ၊ စကားဆုံးအောင် နားထောင်သွားပါဦး”
 အစနောက်သန်သော သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် ဆူးဝေလည်း
 မျက်နှာပူကာ ခြံထဲ ဆင်းခဲ့မိသည်။
 ခေတ်က လက်ဖက်ရည်ခွက် ကိုင်လျက် မသိမသာ နောက်မှ
 လိုက်လာကာ. . .
 “ဆူး. . .”
 “ဟင်. . .”
 ခေတ်ပုံစံက တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် ပြောချင်ပုံမျိုးမို့
 ဆူး ရပ်နားထောင်လိုက်ပါသည်။
 “ငါဝမ်းသာတယ် သိလား”
 “ဟင်. . . ဪ. . . အေး”
 ဆူးခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ခေတ်က ဟင်္သာအ
 ပေါ် အရမ်းချစ်ရှာတာ သူ သိသည်လေ။
 “သူ ကြိုးကြာ ဆုံးသွားတဲ့အတွက် အရမ်းခံစားနေရရှာတာ”
 ဆူး အသာငြိမ်သက်ကာ ခေတ်စကားကို နားထောင်နေလိုက်
 ပါသည်။
 “ဟင်္သာကို နင် နားလည်ပေးပါ၊ နွေးထွေးပေးပါဟာ. . .
 နော်. . . ဆူး”
 “ငါလေ ဟင်္သာကို ပျော်စေချင်တယ်၊ သူ အထီးကျန်နေတာ
 ငါမတွေ့ချင်ဘူး”

“သူ့ကို နွေးထွေးတဲ့ အကြင်နာတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်စေမယ်ဆိုရင်
ငါ နင့်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်မိမှာပဲ ဆူး”

မျက်ရည်စများ ရစ်ဝဲကာ တိုးသက်စွာ ပြောပြီးသည်နှင့် ခေတ်
သူ့ရှေ့မှ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူ ဟိုးအဝေးကို ငေးရီလျက် တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ပါ
သည်။

သူလည်း ဟင်္သာကို ပျော်ရွှင်စေချင်ပါသည်။
သို့သော် . . .

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးလျှင်တော့ အားလုံး လွတ်လပ်
ပေါ့ပါးစွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“လှေစီးရအောင် လိုက်ခဲ့ပါလား ဟင်္သာ”

ဆူးခက်က စွပ်ကျယ်နှင့် ကွာတားပင်နဲ့ ဝတ်ထားသော ဟင်္သာ
ကို ပြုံးကြည့်ကာ ခေါ်သည်။

ဟင်္သာ အသာခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ . . .

“သွားတော့ . . . မလိုက်တော့ဘူး၊ ပြေးပဲ ပြေးတော့မယ်”

“တစ်ယောက်ထဲ ပြေးမှာလား”

“ဒါပေါ့ . . . ခေတ်နဲ့ငြိမ်းလည်း လှေစီးလိုက်လိမ့်မယ်”

“သတိထား သွားနော်၊ ညက မိုးရွာထားတော့ ဗွက်ထနေလိမ့်
မယ်”

“အိုကေ . . . ”

ဟင်္သာ ဆူးကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

တကယ်တော့ ဟင်္သာ ပြေးချင်တာထက် တောထဲ ဝင်ချင်ခြင်း
သာဖြစ်သည်။ တောဆိုပေမယ့် တောစစ်စစ်ကြီးတော့ မဟုတ်။

ဥယျာဉ်ခြံရွာမို့ တောစပ်သာဖြစ်သည်။

သားကောင်ကြီးတွေ မရှိတတ်ပေမယ့် လူအသွားအလာတော့
မရှိသောနေရာဖြစ်သည်။

အရာအားလုံးကို မေ့ဖျောက် ပေါ့ပါးချင်သောလောဖြင့် ဟင်္သာ
မရပ်မနား ပြေးနေမိရာ တစ်ထက်တစ် ငှက်ပျောတောအုပ်ထဲသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဒီနေရာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ညှို့ခေါ်နေ
သလို ဟင်္သာ ထင်မိသည်။

မရည်ရွယ်ဘဲ ပြေးရင်းပြေးရင်း...

“အံ့မယ်လေး”

ရုတ်တရက်ကြီး ညာဘက်ခြေထောက်မှာ ကျွံကျသွားခဲ့ရသည်
မို့ ဟင်္သာ အရမ်းကို လန့်သွားခဲ့ရလေသည်။

ကယျာကယာ ထိုင်လိုက်ကာ ခြေထောက်ကို နှံ့ထဲမှ ပြန်ဆွဲ
ထုတ်ရန် ကြိုးစားဆဲ...

“အ...”

ညာဘက် လက်ခလယ်ဆီမှ စစ်ခနဲ နာကျင်မှုကြောင့် လက်ကို
ကယျာကယာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလျှင်...

ဟင်္သာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။

ဘုရားရေ။

လက်ခလယ် လက်သည်းခွံမှာ အလယ်တည့်တည့်မှ ကွဲကာ
သွေးများ ရဲလျက်။

ဒါ ဘာကြောင့် ဖြစ်တာလဲ။ နှစ်ခါရှိပြီ။

ဟင့်အင်း...

ဒါ သာမန်ကိစ္စ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်နိုင်။
ဟင်္သာလက်မှ ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခြေထောက်ကိုသာ
အားနှင့် ဆွဲထုတ်ကာ...

တောထဲမှ အမြန်ပြန်ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

ဘုရား... ဘုရား။

သူမ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ကံဆိုးနေတာလဲ။

ဘာကြောင့်ပြချက်မှ မရှိဘဲ ဒဏ်ရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ရကာ ကံဆိုးနေတာလဲ။

ဟင်္သာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိစွာ ပြန်ပြေးထွက်လာခဲ့ဆဲ...

ရွာစပ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင်...

ဒတ်ဆန်းကားတစ်စီး ရပ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရပြီ...

အမှတ်မထင် ကားရှေ့ခန်းသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ...

“ဟင်...”

ဟင်္သာမျက်လုံးများ ဝိုင်းကာ ရင်ထဲလည်း ဆိုးနစ်သွားခဲ့ရသည်။

ကားရှေ့ခန်းထဲ၌ ဟင်္သာတွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဂျင်းဦးထုပ်
အပြာလေး။ ဒါ... ဒါ... ကြိုးကြာရဲ့ဦးထုပ်ကလေးပဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကားထဲ ရောက်နေတာလဲ။

သေချာတယ်။ ဒီကားဟာ ကြိုးကြာနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်
နေရမယ်။

ဟင်္သာ ဦးထုပ်ကို မမှိတ်မသဲ့ မှင်သက်ကြည့်နေမိဆဲ...

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ခိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားတာ တွေ့လိုက်ရလေ
လျှင်...

ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်။
 အလာတုန်းက တံတားရှေ့မှာ ဖြိုးဝေ ကားတိုက်မိမလို့ ဖြစ်ခဲ့
 သော အဘိုးကြီး။
 စူးရဲအေးစက်သော မျက်လုံးကြီးများနှင့် ဟင်္သာကို စိုက်ကြည့်
 နေတာ မြင်လိုက်ရသောအခါ ဟင်္သာရင်ထဲ အလိုလို ချောက်ခြားသွား
 ရသည်။
 သို့သော်...
 စိတ်ကို တင်းကာ ဟင်္သာ သိချင်သည်များကို မေးလိုက်သည်။
 “ဒါ အဘရဲကားလား”
 အဘိုးကြီးက ဟင်္သာကို စိုက်ကြည့်မြဲသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။
 ဘာမှ ပြန်မဖြေပါ။
 “ဒီဦးထုပ်က ဘယ်သူ့ဦးထုပ်လဲ အဘ၊ ဒီကားထဲကို ဘယ်လို
 ရောက်နေတာလဲ”
 ဟင်္သာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆက်တိုက်မေးလိုက်မိသည်။

အဘိုးကြီးက ဟင်္သာ မေးသမျှ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မဖြေဘဲ
 ဒူးအောက်မှစပြီး ညစ်ပတ်ပေကျနေသော ဟင်္သာရဲ့ညာဘက် ခြေ
 ထောက်ကို ကြည့်ကာ အသံလေးလေးကြီးဖြင့် သူပြောချင်သည်များကို
 သာ စတင်ပြောလေသည်။

“မိုးရွာရင် ဒီက မြေတွေက ပျော့ပြီး ကျင်းဖြစ်နေတတ်တယ်၊
 ကံဆိုးရင် လူတစ်ကိုယ်လုံးတောင် ပြုတ်ကျနိုင်တယ်၊ တောထဲမှာ လူ
 အသွားအလာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျင်းထဲ ကျလို့ကတော့... ”

အဘိုးကြီးက စကားမဆက်ဘဲ တဝက်တပျက်နှင့် စကားရပ်
 ကာ ဟင်္သာရဲ့မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

စကားဆုံးအောင် မပြောပေမယ့် အဘိုးကြီးမျက်နှာမှာ လျှို့ဝှက်
 ချက်တစ်ခုဖြင့် အဓိပ္ပါယ် ပြည့်ဝနေသည်။

သူမကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား။

ဒီလို လူသူမရှိတဲ့ တောစပ်ထဲမှာ ဒီအဘိုးကြီး သူမကိုများ
 မြေကျင်းတစ်ခုထဲ နှစ်သတ်လိုက်လျှင်...

မြတ်စွာဘုရား။

ဟင်္သာ ဆက်မတွေးရဲတော့။

အဘိုးကြီးကို ဆက်ပြီးစကားမပြောရဲတော့ဘဲ ချာကနဲ လှည့်
 ကာ နောက်လှည့်ပြေးလာခဲ့မိတော့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေမိသည်။

၂၁ ၂၁ ၂၁ ၂၁

“အား... လက်မှန်းကတော့ တည့်ပါတယ်ကွာ၊ ပုလင်းက မငြိမ်ဘူး”
 ဖြိုးဝေ သေနတ်ကို ချကာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ပြောသည်။
 “ဝိုး...”
 ငြိမ်း ခပ်လှောင်လှောင်လေး အော်ကာ...
 “ပုလင်းက မငြိမ်ဘူးပဲ ရှိရသေးလား၊ ပေး... ငါ ပစ်ကြည့် စမ်းမယ်”
 ငြိမ်း ဖြိုးဝေလက်ထဲက သေနတ်ကို လှမ်းတောင်းသည်။
 ဖြိုးဝေတစ်ယောက် အောင့်သီးအောင့်သက် မျက်နှာနှင့် ငြိမ်း ကို သေနတ်လှမ်းပေးသည်။
 ငြိမ်း ခဏမျှ ငြိမ်သက်ကာ သေနတ်ကို ချိန်လိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 “ဖြောင်း...”
 “ခွမ်း...”

ထောင်ထားသော ပုလင်းမှာ ထက်ပိုင်းပြတ်ကျသွားသည်။
 ငြိမ်း သေနတ်ကို ပြန်ချကာ...
 “ငါပစ်တော့လည်း ပုလင်းက ငြိမ်သားနော်”
 “လက်ရူး”
 ဖြိုးဝေ မကြားသာကြားသာ ပြန်ပြောသည်။
 ဟင်္သာ ငြိမ်းတို့စုံတွဲကို ကြည့်ကာ ပခုံးတွန့်လိုက်မိပြီး နောက် ဖေးဆောင်ထဲ ဝင်ကာ ဘေစင်မှာ မျက်နှာသစ် လက်ဆေး လုပ်နေမိ သည်။
 သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကားသံကြားလိုက်ရကာ...
 တောစပ်မှာ တွေ့ခဲ့သော အဘိုးကြီး ခြံထဲ ဝင်လာတာ လှမ်း တွေ့လိုက်ရလျှင် ဟင်္သာရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားခဲ့ရ သည်။
 သူမ ဒီမှာနေတာ အဘိုးကြီး ဘယ်လိုသိနေတာလဲ။
 အဘိုးကြီးက သေနတ်ပစ် ကျင့်နေသော ဖြိုးနှင့်ငြိမ်းဆီ လျှောက်လာကာ...
 “တောထဲမှာ သွားပြေးတဲ့ ကလေးမ ပြန်ရောက်လာပြီလား”
 “တောထဲမှာ သွားပြေးတဲ့... သြော်... ဟင်္သာကို ပြောတာ လား”
 ဖြိုးဝေ ပြန်မေးလျှင် ငြိမ်းက အဘိုးကြီးကို မသင်္ကာသလို ကြည့်ကာ...
 “ဒီအိမ်မှာ မရှိပါဘူးရှင်”
 လိမ်လိုက်သော ငြိမ်းကို ဖြိုးဝေ အံ့သြစွာ လှည့်ကြည့်သည်။
 သို့သော်... ငြိမ်းတစ်ယောက် လိမ်လိုက်သော်လည်း...
 ပြတင်းမှန် အနောက်မှနေ လှမ်းကြည့်နေသော ဟင်္သာကို ကြောက်စရာ အဘိုးကြီးမှာ တွေ့သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးမှာ ဟင်္သာကို လှမ်းကြည့်ကာ အပေါ်နှုတ်ခမ်း တွန့်ရုံ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဖရဲသီးကြီးကို ငြိမ်းဆီ လှမ်းပေး လေသည်။

“ရော့ . . . ဒါ ငါ့ခြံထွက်၊ စားကြည့် သိပ်ကောင်းတယ်”

ငြိမ်းမှာ အဘိုးကြီးပေးသော ဖရဲသီးကြီးကို ယူရမလို့ မယူရမလို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေဆဲ . . .

“အား . . . ဖရဲသီးဆို ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ကျေးဇူးပဲ အဘ”

ဖြိုးဝေက ကြားထဲမှ လျင်မြန်စွာ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“ဒီနေရာမှာ သတိထားနေကြ . . . ကြားလား၊ လိုအပ်ရင် ငါ့ ကို လှမ်းခေါ်၊ ကန်ကြီးအနောက်ဘက်က ခြံဟာ ငါ့ခြံပဲ”

အဘိုးကြီး အိမ်ပေါ်မှ ချောင်းကြည့်နေသော ဟင်္သာကို တစ် ချက်မော့ကြည့်သွားပြီးမှ ကားဖြင့် ပြန်တက်သွားသည်။

“ဟား . . . ဖရဲသီးကြီးက ကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ ဘယ်သူခွဲပေးမလဲ”

ဖြိုးဝေ ဖရဲသီးကြီး ပိုက်ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို အိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာသည်။

ဟင်္သာကတော့ ဖြိုးဝေလက်ထဲက ဖရဲသီးကြီးကို မကောင်းဆိုး ဝါးတစ်ကောင်လို ကြည့်နေမိသည်။

မစားနဲ့၊ မစားကြနဲ့။

ဟင်္သာ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းတားသော်လည်း အသံမှာ အပြင်သို့ ထွက်မလာခဲ့။

“ပေး . . . ငါ ခွဲပေးမယ်”

ခေတ်က ဖြိုးဝေလက်ထဲမှ ဖရဲသီးကို လှမ်းယူကာ စားပွဲပေါ် တင်ပြီး စားဖြင့် ခွဲဖို့ ပြင်သည်။

ဟင်္သာ တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကြည့်နေဆဲမှာပင် . . .

ခေတ်က ဖရဲသီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ခွဲစိတ်ကာ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပြီး ခရင်းခွ ထိုးစိုက်လျက် စားဖို့ ပြင်လေတော့သည်။

ပထမဆုံး ဖရဲသီးအစိတ်သေးလေးတစ်စိတ်ကို ခက်ရင်းခွဖြင့် ထိုးစိုက်လျက် ခေတ် စားရန် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဖို့အပြင် . . .

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . မစားနဲ့ . . . မစားနဲ့”

အလန့်တကြား လှမ်းအော်လိုက်သူက ဆူး။

“ဖရဲသီးကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

ပန်းကန်ထဲမှ ဖရဲသီးစိတ်တွေဆီ အားလုံး ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“အံ့မယ်လေး”

ဖရဲသီးစိတ်များထဲမှ လူးလွန့်ထိုးထွက်လာသော ပိုးကောင်များ မှာ မြင်မကောင်း။

“အဲ့ဒီအဘိုးကြီးကို ငါ စတွေ့ကတည်းက မသင်္ကာဘူး”

“ဒါ ငါတို့ကို တမင်လုပ်ကြတာပဲ”

“အံ့မယ်လေး . . . ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“အမြန်လွှင့်ပစ်လိုက်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစီ ပြောနေကြဆဲ . . .

ဟင်္သာကတော့ အေးစက်စူးရဲသော မျက်လုံးကြီးများနှင့် ကြောက်စရာ အဘိုးကြီးဟာ ဘယ်သူလဲဆိုသော မေးခွန်းကို တစ် ယောက်ထဲ စဉ်းစားနေခဲ့မိသည်။

အခန်း(၅)

ဟ သံာ ဆို့နစ်စွာဖြင့် မျက်ခွံတွေကို မှိတ်ချလိုက်သည်။
ရေပန်းမှ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလာသော ရေတွေနှင့် မျက်
ရည်တို့က ရောထွေးစီးဆင်းသွားသည်။

ကြိုးကြာ . . .

ငါ နင့်ကို အရမ်းသတိရတယ် ကြိုးကြာရယ်။

အထူးသဖြင့် . . .

ရေချိုးကန်ထဲမှာ ရေချိုးတိုင်း နင့်ကို ပိုပြီးသတိရတယ်။

နင် . . နင် ဟော့ဒီလို ရေချိုးကန်ထဲမှာ။

အတွေးနှင့်အတူ ခါးသီးသော မျက်ရည်တို့မှာ တားဆီးမရနိုင်
စွာ သွန်အန်ကျလာတော့သည်။

ထို့အတူ. . .

နာကျင်သော စိတ်အတွေးတို့မှာလည်း. . .

ကြိုးကြာရဲ့နောက်ဆုံးရက်တစ်ရက်ဆီ လွင့်ကူးလို့ သွားခဲ့ရ
သည်။

၁၅. ၁၅. ၁၅. ၁၅.

“ဟေ့. . . ဆူးရဲ့မျက်လုံးတွေက ကြိုးကြာဆီမှာ မရှိဘဲ
ယူဆီမှာပဲ ရစ်ဝဲနေတယ်နော် ဟင်္သာ”

ခေတ် ဟင်္သာကို ပခုံးချင်း တိုက်လျက် ပြောသည်။

“အေး. . . လူမှားနေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟင်္သာ”

ဖြိုးဝေကပါ ခေတ်စကားကို သံယောင်လိုက်သည်။

ဟင်္သာ ခေါင်းမောလျက် တဟက်ဟက် ရယ်လိုက်ကာ. . .

“ဘာမှမလုပ်နဲ့. . . မျက်နှာမပျက်ရအောင် နင့်ငြိမ်းကို အစား
ထိုးပေးလိုက်”

“အား. . . ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

ဖြိုးဝေ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်မိကြသည်။

တကယ်လည်း ကြိုးကြာအနား၌သာ နေသော်လည်း ဆူးရဲ့
အကြည့်တွေက ဟင်္သာဆီသာ မကြာခဏ ရစ်ဝဲကျရောက်လာတတ်

တာ ဟင်္သာ သိပါသည်။

ဟင်္သာက ကြိုးကြာထက် ပိုလှနေသည် မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ကြိုးကြာက ဆူးနှင့် အရင်တွေ့ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ . . . တော်ပြီကွာ၊ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မစကြနဲ့၊
ညီအစ်မချင်း စစ်မဖြစ်ချင်ဘူး”

ဟင်္သာ ရယ်စရာလိုလိုနှင့် အတည်ပြောလိုက်တော့ သူငယ်
ချင်းတွေ ငြိမ်သွားကြသည်။

အခုမှတော့ ဘာမှ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လို့မှ မရနိုင်တော့တာ။

ဟင်္သာ ယှဉ်တွဲထိုင်နေကြသော ဆူးနှင့် ကြိုးကြာတို့ကို မကြည့်
မိအောင် သတိထားလျက် ဖန်ခွက်ထဲ ပယင်းရောင်အရည်ကို ထပ်
ထည့်သည်။

“ဟင်္သာ . . . နင် များနေပြီနော် . . . တော်တော့”

ကြိုးကြာ ချက်ချင်းထလာကာ တားသည်။

“နေစမ်းပါ ကြိုးကြာရယ်၊ ကိုယ့်ဖိလင်နဲ့ကိုယ် နေစမ်းပါ၊ ငါ့ကို
ဆရာ လာမလုပ်စမ်းပါနဲ့”

ဟင်္သာ ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်ထုတ်လိုက်သည်။

ကြိုးကြာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
သွားသည်။

အတော်ကြာတဲ့အထိ ကြိုးကြာတစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ
ငြိမ်သက်နေလေသောအခါ ဟင်္သာ မနေနိုင်တော့စွာ မော့ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

အို . . .

ကြိုးကြာရဲ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ ကြေကွဲမျက်ရည်စတွေ။

ဘုရားရေ . . .

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ကြိုးကြာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြိုးကြာကို မျက်ရည်စတွေနှင့် မြင်ရတော့လည်း နာကျင်မိသူ
က ဟင်္သာပဲဖြစ်သည်။

“ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ဟင်္သာရယ် . . . ယုံပါ”

ဟင် . . .

ကြိုးကြာရဲ့ မျက်ရည်စတွေနှင့် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်
ဟင်္သာ အံ့သြဆန်းကြယ်သွားရသည်။

ကြိုးကြာ ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့် ပြောတာပါလိမ့်။

“ကြိုးကြာ . . . နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟင်္သာ အထိတ်တလန့် မေးလိုက်မိသည်။

ကြိုးကြာ ချက်ချင်းသတိဝင်လာခဲ့သလို မျက်တောင်တွေ အ
ကြိမ်ကြိမ် ခတ်ကာ မျက်ရည်စတွေကို သိမ်းလိုက်ပြီး . . .

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ချက်ချင်း ခြေလှမ်းတွေ ရွှေ့လိုက်ပြန်သော ကြိုးကြာကို နား
မလည်နိုင်ပြန်တော့။

“ကြိုးကြာ ဘယ်လဲ”

“ရေချိုးခန်း ဝင်မလို့”

ဟင်္သာ သက်ပြင်းဖြင့် စောင့်ကြည့်ဆဲမှာပင် ကြိုးကြာတစ်
ယောက် လေးလံနွေးထွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်
သွားတော့သည်။

ဟင်္သာ ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ကို တရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်မိ
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းမြူနွေးကာ အသိစိတ်တွေလည်း ရီဝေလို့
သွားရတော့သည်။

အားလုံးမှာ အရင်အတိုင်း ဆူညံသက်ဝင်လို့နေဆဲ။

ဟင်္သာမှာတော့ ကြိုးကြာကြောင့် စိတ်တွေ လေးလံလို့ နေမိ

သည်။

ကြိုးကြာ...

နှင့် ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ ကြိုးကြာရယ်။

နှင့်က ညီအစ်မအရင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုတောင် လျှို့ဝှက်မျှသိပ်နိုင်

တယ်။

နှင့်သာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ တစ်သက်လုံး နောင်တရလို့

ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ဟင်္သာသည် ကြိုးကြာအကြောင်း ပူပန်စွာ တွေးနေမိဆဲ

အချိန်တို့မှာ တစထက်တစ ကြာမြင့်လို့လာသည်။

နာရီကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိတော့...

“ဟင်...”

ခနဲ အော်ကာ လန့်သွားခဲ့ရသည်။

ဘုရားရေ...

ကြိုးကြာတစ်ယောက် ရေချိုးခန်း ဝင်တာ တစ်နာရီကျော် ကြာ

သွားပြီ။

ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်သင့်တာဘဲ။

ဟင်္သာ နေရာမှ ပူပန်ထိတ်လန့်စွာ အမြန်ထလိုက်မိသည်။

“ကြိုးကြာ... ကြိုးကြာ”

အဆက်မပြတ် ခေါ်ရင်း ရေချိုးခန်းတံခါးကို ထုရန် ပြင်လိုက်

သည်။

သို့သော်...

တံခါးမှာ စေ့ရုံသာ စေ့ထားသည်မို့ ထိလိုက်သည်နှင့် အသံ

ပွင့်ဟသွားခဲ့သည်။

ပထမဆုံး မျက်နှာသစ် ဘေစင်မှာ သူမ မြင်လိုက်ရသည်မှာ

ဆေးဘူးလေးတစ်ဘူး။

ဘုရား... ဘုရား...

သူမခေါင်းထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားခဲ့ရသည်။

ကြိုးကြာ...

ရေချိုးခန်းမမှာ ကာထားသော ပလပ်စတစ် အရိပ်ပန်း ကန့်
လန့်ကာစကို ထိတ်လန့်စွာ အမြန်ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“အား...”

ကြိုးကြာ... ကြိုးကြာရယ်။

ရေချိုးကန်ထဲမှာ အေးစက်တောင့်တင်းကာ ငြိမ်သက်နေလေ
သော ကြိုးကြာ။

လက်ထဲမှာလည်း ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေးကို ကိုင်လျက်။

သော့ချိတ်ကလေးကို ယူလိုက်ပြီး ကြိုးကြာကိုလည်း ကန်ထဲမှ

ဆွဲထုတ်ဖို့ သူမ မနိုင်မနင်း ကြိုးစားနေမိသည်။

“ကြိုးကြာ... ကြိုးကြာ... ကြိုးကြာရေ”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အဆက်မပြတ် ခေါ်ရင်း မျက်ရည်တွေ
တတွေတွေ စီးကျလာမိသည်။

ကြိုးကြာရဲ့ အေးစက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေချိုးကန်ပြင်သို့
ဆွဲထုတ်ပြီးသည်နှင့်...

“ဖြိုးဝေ... ဆူးခက်... ခေတ်ရေ... ငြိမ်းရေ... လာကြပါဦး၊

ဒီကို အမြန်လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ ကြိုးကြာ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”

ဟင်္သာ ငိုသံပါကြီးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို အော်ခေါ်မိသည်။

ခဏချင်းပင် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးမှာ ရေချိုးခန်းရှေ့

ရောက်လာကာ ပျာယာခတ်သွားကြတော့သည်။

ဆူးက ကြိုးကြာကို အတင်းပြေးပွေ့သည်။

“အသက်ရှူသေးရဲ့လား... စမ်းကြည့်ပါဦး”

ငြိမ်း ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီနှင့် အော်သည်။

ခေတ်က အေးစက်နေသော ကြိုးကြာရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်ကာ. . .

“အံ့မယ်လေး. . . သွေးမခန့်တော့ဘူး၊ ဘုရားရေ. . . လုပ်ကြပါဦး”

“သူ. . . သူ. . . ဆေးတွေ သောက်ထားတယ်၊ ဘေစင်မှာ ဆေးဘူးအခွံ တွေတယ်”

“ဒါဆို သူ့ကို အန်အောင် လုပ်မှဖြစ်မယ်”

အားလုံး ကြိုးကြာနား ဝိုင်းအံ့ကာ ပျာယာခတ် ဖိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေခဲ့သော်လည်း. . .

ကြိုးကြာတစ်ယောက်မှာတော့. . .

“ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ဟင်္သာရယ်. . . ယုံပါ”

ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းကို ဟင်္သာအတွက် နောက်ဆုံးအဖြစ် ထားခဲ့ကာ. . .

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

အတွေးများဖြင့် ရေချိုးပြီးလျှင် ဟင်္သာသည် ငိုထားသော မျက်နှာကို မသိသာထားအောင် မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်မိသည်။

မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ စတိုးဆိုင်က ကောင်လေးဆီက ငှားလာခဲ့သော ဝိညာဉ်များအကြောင်း စာအုပ်မှာ ဖွင့်လှက်ရှိသည်။

ငှားလာခဲ့ကတည်းက တစ်ခါမှ မဖတ်ရသေး။

ပွင့်နေသော စာမျက်နှာကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိတော့ ‘စကားပြောချင်သော ဝိညာဉ်’ ဆိုသောခေါင်းစဉ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဟင်္သာ တွေခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ခေါင်းစဉ်က စဉ်းစားတွေးတောစရာ ဖြစ်နေသည်။

ကြိုးကြာ. . . ကြိုးကြာမှာလည်း ဝိညာဉ်ဘဝဖြင့် သူမကို ပြောချင်နေခဲ့သောစကားများ ရှိမနေနိုင်ဘူးလား။

ကြိုးကြာရယ်. . .

ငါ နင့်အတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်တယ်။

နင် ရုတ်တရက်ကြီး သေသွားခဲ့ရတာဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဘယ်သူ့ပယောဂကြောင့်လဲ။

ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။

နင် ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ။

ပြောစမ်းပါ ကြိုးကြာရယ်။

“ဟင်္သာရေး . . .”

အခန်းအပြင်မှ ခေတ် ခေါ်သံကြောင့် ဟင်္သာ ကမန်းကတန်း
မျက်နှာကို ပေါင်ဒါကိတ်လေး ရိုက်လိုက်ကာ . . .

“ဝူး . . . လာပြီ . . . လာပြီ”

“ဟင်္သာရေး . . . သိပ်ပြင်မနေနဲ့ဦး၊ ဒါ ရှုတင်ရိုက်ကွင်း မဟုတ်
ဘူးနော်”

“အေး . . . တော်ကြာ မင်းသားက သိပ်လှလွန်းနေရင် စိတ်
မထိန်းနိုင်ဘဲ နေဦးမယ်နော်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စနောက်သံတွေ အခန်းထဲ ဝင်လာ
သည်။

ဆူးဆီမှ . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ”

ဆိုသော ခပ်တိုးတိုး ဟန့်သံပါ ကြားလိုက်ရလျှင် ဟင်္သာ
အသာပြိုးလိုက်မိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ နောက်တာကို သူကပဲ ရှက်
နေပြန်သေးတဲ့ ဆူး။

ဟင်္သာ ကြက်သွေးရောင် ဂါဝန်ပွကလေးကို ကမန်းကတန်း
ဝတ်လိုက်ကာ အခန်းပြင် ထွက်လိုက်သည်။

ဆူးရဲ့မျက်လုံးတွေက လက်ခနဲ တောက်ပကာ ဟင်္သာဆီမှာ
ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဟင်္သာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အဟမ်း . . . အဟမ်း”

ခေတ်က ဟင်္သာတို့ အခြေအနေကို စသည်။

“ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီည ဒင်နာ လုပ်ဖြစ်မလား”

ငြိမ်းက လှမ်းမေးသည်။

“မလုပ်ဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲ”

ဟင်္သာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေကို ပျော်စေချင်ပါသည်။

ပြီးတော့ ဟင်္သာကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေက ပျော်အောင်
ဖန်တီးပေးနေကြတာ နားလည်သည်လေ။

“ဒါဆို ရောဖို့ ဂျူစ်တွေ လိုတယ်ဟေ့၊ ဘယ်သူ သွားဝယ်ပေး
မလဲ”

ငြိမ်း မေးပြန်သည်။

ယောက်ျားလေးဖြစ်သော ဆူးခက်နှင့် ပြုံးဝေမှာ မလုပ်။

ခေတ်ကလည်း ပခုံးလေး လှပစွာ တွန့်ပြကာ . . .

“ငါ ခေါင်းနည်းနည်းမူးနေတယ်၊ ကားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး”

ငြိမ်း မျက်နှာမကြည်ချင်တော့။

“ငါ သွားဝယ်ပေးမယ် ငြိမ်း၊ ဝယ်စရာလေးတွေလည်း ရှိသေး
တယ်”

ဟင်္သာ သွားမယ် ပြောလိုက်တော့ ဆူးခက်မျက်လုံးတွေ
အရောင်ပြောင်းလဲသွားသည်။ ခေတ်က ပြုံးစိစိ လုပ်ပြန်သည်။

ဟင်္သာ ကားသော့ကောက်ယူကာ ဆူးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ
ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆူးခက် လိုက်ချင်မှန်း သိပေမယ့် ဟင်္သာ တစ်ယောက်ထဲသာ
သွားချင်သည်မို့ မသိဟန်ဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

စတိုးဆိုင်ဆီ ရောက်တော့ ဝယ်သူတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ

ကောင်လေးကိုသာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သည်းကြီးမည်းကြီး ဖတ်နေတာတွေ့လိုက်ရသည်။

ဟင်္သာ ခြေသံမကြားရအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်လိုက်တာ...

“သရဲစာအုပ်တွေ ဖတ်နေတာလား”

ဟင်္သာ အသံမပေးဘဲ ပြုန်းကန် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် ဟင်္သာ မျှော်လင့်သလို သတိကောင်းသော ကောင်လေးက လန့်မသွားခဲ့ပါ။

“ဪ... ”

ခနဲသာ အံ့အားသင့်သွားလျက်...

“ဘာများ လိုချင်လို့လဲခင်ဗျာ”

လို့သာ မေးလေသည်။

“ဂျွန်တစ်မျိုးမျိုးပေါ့”

“ဟိုဘက်စင်ပေါ်မှာ”

သူက အချို့ရည်ဘူးတွေ ထားသောနေရာကို ညွှန်ပြသည်။

ဟင်္သာ သူငယ်ချင်းတွေ ကြိုက်တတ်သော အမျိုးအစားကို ရွေးချယ်ကာ ကောင်ဟာစားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

သူက ကျသင့်ငွေကို တွက်ချက်ပေးပြီးလျှင် စာအုပ်အကြောင်း စကားစလေသည်။

“စာအုပ်ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ခုထိ မဖတ်ရသေးဘူး”

“ရတယ်... အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ပါ။ ဒါနဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားတာလဲ”

သူ ရုတ်တရက် မေးလေလျှင် ဟင်္သာမှာ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမလဲ မသိ။

အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်လျက်...

“ဟို... အဲ... အကြောင်းရှိလို့ပါ။ ဒါနဲ့ ရှင်ရော ဝိညာဉ်တွေကို ယုံကြည်သလား”

ဟင်္သာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူနှင့် ဝိညာဉ်တွေအကြောင်း စကားပြောချင်လာမိလျက် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

သူက ခေါင်းကို လေးနက်စွာ ညိမ့်ပြလေကာ...

“အသေအချာကို ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်တာလဲဟင်”

ဟင်္သာ သူ့မျက်နှာကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်ကာ ထပ်မေးမိ ပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်အဘွားက လူတွေနဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ဆက်သွယ်ပေးနိုင်တယ်”

“အိုး... ဟုတ်လား”

ဟင်္သာ အရမ်းကို အံ့သြသွားရပါသည်။

သူနဲ့ ဝိညာဉ်တွေအကြောင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်စိတ် ဖြစ်လာမိသည်။

သို့သော် လောလောဆယ် သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်နေမှာမို့ ဟင်္သာမှာ အချိန်မရှိသေး။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်သေးတယ်”

ဟင်္သာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်တော့ သူ ညင်သာစွာ ပြုံးပြပါသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ရိုးပါ”

“ရိုး... ဟုတ်လား”

ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်များ ကျေးလက်ဆန်လိုက်တဲ့ နာမည်

ကလေးလဲ။

သူနဲ့ အင်မတန် လိုက်ဖက်သောနာမည်ပဲဖြစ်သည်။

“ဒီည ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတွေ ညစာစားပွဲ လုပ်မလို့ အဆင်ပြေရင် လာခဲ့ပါလား။”

ဟင်္သာသည် သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်သေးတာမို့ ညစာစားပွဲကို ဖိတ်လိုက်မိသည်။

“အာ. . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လာဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။”

ထင်ထားတဲ့အတိုင်း သူ မဝံ့ရဲသလို ငြင်းဆန်ပါသည်။

“ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အကင်လေးနဲ့ ဝိုင်လေးနဲ့ပါပဲ၊ ပြီးတော့ ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုကြမယ်လေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပါပဲ. . . လာခဲ့ပါ”

ဟင်္သာ ထပ်ခေါ်မိတော့ သူ အားနာသလိုလေး ခေါင်းညိတ်ကာ. . .

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ”

လို့သာ မယုတ်မလွန် ပြန်ဖြေသည်။

ဟင်္သာ သူ့ကို နေရာအသေအချာ ပြောခဲ့လျက် အချို့ရည်ဘူးတွေ ယူကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက် သတိထား ကားမောင်းပါလျက် တံတားကို အဖြတ်တွင် ရုတ်တရက်ကြီး ကားပျက်လေတော့သည်။

“အာ. . . ကျွတ်. . . ရှစ်ထ်”

ဟင်္သာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ဆဲရေးလိုက်မိသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အင်ဂျင်စက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း ဘာမှ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိ။

အလာတုန်းကလည်း ဒီနေရာမှာ ဖြိုးဝေ ကားပျက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဟင်္သာစိတ်ထဲ မသင်္ကာ ဖြစ်လာမိဆဲ. . .

“ဘုရားရေ”

အင်ဂျင်ထဲမှ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော ပစ္စည်းတစ်ခုကြောင့် ဟင်္သာ ထိတ်လန့်တကြား ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် အုပ်လိုက်မိတော့သည်။

သော့ချိတ်

ဝက်ဝံရုပ် တပ်ထားသော သော့ချိတ်။

ဘုရားရေ. . . ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

မနေ့ညကပဲ ကားမီး ဆင်းပိတ်ရင်း ဒရိုင်ဘာခုံပေါ်မှာ အဲဒီသော့ချိတ်ကို တွေ့လို့ ဟိုးအဝေးကို လွင့်ပစ်ခဲ့သေးတာ။

အခု ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အင်ဂျင်ထဲ ရောက်နေရတာလဲ။

သော့ချိတ်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖျောက်ဖျက်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ စက္ကူပုံးထဲ ထည့်ပြီး ဆယ်လိုတိတ်နဲ့ အသေအချာ ပိတ်လည်း မရ။ အဝေးကို လွင့်ပစ်လည်း မရ။

ဟင်္သာသည် နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် သော့ချိတ်ကို ယူကာ ဝိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ကားပေါ် ပြန်တက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်. . .

ကားနားမှာ ရပ်နေသော အရိပ်တစ်ခု. . .

“အံ့မယ်လေး”

ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီး မျက်စိရှေ့တင် ပျောက်သွားသဖြင့် ဟင်္သာ ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်မိလေသည်။

အခန်း(၆)

“ငါ

. . ငါလေ. . လန့်လွန်းလို့ လိပ်ပြာတောင် လွင့်သွားပြီ
လား ထင်မိတယ်၊ ကားနားမှာ. . ကားနားမှာ အသေအချာ တွေ့လိုက်
ရတာ”

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဟင်္သာ သူငယ်ချင်းတွေကို တုန်
ယင်စွာ ပြန်ပြောနေမိသည်။

“မျက်နှာ. . မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလား”

ဖြိုးဝေ ရှေ့တိုးလာကာ စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့်. . .”

ခေတ်နှင့်ငြိမ်းပါ ဟင်္သာအနား တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

ဆူးခက်တစ်ယောက်သာ ဟင်္သာကို မျက်ခုံးများ တွန့်ချိုးကာ

ကြည့်နေလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲဟင်”

“ငါ. . ငါလေ. . ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြီးသွားသလို ခံစားခဲ့ရတာ၊ နင်တို့ အဲလို ဖြစ်ဖူးကြလား၊ ငါ့နေရာမှာ နင်တို့သာဆို လိပ်ပြာလွင့်သွားမှာ သေချာတယ်”

ဟင်္သာစကားကြောင့် ခေတ်နှင့်ငြိမ်း တံတွေးမျိုးချကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်သွားကြသည်။

“နေပါဦး ဟင်္သာ၊ နင်က အဲဒါ ဘယ်သူလို့ ထင်လဲဟင်”

ဖြိုးဝေ အလေးအနက် ထားကာ ဟင်္သာမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

ဖြိုးဝေ မေးခွန်းက အဓိပ္ပါယ် ပြည့်ဝလို့နေသည်။

ဖြိုးဝေ ဆိုလိုချင်သည့် အဓိပ္ပါယ်ကို သူမ နားလည်လိုက်သည်

မို့. . .

“ငါ. . . ငါက သူ့ကို ကြိုးကြာလို့. . . .”

“ဟင်္သာ”

တုန်ယင်ထစ်ငေါ့စွာ ပြန်ပြောနေမိသော ဟင်္သာရဲ့စကား မဆုံးမိမှာပင် ဆူးခက်ဆီမှ ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေသော ငြိမ်းနှင့်ခေတ်ကို ကြည့်ကာ ဟင်္သာ တံတွေးတစ်ချက် မျှီချလျက်. . .

“ငါ အခု ပြောပြနေတာ နင်တို့ကို ခြောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ. . ငါ တွေ့ခဲ့ရတာကို ပြောပြနေတာပါ

ပြီးတော့. . သူ. . သူ့ကို ကြိုးကြာလို့လည်း ငါ မထင်ပါဘူး”

ဟင်္သာ စကားဆုံးလျှင် ခေတ်နှင့်ငြိမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်သက်သာ ပေါ့ပါးသွားသလို သက်ပြင်းများ ကိုယ်စီချသည်။

“ဟင်္သာရယ်. . နင်က စိတ်ထင်နေလို့ပါဟာ၊ တကယ်တော့

ကြိုးကြာဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူပဲ၊ သူ ကောင်းမွန်တဲ့ ဘုံဘဝကိုပဲ ရောက်သွားမှာပါ”

ဖြိုးဝေတစ်ယောက် ဟင်္သာကို ဖြေသိမ့်ပေးဆဲ. . .

ဆူးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ဆူးမျက်နှာ မကြည်သာတာကို ရိပ်မိတာကြောင့် ဟင်္သာ ချက်ချင်း နေရာမှ ထကာ ဆူးနောက် လိုက်မိလေသည်။

ဆူး ဘာလုပ်မလို့လဲ။

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ဆူး”

သူမ အခန်းထဲ ဝင်ကာ ပစ္စည်းတွေကို အိတ်ထဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထည့်နေသော ဆူးကို ဟင်္သာ လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ဆုပ်လျက် အော်မေးလိုက်သည်။

“နင့်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းပေးနေတာလေ”

ဆူး တွေ့သမျှ အဝတ်အထည်တွေကို အိတ်ထဲ ထိုးသိပ်ထည့် ရင်းက ဟင်္သာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဟင်္သာ ထပ်မေးလိုက်သည်။

လေသံက အတော့်ကို မာသွားတာမို့ ဆူး လှည့်ကြည့်သည်။

“နင် ပြန်ဖို့လေ”

“ဘာ...”

ဟင်္သာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အော်လိုက်မိသည်။

ဆူး ဟင်္သာဆီ လျှောက်လာကာ လေသံကို လျှော့လျက်... .

“ငါတို့အားလုံး ပြန်ကြမယ်လေ ဟင်္သာ”

“ဘာ... . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တစ်နေ့ကမှ ရောက်တယ်၊ ဘာဖြစ် လို့ ပြန်ရမှာလဲ”

“ဒီနေရာက နင်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတယ် မဟုတ် လား၊ ငါတို့ ဆက်မနေသင့်တော့ဘူးလေ... . ပြန်ကြရအောင်”

ဆူး သူမ ပခုံးကို ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ တိုးဖွဖွ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း... . မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ဆူး၊ နင် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာက ငါ့ကို ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးပါဘူး... .

သူ... . သူ ကြိုးကြာ ဒီမှာ... . အို... . ငါ့အနားမှာ ရှိနေတယ် လို့ပဲ ငါခံစားနေရတာ... .

မမြင်ရပေမယ့် သူ အမြဲတမ်း ငါ့အနားမှာ ရှိနေတယ်လို့ ငါ... . ငါ ခံစားရ... .”

ဟင်္သာ စကားဆုံးအောင် ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ... .

ဆူးရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်မိတော့ သည်။

ဆူး ဘာမှမပြောဘဲ တုန်ခါနေသော ဟင်္သာကျောပြင်ကလေး ကိုသာ ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးဆဲ... .

ဟင်္သာက တုန်ရီအက်ကွဲသော ရှိုက်သံဓလုံးဓထွေးဖြင့်... .

“ငါ... . ငါ့ကို အရူးလို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ကြပါစေတော့ ဆူးရယ်၊ ငါခံစားချက်နဲ့ငါ နေပါရစေ၊ သူရှိနေတဲ့ ဒီနေရာမှာပဲ ငါ ဆက်နေပါရစေ၊ ငါ... . ငါ မပြန်ချင်... . မပြန်ချင်ဘူး”

ဆူးဆီမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

“ဟင်္သာရယ်... . ငါလည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ငါ နင့်ကို စာနာပါတယ်၊

ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ရှိနေသလို ခံစားရ. . . ”
 ဆူးအသံမှာ ငိုသံပါလာတော့သည်။
 ဟင်္သာ မော့ကြည့်မိတော့ ပြည့်လျှမ်းနေသော မျက်ရည်စတွေ
 ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 ဆူးက ငိုသံပါကြီးဖြင့် သူ့ခံစားချက်တွေကို ဆက်ပြောပြနေခဲ့
 သည်။
 “ငါလည်း နင့်လိုပဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ် ဟင်္သာရယ်”
 “ဟင်. . . ”
 ဆူးစကားကြောင့် ဟင်္သာ အံ့အားသင့်သွားရဆဲ. . .
 “ဒီမှာတော့ မဟုတ်ဘူး”
 “ဒါဆို ဘယ်မှာ”
 ဟင်္သာ သိချင်လွန်းလှစွာ အလောတကြီး မေးလိုက်မိသည်။
 “ပြောပြပါမယ်. . . သူ ဆုံးပြီးခါစမှာပေါ့”
 ဆူးရဲ့မျက်ရည်စများ ပိတ်ဖုံးသော မျက်လုံးများမှာ မှန်မှိုင်း
 သွားသည်။
 ကြမ်းပြင်တစ်နေရာကို ငုံ့စိုက်ကြည့်လျက်. . .
 “အဲဒီနေ့က မိုးတဖွဲဖွဲလေး ရွာနေတယ်၊ ချမ်းစိမ့်နေတာပဲ
 ငါ သူ့ကို အရမ်းသတိရမိပြီး အိမ်ပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်”
 “သူနဲ့ငါ စပြီးဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့ ကျောင်းရှေ့ကိုပေါ့”
 တိုးသက်စွာ ပြောရင်းမှ ဆူးရဲ့ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စက်တွေ
 ကျဆင်းလို့ လာပြန်သည်။
 “ငါ ကျောင်းရှေ့မှာ ရပ်ပြီး တစ်ယောက်ထဲ မိုးထဲကို ငေးနေ
 မိတုန်း. . . ကျောင်းထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့တယ်
 ဂျင်းဦးထုပ် အပြာလေးနဲ့. . .
 ငါလေ. . . ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မယုံနိုင်အောင်ပဲ၊ ကြိုးကြာမှာ

ကြိုးကြာအစစ်၊ ငါ့ဆီ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာတယ်၊
 ငါ မယုံနိုင်အောင် ငေးကြည့်မိရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာမိ
 တယ်”
 ဟင်္သာသည် အသက်ပင် မရှူတတ်တော့သလို နားစိုက်
 ထောင်နေမိသည်။
 ဆူးပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စက်တွေက ရွဲနှစ်နေခဲ့ပြီ။
 “ငါ. . . ငါလေ. . . အရာအားလုံးကို မေ့ပြီး မှင်သက်ပြီး ကြည့်
 နေမိတယ်. . . ”
 ငါ့ဆီ ကြိုးကြာ ပြန်လာတယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်အောင်ပဲ၊ ငါ
 တကယ်ပဲ မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ ဟင်္သာရယ်. . .
 ဒါ. . . ဒါပေမယ့်လေ၊ သူ. . . သူ့ကို အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရ
 တော့. . . ”
 “ဘာ. . . ဘာဖြစ်လဲဟင်”
 ဟင်္သာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖြတ်မေးမိသည်။
 “သူမဟုတ်ဘူး”
 “ဟင်”
 “ကြိုးကြာမဟုတ်ဘူး. . . တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”
 “ဘယ်လို”
 “အဲဒါ စွဲလန်းမှုပဲ ဟင်္သာ၊ တကယ်တော့ ငါ့စိတ်က စွဲလန်းမှု
 ကြောင့် သူ့ကို မြင်ယောင်နေခဲ့မိတာ”
 ဆူးခက်ရဲ့စကားဆုံးချိန်မှာတော့ သူ ဆိုလိုချင်သော အဓိပ္ပါယ်
 ကို ဟင်္သာ နားလည်မိကာ. . .
 “ဟင့်အင်း. . . မဟုတ်ဘူး ဆူးခက်၊ ငါ. . . ငါက စိတ်စွဲလန်းမှု
 ကြောင့် မဟုတ်ဘူး”
 ဟင်္သာ ခါးသီးစွာ ငြင်းဆန်လိုက်မိသည်။

ဆူးခက်က သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ကြင်နာစွာ ဆွဲသွင်းကာ...

“ငါ နင့်ကို နားလည်ပါတယ် ဟင်္သာရယ်”

ဟင်္သာသည် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပဲ ဆူးရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေသွားရလေတော့သည်။

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

BURMESE
CLASSIC

“ဟေ့... ဒီမှာ ဖန်ခွက်က တစ်လုံးပိုနေပါလား၊ လူငါး
ယောက်... ဖန်ခွက်က ခြောက်လုံးဖြစ်နေတယ်”

ခေတ်က စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ထားသော ဖန်ခွက်တွေကို
ကြည့်ကာ လှမ်းပြောသည်။

“နည့်သည်တစ်ယောက် ဖိတ်ထားတယ်”

ဟင်္သာ အကင်နှင့် တို့စားရန် အချဉ်ရည် စပ်ရင်းမှ ပြန်ပြော
လိုက်သောစကားကြောင့် အားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။

“နည့်သည် ဟုတ်လား”

“အင်း... ”

“ဟင်... ဘယ်ကလဲ... ဘယ်သူလဲ”

ဒီတစ်ခါ စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်သူက ဆူးခက်ပဲဖြစ်သည်။

“စတိုးဆိုင်ကလေ... သူ့နာမည် ရိုးတဲ့”

“ဝိုး... ဟင်္သာနော်၊ ရှင် ခြေလှမ်းတွေ တယ်သွက်နေပါလား”

ခေတ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိမ့်ရင်း ပြောင်သည်။
 သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုပဲ စနောက်နေကျမို့ ဟင်္သာက ပခုံးသာ
 ပြန်တွန့်ပြလိုက်မိပေမယ့်...
 ဆူးကတော့ သိသိသာသာပင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
 “မေခေတ်... ကြည့်နောက်၊ ဒီမှာ ပိုင်ရှင်က ရုပ်ပျက်ဆင်း
 ပျက် ဖြစ်နေပြီ”
 ဖြိုးဝေ ဝင်နောက်သည်။
 “ဟာကွာ”
 ဆူး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားတော့ အားလုံးဝိုင်းရယ်မိကြ
 သည်။
 “ဟော...”
 ငြိမ်း ခြံပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ အသံပြုသည်။
 “လာပါပြီ... ဟင်္သာရဲ့ စပါယ်ရှယ် ဂက်စ်(အထူးဧည့်သည်)”
 စက်ဘီးကို ရပ်ကာ ခြံထဲ လှမ်းကြည့်နေသော ရိုးကို တွေ့
 လိုက်ရလျှင် ဟင်္သာ ဝမ်းသာအားရ အိမ်ထဲမှ ပြေးဆင်းမိသည်။
 အကွက်ကျဲ ရှပ်လက်ရှည်နှင့် အရောင်ဖျော့လျှင်ကို ဝတ်ထား
 သည့်တိုင်...
 စိမ်းညိုသောမျက်ဝန်းများနှင့် ညိုငင်ဆွဲဆောင်နိုင်သော
 ယောက်ျားပီသသည့် ရိုးကို ဆူးခက် အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။
 “ရိုး လာတယ်နော်၊ ကျွန်မက လာတောင် လာပါမလားလို့”
 ဟင်္သာ ပြေးကြိုရင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။
 “စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်တယ်ဆိုလို့လေ၊ ကျွန်
 တော်လည်း ဟင်္သာ ပြောမယ့်စကားတွေကို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့”
 သူ စက်ဘီးကို တွန်းကာ ခြံထဲ ဝင်ရင်း သူငယ်ချင်းတွေကို
 ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ရိုး”
 ဟင်္သာ တကယ်ပဲ သူ့ကို လေးနက်စွာ ပြောမိသည်။
 တစ်ခါတွေကြားထဲမှာ အနေရခက်သလို စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေ
 ရှာသောရိုးကို ခေတ်နှင့်ငြိမ်းက စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ပြော
 ပြီး ဧည့်ခံသည်။
 စပ်လည်း စပ်စုတတ်သော ခေတ်ကြောင့်...
 “ကျွန်တော် နောက်ဆုံးနှစ် ဖြေတားပါတယ်၊ တကယ်လို့
 ကွာလီဖိုင်း ဝင်ခဲ့ရင်တော့ ရန်ကုန်မှာ လာတက်ရမယ်”
 “အိုး... အဲ့ဒါဆို ကျွန်မတို့ မျှော်နေမှာနော်”
 “ခင်ဗျာ... ဟို... အဲ”
 ခေတ် ရိတ်တိ ပြောတော့ သူ ရှက်တက်တက် ဖြစ်သွားရှာ
 သည်။
 “ခေတ်ကလဲကွာ... မနောက်နဲ့လေ”
 သူ အနေရ ခက်နေမှာစိုးသဖြင့် ဟန့်မိသော ဟင်္သာကို ဆူးက
 အဓိပ္ပါယ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။
 ဟင်္သာက မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ကာ...
 သိလိုသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စပြီး မေးလိုက်မိသည်။
 “ဒါနဲ့ ကန်ကြီးအနောက်ဘက်မှာနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်
 ယောက်ကို ရိုး သိလားဟင်... ဒတ်ဆန်းကားအဝါနဲ့လေ”
 အဘိုးကြီးအကြောင်း မေးမိတော့ အားလုံးက ဟင်္သာကို
 အံ့သြတကြီး လှည့်ကြည့်ကြသည်။
 “ကန်ကြီးအနောက်ဘက်မှာ နေတာ... ဪ... ဦးသီဟ
 ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “အဲ့ဒီအဘိုးကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူးနော်၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ
 ကြောက်စရာကြီး”

၉၆

“အဘ ဦးသီဟက စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်၊ အရင်က ဒီလိုပုံစံ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မြေးလေး ပျောက်သွားပြီးကတည်းက ငေါင်ကြောင် ကြောင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့တာ”

“ဪ... ”

ဟင်္သာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိသည်။

“သူ့မြေးလေးက ခုထိ ပြန်မတွေ့သေးဘူးလား”

“ဟင်္သာအင်း... မတွေ့သေးဘူး”

“ဟင်္သာ... ဒါဆိုရင် နင် ဟိုတစ်နေ့က တွေ့လိုက်တဲ့ဝိညာဉ် က ကြိုးကြာမဟုတ်ဘဲ အဲဒီအဘိုးကြီးရဲ့မြေးက တူတူပုန်းတမ်း ကစား တာလား မသိဘူး”

မြိုးဝေဝေ ပြောင်စပ်စပ် လုပ်ကာ ဝင်ပြောသည်။

“ဟဲ့... မြိုး ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး”

ငြိမ်း မြိုးဝေကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ကာ ဝင်ဟန့်သည်။

ရိုးက အေးဆေးစွာ ပြုံးကာ...

“ကျွန်တော်ကတော့ ဝိညာဉ်ဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်လို့ ယုံ ကြည်ပါတယ်”

ရိုးလေသံက ခပ်တိုးတိုးပေမယ့် အားလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် စွာ ရိုးစကားကို နားထောင်နေမိသည်။

“ဟင်္သာ ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာက”

ရိုးက စကားလမ်းကြောင်း ပြန်ဖော်သည်။

ဟင်္သာသည် ဆူးမျက်လုံးတွေ စူးရဲတောက်ပြောင်နေသည်ကို သိသော်လည်း ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ...

“အင်း... ခုနက မြိုးဝေပြောတဲ့ ကြိုးကြာဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ အမွှာညီအစ်မလေ”

ဟင်္သာ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောပြနေမိသည်။

“အခု... သူက”

“မ... မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်... ”

“ဆုံးဖြ်... ဒီကို မလာခင်ကပဲ”

“ဪ... ”

ရိုး ဟင်္သာကို စိုက်ကြည့်ကာ အားလုံးကို နားလည်သွားတော့ သလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိမ့်သည်။

“ကျွန်တော်ကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်”

ဟင်္သာ ရိုးကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အမွှာဆိုတာ လိပ်ပြာကြိုးတစ်ချောင်းထဲ ရှိတယ်တဲ့”

“ရှင်... ”

“စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်တတ်ကြတယ်တဲ့”

“ဟင်... ”

ဟင်္သာ ရိုးစကားကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတော့သည်။

မျက်နှာပျက်ယွင်းကာ လက်အချင်းချင်း ဆုပ်နယ်နေမိသည်။

“သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ဘယ်လိုအသုံးအဆောင် မျိုးတွေ ကျန်ရစ်လဲ၊ သူ အမြဲလို ကိုင်တတ်တဲ့ပစ္စည်းမျိုး”

“ထူးထူးခြားခြား အသုံးအဆောင်”

ရိုးစကားကို သံယောင်လိုက် ရေရွတ်ရင်း ဟင်္သာ အချိန် အတော်ကြာတဲ့အထိ ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေမိသည်။

မျက်နှာသုတ်ပုဝါလား။

ဟင်္သာအင်း ထူးခြားတာမှ မဟုတ်တာ။

ကင်မရာ။ ဟမ်းဖုန်း။

ဟင်္သာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စဉ်းစားနေမိရင်းက တစ်စုံတစ်ခုက အာရုံထဲ ထင်းခနဲ ပေါ်လာခဲ့သည်။

သော့ချိတ်။

ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေး။

ဟင်္သာမျက်ဝန်းထဲမှာ ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေးက ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာခဲ့လျှင်...

“ရှိ... ရှိတယ်... သော့ချိတ်၊ ဝက်ဝံရုပ်ကလေး တွဲထားတဲ့ သော့ချိတ်၊ ကြိုး... ကြိုးကြာ သေတော့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ”

ဟင်္သာ ပြောရင်းက လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ သော့ချိတ်ကို ကယုကယာ ထုတ်ယူပြီး ရိုးဆီ လှမ်းပေးလိုက်မိသည်။

သော့ချိတ်ကို အားလုံး အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ဝိုင်းကြည့်မိကြသည်။

အထူးသဖြင့် ဆူးရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ စူးလက်တောက်ပြောင်နေသည်။

“ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးကို ကျိန်စာမိထားတယ်လို့ နားလည်တဲ့ လူတွေက သတ်မှတ်ကြတယ်”

“ရှင်... ကျိန်စာ ဟုတ်လား”

ဟင်္သာ ကြောက်လန့်တကြား ရေရွတ်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... သူ သေဆုံးရတာ အဲဒီသော့ချိတ်နဲ့ တနည်းတဖုံ ပတ်သက်နေနိုင်တာပဲ”

“တကယ်လို့သာ သူဟာ ဒီသော့ချိတ်ကို စိတ်စွဲလမ်းမိခဲ့ရင်”

ဘုရားရေ...

ကြိုးကြာဟာ ဒီသော့ချိတ်မှာ စိတ်စွဲလမ်းနေခဲ့သလား။

ဒါကြောင့် သေတဲ့အထိ ဒီသော့ချိတ်ကို ကိုင်ပြီး သေသွားခဲ့တာလား။

ဒါ... ဒါ... ဘာသော့လဲ။

ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်လို့ မရနိုင်အောင် ကြောက်လန့်စရာ

ကောင်းလှတဲ့ ဒီသော့မှာ ဘယ်လို ကျိန်စာဆိုးတွေ ကပ်ငြိနေခဲ့သလဲ။

“ရိုး... ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဟောဒီသော့က ကျိန်စာဆိုးကို ဘယ်လိုချေဖျက်ကြမလဲဟင်”

ဟင်္သာ ရိုးကို အားကိုးတကြီး မေးလိုက်မိသည်။

သူမစိတ်ထဲမှာ ဟောဒီသော့ချိတ်ကို အမြန်ဆုံး ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ချင်ပြီ။

ဘယ်တော့မှ ထပ်မတွေ့ချင်တော့။

အခန်း(၇)

ညဉ့်

ယံမှာ ကန်ရေက အေးစိမ့်နေသည်။
ကန်ရဲ့ထိပ်မှာ တစ်ခုတည်းသော မီးတိုင်ရဲ့အလင်းမှလွဲပြီး ည
က ချောက်ခြားစဖွယ် အမှောင်ဖြင့် အေးစက်နေခဲ့သည်။

အားလုံးမှာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲပြီး စက်ဝိုင်း
တစ်ခု ပုံသဏ္ဌာန် နေကြရသည်။

အလင်းက မှန်ပျပေမယ့် ကန်ထဲမှ ရေတွေ အငွေ့တလူလူ
တက်လာတာ ဟင်္သာ ခံစားသိရှိနေသည်။

ခေတ်နှင့်ငြိမ်းမှာ နောက်ကျောမလှဲသလို မကြာခဏ နောက်
ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။

ဒီလို ညအမှောင်ကြီးထဲမှာ ရေကန်ထဲမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းဖော်

ပြီး စက်ဝိုင်းတစ်ခု ပုံသဏ္ဌာန် ရပ်နေရတဲ့အဖြစ်ဟာ သူမကို စာနာချစ်ခင်လွန်းစွာ နေပေးရှာကြတာ ဟင်္သာ နားလည်ပါသည်။

ဒါပေမယ့်... .

ဆူးနှင့်ရိုးရဲ့အလယ်မှာ ရပ်ကာ နှစ်ယောက်စလုံးကို လက်တွဲထားရသည့်အတွက်ကတော့ သူမ အနည်းငယ် နေရခက်မိပါသည်။

“ရိုး... . ဘာဖြစ်လို့ ရေထဲမှာ ရပ်ပြီး ဒီလိုမျိုး နေရတာလဲ၊ တဆိတ် ကျွန်မ နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးလို့ ရမလား”

ခေတ်က ရိုးကို လှမ်းမေးသည်။

ရိုးက ပြုံးကာ... .

“ဪ... . ဒါက တမလွန်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ ရေက အကောင်းဆုံးမို့ပါ”

“ဪ... . ဪ... .”

ခေတ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိပ်သည်။

ခေတ်နှင့်ငြိမ်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးစိပ် ဖြစ်နေကြသည်။

ဟင်္သာရဲ့စိတ်ချမ်းသာမှုကို လိုက်လျောပေးကြသည့်တိုင် ရိုးကို သူတို့ အယုံအကြည် မရှိကြတာ ဟင်္သာသိပါသည်။

သို့သော်... .

ဟင်္သာကတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရိုးကို အကြွင်းမဲ့ကို ယုံကြည်နေမိပါသည်။

ဒီနေရာမှာ ရိုးလိုလူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ခွင့်ရတာ ဘုရားပေးသော ဆုတစ်ခုအဖြစ် ကျေနပ်နေမိတာ အမှန်ပင်။

“ဟင်္သာ ဒီဘက်နည်းနည်းလှည့်ပေးပါ”

အတွေးဖြင့် နစ်မြောဆဲ ရိုးပြောလျှင် ဟင်္သာ ကမန်းကတန်း ရိုးဘက် လှည့်လိုက်မိသည်။

ရိုးက နူးညံ့ငြိမ်းချမ်းသော အပြုံးနှင့်အတူ ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေးကို ဟင်္သာရဲ့လည်တိုင်မှာ ကြိုးဖြင့် ဆွဲပေးသည်။

ဟင်္သာသည် ဖျတ်ခနဲ စိတ်နှင့်ကိုယ် လွတ်သလို လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံး မျက်လုံးမှိတ်ထားပေးကြပါ။ ကျွန်တော်ဟော့ဒီသော့ချိတ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ဝိညာဉ်ကို ခေါ်တော့မယ်”

နူးညံ့အေးဆေးသော်လည်း ဩဇာသံပါသော ရိုးရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် အားလုံးမှာ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်မိကြသည်။

ဟင်္သာကတော့ ကျောရိုးတစ်လျှောက် ကြက်သီးများ စိမ့်စိမ့် တက်လာသည်မို့ တံတွေးကိုသာ မကြာခဏ မျိုချနေမိသည်။

မှောင်မိုက်အေးစက်သောညမှာ မျက်လုံးများ မှိတ်လိုက်သည်နှင့် ပိုပြီးချောက်ခြားလာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လာလေသည်။

ခေတ်နှင့်ငြိမ်းမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိမသာ ပိုတိုးကပ်လိုက်မိသည်။

ဟင်္သာရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း တထိတ်ထိတ်နှင့် ချောက်ခြားနေမိဆဲ။

“ရွှေဟင်္သာရဲ့လည်တိုင်မှာ ဆွဲထားတဲ့သော့ချိတ်နဲ့ သက်ဆိုင်သောဝိညာဉ်ကို ကျွန်တော့် ဟော့ဒီစည်းဝိုင်းထဲ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ခဏလောက် တွေ့ဆုံဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး... .”

ရိုးရဲ့အသံမှာ ကန်ရေအတိုင်း တစထက်တစ အေးစက်လို့လာသည်။

ဟင်္သာရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် လပ်ဟာ၍လာခဲ့သည်။

ရိုးရဲ့အသံမှလွဲပြီး အရာအားလုံးမှာ ချောက်ခြားဖို့ကောင်းလှစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ဆဲ။

“အား. . .”

ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သော ကြောက်လန့်တကြားအသံက ဖြိုးဝေဆီမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အားလုံးမှာ ကြောက်လန့်ချောက်ချားစွာ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ဖြိုး ဘာဖြစ်လို့လဲ. . ဘာ. . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ငြိမ်း ဖြိုးဝေကို စိုးရိမ်တကြီး ပြီးတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ပျာပျာသလဲ မေးသည်။

“ခြေထောက်ကို ဘာကောင်လဲ မသိဘူး ကိုက်သွားတယ်”

“ဟင်. . .”

ဖြိုးဝေကို ဝိုင်းကြည့်နေမိကြသော မျက်လုံးများအားလုံး ပြူးသွားကြသည်။

“ဟိုလေ. . မိကျောင်းပေါက်ကလေး ထင်တယ်”

ရုပ်အတည်ဖမ်းထားပေယ့် ဖြိုးဝေ မျက်လုံးများက မြူးနေသည်။

ဟင်္သာ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဖြိုးဝေကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိတော့. . .

“ဆောရီး”

လို့ ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်သည်။

သူ တမင်လုပ်တာ။

“ရှစ်ထ်”

ငြိမ်း ဖြိုးဝေကို ခပ်တိုးတိုး ဆဲရေးသည်။

ခေတ်က ဒီကနဲ ကြိတ်ရယ်၏။

ရိုး သက်ပြင်းချသည်။

ဟင်္သာ ကိုယ့်ကိုစွဲကို အချိန်တုန်ခံကာ ကူညီပေးနေသော

ရိုးကို ဖြိုးဝေရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် အတော်အားနာသွားမိသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အပြောင်အပျက် မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ အနှောင့်အယှက် ဝင်တတ်လို့ပါ။ ကဲ. . . ပြန်စလိုက်ရအောင်”

ရိုး ပြန်ပြီးဆော်သြသည်။

ဟင်္သာ ဖြိုးဝေကို သတိပေးသလို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်သည်။

ရိုးရဲ့အေးစက်ကာ သြဇာပါသောအသံက ပြန်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ရွှေဟင်္သာရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ သော့ချိတ်ရဲ့ပိုင်ရှင် ဝိညာဉ်ကို ဟောဒီစည်းဝိုင်းထဲ ဝင်လာခဲ့ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဖိတ်ခေါ်. . .”

ရိုးရဲ့စကားမဆုံးခင်မှာပင်. . .

ကန်ထိပ် မီးတိုင်မှ မီးလုံးမှာ ဖျတ်ခနဲ မီးငြိမ်းသွားခဲ့သည်။

အားလုံး ချောက်ခြားဖွယ်ရာ မှောင်အတိကျသွားသည်။

ဟင်္သာ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်စွာ ရိုးရဲ့အနား တိုးကပ်လိုက်မိဆဲ

မီးမှာ ချက်ချင်းပြန်လင်းလာခဲ့သည်။

သို့သော်. . .

အားလုံး ကြောက်လန့်မပြယ်နိုင်သေး။

ကန်ပတ်ပတ်လည်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာ ဝေ့ဝေ့ရှာဖွေကြည့်နေမိကြဆဲ. . .

“ဝုန်း”

ခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ. . .

စည်းဝိုင်းအလယ်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ခုန်ဝင်လာသလို ရေများ တငွမ်းငွမ်း ဆူပွက်ထသွားခဲ့သည်။

အားလုံးမှာ ဘာသံမှ မထွက်ရဲအောင် ကြောက်လန့်ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။

၁၀၆

BOON

“စည်းဝိုင်းမပျက်စေနဲ့နော်”

ရိုးက သတိပေးသည်။

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် မြဲမြဲဆုပ်ထားမိကြသည်။

“အခု ရောက်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်မှာ ရိုးရဲ့မေးလိုက်သံက ကြက်သီး

ထစရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ်ထင်ပြပေးပါလား”

ရိုး ထပ်ပြီးတောင်းဆိုပြန်သည်။

သို့သော်...

အေးစက်သော ရိုးလေသံက အမိန့်ပေးသံဆန်သည်။

အားလုံးမှာ ဝိုင်းလယ်သို့ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ စောင့်

ကြည့်နေမိကြဆဲ...

“အ...”

ညာဘက် လက်ခလယ်လက်ချောင်း ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားရ

သဖြင့် ဟင်္သာ သတိလက်လွတ် အော်လိုက်မိသည်။

ဆူးရဲ့လက်ကို ဖြုတ်ကာ ညာဘက်လက်ကို ထောင်ကြည့်မိလျှင်...

“ဘုရားရေ”

လက်ခလယ် လက်သည်းခွံမှာ ထက်ခြမ်းကွဲထွက်နေပြီး သွေးများမှာ မြင်မကောင်းအောင် စီးထွက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်္သာ”

“ဘာကောင် ကိုက်တာလဲ”

“အရမ်းနာနေလား”

သုဇယ်ချင်းတွေ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းမေးကြသည်။

ဟင်္သာ မှင်သက်စွာ သွေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိဆဲ...

“တောက်...”

သွေးတစ်စက်မှာ ရေထဲ ကျသွားခဲ့လျှင်...

“အား...”

သွေးပျက်ချောက်ခြားစွာ အော်လိုက်သံနှင့်အတူ ဟင်္သာသည် ရေထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲချခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီးလျှင်...

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

“တောက်... ဒါဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ အလုပ်ပဲ”
 ဟင်္သာ ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရသည်မှာ ဆူးဆီမှ ယူကြိုးမရ
 ရေရွတ်လိုက်သံပဲ ဖြစ်သည်။
 “ခုမှ တွေ့ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို ဒီလောက် ယုံကြည်
 လိုက်နာစရာ မလိုဘူး”
 ငြိမ်းရဲ့ခံပြင်းသောစကား။
 “ဟင်္သာ၊ သာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ရှင့်ကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”
 ခေတ်ရဲ့ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့သံ။
 ဟင့်အင်း...။ သူဟာ ဟင်္သာကို ဖြူစင်တဲ့စေတနာနဲ့ ကူညီ
 ပေးခဲ့တဲ့သူပါကွယ်။
 “အ... ကျွတ်... ကျွတ်”
 မူးနောက် ရီဝေနေသော ခေါင်းကို အားယူ ထူမလျက် ဟင်္သာ
 ထလိုက်မိသည်။

ဟင်္သာ အရင်ဆုံး မြင်လိုက်ရသည်မှာ စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီး
 စွာဖြစ်နေသော ရိုးမျက်နှာပဲ ဖြစ်သည်။
 “ဟင်္သာ သတိရလာပြီနော်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”
 သူ ခေါင်းညွှတ် တိုးသက်စွာ ပြောကာ စက်ဘီးကို တွန်းလျက်
 လှည့်ထွက်ရန် ပြင်သည်။
 “ရိုး... ”
 ဟင်္သာ အလျင်အမြန် ခေါ်လိုက်မိသည်။
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရိုးရယ်”
 ဟင်္သာ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။
 ရိုးကတော့ နူးညံ့အေးဆေးစွာ ပြုံး၍သာ နေမြဲ။
 “မလိုပါဘူး ဟင်္သာ၊ ကျွန်တော်ကသာ အောင်မြင်အောင် မကူ
 ညီနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဟင်္သာ
 ကို ရေထဲ ဆွဲချလိုက်တာ ဘယ်သူလဲ... မြင်လိုက်လား”
 သူ စကားပြောနေရင်းမှ သတိရလိုက်သလို အလောတကြီး
 မေးသည်။
 “ဟင့်အင်း... ဘာမှ မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ
 ခံစားသိလိုက်ရတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ သေချာတယ်”
 သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 ဟင်္သာရဲ့လည်မှာ ဆွဲထားဆဲဖြစ်သော ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်က
 လေးကို စိုက်ကြည့်ရင်းက ဆက်ပြောသည်မှာ...
 “တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဟင်္သာ”
 “ဘာလဲဟင်”
 “ကျိန်စာကြောက်တဲ့လူတွေ လုပ်တဲ့နည်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”
 “အို... ကျွန်မကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပါလား ရိုးရယ်၊ ကျွန်မ

ဟော့ဒီသော့ချိတ်က ကျိန်စာကို ဖျက်မှဖြစ်မယ်”

“အဲ့ဒီသော့ချိတ်ကို အဝတ်ဖြူနဲ့ သေချာထုပ်ပိုးပြီး မြေကြီးထဲ မြှုပ်လိုက်လေ”

“အဝတ်ဖြူနဲ့ သေချာထုပ်ပြီး မြေကြီးထဲ မြှုပ်ရမယ်”

ဟင်္သာသည် ရိုးပြောသောနည်းကို အသေအချာ မှတ်လိုက်သည်။

“မကောင်းတဲ့အရာတွေကို မြေကြီးရဲ့စွမ်းအားက စုပ်ယူလိုက်တဲ့သဘောပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ရိုးရယ်၊ ကျွန်မ ဒီညပဲ လုပ်ပါမယ်၊ သူတို့တွေ အိပ်တာနဲ့ ကျွန်မ လုပ်လိုက်မယ်”

“အောင်မြင်ပါစေဌာ၊ ကဲ... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော် ဟင်္သာ”

ရိုးက ဟင်္သာကို နှုတ်ဆက်ပြီး စက်ဘီးပေါ် တက်သည်။

“ရိုး... ခဏ... ခဏ”

ဟင်္သာ ကပျာကယာ ခေါ်မိပြန်သည်။

ရိုးက ပြန်မထူးဘဲ မေးဆက်ပြသည်။

“နက်ဖြန် ထပ်လာခဲ့ပါဦးနော်”

ဟင်္သာ ထပ်ပြီး ဖိတ်ခေါ်မိတော့ ရိုးရဲ့မျက်ခုံးများ အပေါ်သို့ ပင့်တက်သွားပြီး...

“ဟင်္သာရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အမြင်မကြည်ကြတော့ဘူးလေ၊ အထူးသဖြင့် ဟင်္သာရဲ့ချစ်သူ...”

ဟင်္သာသာ ခုနက ရေထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို သူ တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်”

ရိုး အပြုံးမပျက်စွာ ပြောသည်။

ဟင်္သာက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လျက်...

“သူတို့ကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့၊ လာသာ လာခဲ့ပါ၊ ဒီအိမ်က ကျွန်မ ရဲ့မိဘတွေရဲ့အိမ်ပါ”

“အိုး...”

ဟင်္သာ စကားကြောင့် သူ ‘ဟက်’ ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပါသည်။

“နက်ဖြန် လုပ်စရာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ရိုးကို လာခဲ့စေချင်တာ” ဟင်္သာ ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ရိုး ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလျက်...

“အိုကေလေ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်... ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်နိုက်... ကောင်းကောင်းသွားနော်”

သူ့ စက်ဘီးစီးပြီး ပြန်သွားတာကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေမိပြီးမှ ဟင်္သာ တိတ်ဆိတ်စွာ အိမ်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟင်္သာကို နားမလည်စွာ ငြိမ်သက်စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆူးရဲ့မျက်လုံးတွေကတော့ နီရဲစူးလက်နေပါသည်။

ဟင်္သာက ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲ တန်းဝင်ကာ...

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဝိုင်ပုလင်းကို ထုတ်ယူလိုက်မိပါသည်။

ဒီည... ဟင်္သာအတွက်... အိုး... ပြီးတော့ ကြိုးကြာအတွက် အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်သူမှ မသိရအောင် တိတ်တဆိတ် လုပ်ရမည်လေ။

ဟင်္သာသည် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

ရှေးဟောင်းနာရီကြီးဆီမှ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးသံက တိကျစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဟင်္သာသည် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် တုန်လာမိသည်။

ဝိုင်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ကို တရိုက်ထိုး မော့ချလိုက်မိသည်။

စားပွဲကို အားပြုလက်ထောက်လျက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထလိုက်ရသည်။

အချိန်ကျရောက်လာပြီ။

စားပွဲတင် မီးအိမ်ကို ယူလျက် ဟင်္သာသည် စိတ်လှုပ်ရှား တုန်

ယင်စွာ ခြံထဲ ဆင်းခဲ့သည်။

ခြံထောင့် ပိတောက်ပင်ကြီးအောက် ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းကို

တုန်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်မိစဉ် မျက်ရည်တို့က နာကျင်ခါးသီးစွာ

ကျလာခဲ့တော့သည်။

“ကြိုးကြာ... ကြိုးကြာရယ်... ငါ... ငါလေ နင့်အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးချင်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါ... ဒါပေမယ့်”

ဟင်္သာ စကားမဆက်နိုင်တော့။

ရွှက်သံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

ဟင်္သာ နှုတ်ခမ်းကို မိုးရေများဖြင့် ပျော့စေးနေသောမြေကြီးကို သစ်ကိုင်းတစ်ခုဖြင့် ထိုးဆွနေမိသည်။

ငိုရင်းရွှက်ရင်းဖြင့် တူးဆွမိသော မြေကြီးသည် ခဏတွင်းချင်း မှာပင် ကျင်းငယ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“တောက်...”

ဟင်္သာ တောက်တစ်ချက်ကို နာနာကျည်းကျည်း ခေါက်မိသည်။

ထို့နောက်...

ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကို အသင့်ယူလာခဲ့သော အဝတ်ဖြူဖြင့် အသေအချာ ထုပ်ပိုးလိုက်သည်။

ကြိုးကြာ သေသည်အထိ လက်ထဲ ကိုင်ခဲ့ရသော သော့ချိတ်။

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်ခဲ့သော သော့ချိတ်။

ခုတော့...

မြေကြီးထဲ နေရစ်ပေတော့။

“ကဲ... မကောင်းဆိုးဝါး ကျိန်စာတွေအားလုံး မြေကြီးထဲ ရောက်ပေတော့”

ဟင်္သာသည် ရင်ထဲ ကြောက်စိတ်ပြည့်နေသော်လည်း နာကျည်းခြင်းအတိပြီးသော အသံဖြင့် ကြိုးဝါးလျက်...

အဝတ်ဖြူဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသော မကောင်းဆိုးဝါး သော့ချိတ်ကို မြေကျင်းနက်နက်ထဲ မြှုပ်နှံလိုက်သည်။

ထို့နောက်...
 မြေကြီးများကို အပေါ်မှနေ ကျစ်နေအောင် အသေအချာ
 ပြန်ဖုံးလိုက်သည်။
 တကယ်ဆို...
 ထိုမကောင်းဆိုးဝါး သော့ချိတ်ကို မြှုပ်နှံပြီးလျှင် သူမရဲ့စိတ်
 တွေ ပေါ့ပါးကျေနပ်သွားသင့်သော်လည်း...
 ခုတော့...
 လေးလံချောက်ခြားဆဲ ရှိသည်။
 ဟင်္သာက ကိစ္စပြီးသည်နှင့် တစ်ချက်မှ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့
 ဘဲ...
 အိမ်ပေါ် အပြေးတက်ခဲ့မိသည်။
 ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို ဘယ်သူမှ မသိမမြင်ခဲ့ဘူးဟု ဟင်္သာ ယုံကြည်
 နေခဲ့သော်လည်း...
 အဖြစ်အပျက်ကို အစမှအဆုံးတိုင် ပြတင်းတံခါးမှာ ရပ်ပြီး
 တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သော ဆူးကို ဟင်္သာ လုံးဝသတိမပြုမိခဲ့
 ပါ။

အခန်း(၈)

မှန်

ပြတင်းကို ဖြတ်သန်းကာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သော စူးရှ
 သည့် နေရောင်ခြည်ကြောင့် မျက်လုံးများ ကျိန်းကာ ဟင်္သာ နီးလာခဲ့
 သည်။

နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီ။
 သို့သော် ဟင်္သာ အိပ်ရေးမဝသလို ခံစားနေရသည်။
 ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေသလိုပင်။
 “ကျွတ်...”

ဟင်္သာ ညည်းညူစုတ်သပ်ကာ အိပ်ယာထဲမှ လေးကန်စွာ
 ထလိုက်မိသည်။

ခေါင်းထဲ မူးနောက်နေ၍ပဲလား မသိ။

လမ်းလျှောက်ရတာ ကြမ်းပြင်က လှုပ်ခါနေသလို ထင်မိသည်။
မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ခဏရပ်လိုက်သည်။

ဘာမှမဖြစ်။

“ဘာလဲကွာ”

ဟင်္သာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်ကာ ဘေစင်ဆီ လျှောက်
လာခဲ့မိသည်။

ရေပိုက်ခေါင်းကို လှည့်ရန် လက်ပြင်ပြီးမှ ဟင်္သာလက်က တွန့်
သွားရသည်။

အရင်တခါကလို ရွံ့နွံရည်တွေများ ဝေါခနဲ ကျလာမလား။

အို. . . ဘာဖြစ်လဲ။

ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ။

ကျိန်စာသင့်ထားသော မကောင်းဆိုးဝါး သော့ချိတ်မှ မရှိတော့
တာပဲ။ ဘာကိုမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ပြီ။

ဟင်္သာသည် အံ့ကို တင်းတင်းနေအောင် ကြိတ်လျက် ရေပိုက်
ခေါင်းကို သတိထားကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

ဘာမှ မဖြစ်။

ဖြူကြည်ကာ သန့်ရှင်းနေသော ရေများသာ တဝေါဝေါ ကျ
လာသည်။

သို့သော်. . .

ရေပိုက်ခေါင်းက မျက်စိရှေ့မှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါလာလေရာ
ဟင်္သာသည် မျက်လုံးများ ပြူးသွားရသည်။

ဘုရား. . . ဘုရားရေ။

ရေပိုက်ခေါင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လှုပ်ခါနေရ
တာလဲ။ ဟင်္သာ ရေပိုက်ခေါင်းကို ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးနေမိဆဲ. . .

ဘေစင်ဘောင်ပေါ် တင်ထားသော ဆပ်ပြာခွက်ကပါ လှုပ်ခါ

လာလေရာ. . .

“ဟင်. . . ဘုရား. . . ဘုရား”

ဟင်္သာ ဘုရားတပြီး နောက်ကို အမြန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

ကြောက်စိတ်က ရင်ထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ခြေလှမ်းနောက်ဆုတ်ကာ ကြည့်မိဆဲ
ရေချိုးခန်းကြီးတစ်ခုလုံးပါ အဆမတန် လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးလာလေလျှင်
ဟင်္သာမှာ နားရွက်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ ကြောက်စိတ်က
ရင်ထဲ တဝန်းဝန်း လှိုင်းထန်လာလေတော့သည်။

“ဝုန်း. . .”

လဲပြီသံကြီးကြောင့် ဟင်္သာ ဆတ်ခနဲ တုန်ကာ နောက်လှည့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရှုန်ပူဇူး ဆပ်ပြာရည်ဗူးများ တင်သော စင်ကလေးမှာ ပြုတ်ကျ
လာခဲ့သည်။

ဘုရားရေ. . .

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဟင်္သာသည် တဝန်းဝန်း ခါနေသောရင်ဖြင့် မှင်သက်နေမိဆဲ
“ဝေါ. . .”

ခနဲ တွန်းကန်ထွက်လာသော အသံနှင့်အတူ ရေချိုးကန် ကြွေ
လားဆီမှ ရေပိုက်ခေါင်းဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရလေလျှင် အူအသည်း
ကလီစာများ ခါသွားသလား ထင်ရလောက်အောင် ချောက်ခြားထိတ်
လန့်သွားရတော့သည်။

ဘုရားရေ. . .

ဟင်္သာသည် ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်ပင် မယုံချင်တော့။

ဖွင့်သူမရှိပါဘဲ ရေချိုးကန် ကြွေလားထဲမှ ရေပိုက်ခေါင်းမှာ

ပွင့်လာခဲ့ပြီး ရွဲ့နွဲ့ရည်များ တဝေါဝေါ ကျဆင်းလို့နေသည်။
 ချောက်ချားတုန်လှုပ်သော ခြေလှမ်းများနှင့်ပင် လေးဆီ
 ဟင်္သာ တရွေ့ရွေ့ ကပ်သွားမိသည်။
 ကြွေလေးထဲမှာ ဟင်္သာ တွေ့လိုက်ရသည်မှာ...
 ရွဲ့ရည်များကြားမှ ပေကျံညစ်ပတ်နေသော ဝက်ဝံရုပ် သော့
 ချိတ်။

“အား... ”

ဟင်္သာ နားနှစ်ဖက်ကို အုပ်လျက် ကြောက်လန့်တကြား အော်
လိုက်မိသည်။

သော့ချိတ်...

ဒီမကောင်းဆိုးဝါး သော့ချိတ်ဟာ မြေကြီးထဲ မြှုပ်နှံပစ်တာ
တောင် မရနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။

ဘုရား... ဘုရား။

ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အဖြစ်
ဆိုးကြီးလဲ။ ဘယ်လိုကျိန်စာဆိုးကြီးက သူမဆီ ရောက်လာခဲ့တာလဲ။

အဲ့ဒီကျိန်စာဆိုးကြီးဟာ သနားစရာ ကြိုးကြာရဲ့အသက်
ဝိညာဉ်ကို ဆွဲနှုတ်သွားတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးလား။

ကြောက်လန့်ချောက်ခြားလွန်းသဖြင့် နေရာမှ မရွေ့နိုင်
အောင် ဖြစ်နေမိသော ဟင်္သာသည် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသော အရိပ်
တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသလို ခံစားမိလျှင်...

ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထကာ နောက်ကို အမြန်လှည့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

တံခါးဝမှာ အရိပ်တစ်ခု...

မီးခိုးငွေ့များလို အမူနီအငွေ့များထဲ ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရ
သည်မှာ အပြာရောင် ဂျင်းဦးထုပ်တစ်လုံး။

ဦးထုပ်...

ကြိုးကြာရဲ့ဦးထုပ်။

ဟင်္သာရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ ဟာကာ နာကျင်နင့်ဆွေးသွားရသည်။

ကြိုးကြာ... ကြိုးကြာရယ်။

နင်... နင်...

လျှပ်တပြက် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ဟင်္သာသည် တစ်စုံ
တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိကာ...

ရင်ထဲ သံသယစိတ်က မီးတောက်တစ်ခုလို ဝုန်းခနဲ ထ
တောက်လာခဲ့သည်။

ချက်ချင်းပင် ကြောက်စိတ်တွေ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားတော့
လျက်... ဟင်္သာခြေထောက်တွေက အခန်းပြင်ဆီ ဦးတည်ဆဲ...

“ဟင်... ”

တွေ့ပြန်ပြီ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံ။

ကြိုးကြာနှင့် ဆူးရဲ့ နှစ်ယောက်တွဲဓါတ်ပုံ။

ကြိုးကြာမျက်နှာက ရှင်းလင်းနေသလောက် ဆူးရဲ့မျက်နှာ
ပေါ်မှာတော့ ရွဲ့လက်ငွေ့ရာတစ်ခုက ပေကျံလျက်။

ဟင်္သာသည် ဓါတ်ပုံကို ကွေ့ဝိုက်ရှောင်ကွင်းကာ ခြေလှမ်းများ
ကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး...

ရေချိုးကန် ကြွေလေးထဲမှ ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကို ဆတ်ခနဲ
ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

သူမရဲ့ခြေထောက်များက အခန်းပြင်ဆီသို့ ဒေါသတကြီး။

“ဟင်္သာ ဘယ်လဲ”
 ဘယ်အချိန်ကတည်းက စောင့်ကြည့်နေသည် မသိသော ဆူး
 မှာ သူမကို ရှေ့မှ ပိတ်ကာ မေးလေသည်။
 ဟင်္သာ ပြန်မဖြေ။
 ဆူးကို ကွေ့ပတ်ရှောင်ကွင်းကာ ထွက်သွားဖို့ပဲ ဆန္ဒစောနေမိ
 သည်။
 “ဘာဖြစ်လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခုန မင်း ကြောက်လန့်တကြား
 အော်လိုက်တာကိုလည်း ငါ အခန်းရှေ့က ကြားတယ်...
 အခု မင်း ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ပြောစမ်း ဟင်္သာ၊ မင်း ဒေါသ
 တကြီးနဲ့ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်း”
 ဒေါသထွက်နေသော ဟင်္သာသည် မာကျောခက်ထန်သော
 ဆူးရဲ့လေသံကြောင့် ပိုပြီးစိတ်တိုသွားရသည်။
 “ဦးသီဟဆီ သွားမလို့၊ ကန်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက်မှာ နေတဲ့

ဦးသီဟဆီ သွားမလို့၊ ကဲ... သိပြီလား”
 ဟင်္သာက ဒေါသတကြီး ပြန်အော်လိုက်သည်။
 “ဘာ... ဦးသီဟဆီ”
 ဆူးရဲ့မျက်လုံးများ စိမ်းနက်ကာ ပြူးကျယ်သွားသည်။
 “မင်း... မင်း ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ၊ ပြောစမ်း ဟင်္သာ၊ အဲ့ဒီ
 ဦးသီဟဆီ ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”
 ဆူးက ဟင်္သာ ထွက်မသွားနိုင်အောင် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်း
 လျက် ရှေ့မှ ပိတ်ကာ အော်ဟစ်မေးပြန်သည်။
 ဟင်္သာသည် ပိတ်ကာထားသော ဆူးရဲ့လက်များကို ကွေ့
 ရှောင်ရင်းက...
 စဉ်းစားမိသမျှတို့ကို ယုံကြည်ချက် လွန်ကဲစွာ ဒေါသတကြီး
 အော်ဟစ်ပြောနေမိသည်။
 “ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ... သက်သေအထောက်အထား သွား
 ရှာမလို့... သက်သေသွားရှာမလို့... သိပြီလား”
 “သက်သေ... ဘာသက်သေလဲ၊ ဒီအဘိုးကြီးက ဘာဖြစ်နေ
 လို့လဲ”
 “ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ဒီအဖိုးကြီးက ကြိုးကြာကို သတ်ခဲ့တာ၊
 ငါ့ညီမ ကြိုးကြာကို သတ်ခဲ့တာ”
 “ဘာ...”
 ဟင်္သာရဲ့စကားကြောင့် ဆူးသည် နောက်ကို လန်ကျမလို ဖြစ်
 သွားခဲ့လေသည်။
 “နင် သိလား၊ တောထဲ ငါဝင်ပြေးတဲ့နေ့တုန်းက ဒီအဘိုးကြီးရဲ့
 ကားရှေ့ခန်းမှာ ကြိုးကြာရဲ့ဦးထုပ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်
 တွေ့ခဲ့တာ...”
 ကြိုးကြာသေခဲ့ရတာ ဒီအဘိုးကြီးကြောင့်ပဲ သေချာတယ်”

“ဆူးခက်... ဒီမှာ ဟောဒီသော”
 ဟင်္သာက လက်ထဲမှ ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကို ဆူးခက် မြင်သာ
 အောင် မြှောက်ပြကာ...
 “ဒီသော့ကလည်း အဲဒီအတိုးကြီးရဲ့သော့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”
 ကားဆုံးသည်နှင့် ဟင်္သာရေ့မှာ ပိတ်ကာထားသော ဆူးခက်
 ကို တွန်းပစ်ခဲ့ကာ...
 တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။
 လက်ထဲမှာတော့...
 ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်က လှုပ်ယမ်းလျက်။
 ဆူးခက်သည် ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကို ထိတ်လန့်ချောက်ခြားစွာ
 ကြည့်ရင်း နေရာမှာ တုန်လှုပ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ဟင်္သာ ပြေးထွက်သွား၍မှ မကြာခင်မှာ ခြံထဲ ဝင်လာခဲ့သော
 ကားတစ်စီးကြောင့် ဆူးသည် ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အကြောအချဉ်များအားလုံး
 တောင့်တင်းသွားရတော့သည်။

ဒတ်ဆန်းကား အဝါရောင်။
 အေးစက်သော မျက်နှာကြီးနှင့် အဘိုးကြီး။
 အဘိုးကြီးက ကားကို သူ့ရေ့ ရောက်လျှင် ရပ်လိုက်ကာ ကား
 ပေါ်မှ လှမ်းမေးလေသည်။

“သူငယ်... ဟိုတစ်နေ့က ထပြေးတဲ့ မိန်းကလေးရော”

ဘုရားရေ...။

အဘိုးကြီးက ဟင်္သာကို မေးနေပါလား။

ဘာဖြစ်လို့များ မေးတာလဲ။

ဆူးခက် ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။

“ဟို... အဲ... သူ... သူ...”

ဆူးခက် ပြောရခက်နေလျှင် အဘိုးကြီးက အေးစက်သော
မျက်လုံးကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ...

“မရှိဘူးလား”

အဘိုးကြီးမျက်လုံးထဲမှ သံသယရိပ်များကြောင့် ဆူးခက်သည်
အသက်ရှူရကြပ်သွားခဲ့ရသည်။

“အင်း... ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး”

“ဧည့်သည်အနေနဲ့ တစ်ယောက်ထဲ အပြင်မထွက်သင့်ဘူး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ သိတယ်မဟုတ်လား”

အဘိုးကြီးစကားကြောင့် ကျောထဲမှ ချမ်းစိမ့်သွားမိသည်။

ဒီ... ဒီနေ့က...။

“အေး... ညကျရင် သတိနဲ့ နေကြ၊ လူငယ်တွေ စုပြီး အပျော်
လွန်မနေကြနဲ့၊ ငါ အဲ့ဒါ သတိလာပေးတာ”

အဘိုးကြီးက သူပြောချင်ရာ ပြောပြီးလျှင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ကား
ကို တရကြမ်း မောင်းကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အသက်ရှူကြပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူမှာ ဆူးခက်သာ ဖြစ်သည်။

ဟင်္သာက အဘိုးကြီးအိမ် ထွက်သွားချိန်မှာ...

အဘိုးကြီးက ဟင်္သာကို လာမေးသည်။

အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုကို ဆက်စပ်ကာ ဆူးခက်မှာ ကျောချမ်းနေ
မိသည်။

ခုချိန်ဆို ဟင်္သာက အဘိုးကြီး၏အိမ် ရောက်လို့နေပြီလား။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ဤကျသော အပြင်အဆင်နှင့် ဟောင်းမြင်းလွန်းလှသော
အိမ်ကြီးရှေ့ ရောက်လျှင် ဟင်္သာသည် ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။

ဒါ ကြောက်စရာ အေးစက်သော မျက်နှာကြီးနှင့် ဦးသိဟ
ဆိုသော အဘိုးကြီးရဲ့အိမ်ပေါ့။

ဟောင်းမြင်းရှေးကျသော အိမ်ကြီးမှာ အလိုလိုနေရင်း ချောက်
ခြားစရာ ကောင်းလို့နေသည်။

သော့ခတ်ထားသော အိမ်တံခါးကို မြင်လျှင် ဟင်္သာသည် တစ်
ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်မိကာ ဝက်ဝံရုပ် သော့ကို ကိုင်လျက် ဘေးဘီကို
ရစ်ကြည့်ရင်း တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက်...

သော့ကို ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော်...

သော့မှာ ဖွင့်၍မရခဲ့။

သော့တံကို ပြန်ဆွဲထုတ်ကာ ဟင်္သာ ခဏငြိမ်သက်ခိုင်းတွဲနေ

မိဆဲ...

“ဝုတ်... ဝုတ်... ဂီး”

ရုတ်တရက် ထိုးဟောင်လိုက်သော ခွေးဟောင်သံကြီးကြောင့်

ဟင်္သာမှာ...

“အား...”

ခနဲ ကြောက်လန့်တကြား အော်မိကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်
လိုက်မိသည်။

ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှသော ရောမ အင်းခွေးကြီး။

နှုတ်သီးမည်းကြီးအောက်မှာ ထိုးထွက်နေသော အစွယ်ကြီး
များကို ကြည့်ကာ ဟင်္သာမှာ ရင်ထဲ တုန်ယင်လာမိသည်။

ခွေးကြီး တဝုန်းဝုန်း ဟောင်နေပုံမှာ လည်ပင်းတွင် ဆွဲချည်
ထားသော သံကြိုးမှ ပြုတ်ထွက်ခုန်ဝင်လာတော့မတတ်။

လှည့်ပြန်ပြေးရမည်လား။

ဟင့်အင်း...။

ဒီထိ ရောက်လာခဲ့ပြီးမှတော့ သဲလွန်စ တစ်ခုခုကို ရှာမတွေ့ဘဲ
ဟင်္သာ လှည့်မပြန်နိုင်။

ဟင်္သာသည် ခွေးကြီးကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရင်းမှ အိမ်ကြီး
ထဲ ခိုးဝင်ရန် မလွယ်ပေါက်ကို ရှာဖွေနေမိသည်။

ဟော... တွေ့ပြီ။

ဘေးလှေကား။

ဟင်္သာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခွေးကြီးနံဘေးမှာ သည်း
ထိတ်ရင်ဖို တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်ကာ လှေကားပေါ် ပြေးတက်မိသည်။

ခွေးကြီးမှာ သံကြိုးကို အတင်းရုန်းကန် ခုန်ထွက်လာတော့မယ့်
ဟင်္သာကို ပတပ်ရပ်ကာ ထိုးဟောင်နေဆဲ။

လှေကားပေါ် ပြေးတက်လာခဲ့သော ဟင်္သာအတွက်

ကောင်းစေခဲ့သည်မှာ ဘေးတံခါးပေါက်မှာ သော့မခတ်ခဲ့ဘဲ စေ့ရုံသာ
စေ့ထားခြင်းပင်။

ဟင်္သာ တံခါးကို သတိဖြင့် တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။

အမှောင်ကြီးစိုးသော အခန်းကျယ်ကြီးမှာ ဟောင်းနွမ်း ရှေး
ဆန်သော ပရိဘောဂများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟင်္သာ သတိအနေအထားဖြင့် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်ကာ
ပထမဆုံး တွေ့သောအခန်းထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။

ဒါ အဘိုးကြီးရဲ့အခန်းလား။

ဟင့်အင်း။

မဖြစ်နိုင်။

အခန်းပုံစံ ကြည့်ရတာ လူမနေသော အနေအထားမျိုး ဖြစ်
သည်။

သစ်သားစားပွဲဟောင်းတစ်လုံးပေါ်မှာ ဘုရားရဲ့ ချစ်စဖွယ်
အရုပ်သေးသေးလေးများကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် အဘိုးကြီးရဲ့
ပျောက်ဆုံးနေသော မြေးမလေး နေသောအခန်း ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်း
လိုက်မိသည်။

စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း သတိထား ကြည့်နေမိဆဲ
ဖျတ်ခနဲ လှုပ်သွားသောအရာတစ်ခုကို မျက်လုံးထောင့်မှ ရိပ်ခနဲ တွေ့
လိုက်ရလျှင် ဟင်္သာသည် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

နောက်မှ သတိထားကြည့်မိတော့ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံ ဖြစ်နေတာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟင်္သာ ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် ချစ်စဖွယ် မျက်နှာကလေး။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပဲ ရှိမှာဖြစ်သည့် မျက်နှာကလေးမှာ
ဖြူစင်လွန်းလှသည်။

သို့သော် . . .

မျက်လုံးများကတော့ အဘိုးကြီးနှင့် အနည်းငယ် ဆင်တူကာ အေးစက်သယောင်ရှိသည်။

နူးညံ့သော်လည်း လိုအပ်လျှင် အခဲမကြေနိုင်စွာ အညှိုးတကြီး တိုက်ခိုက်မည့် မျက်လုံးမျိုးဖြစ်သည်။

ဟင်္သာသည် ဓါတ်ပုံကလေးကို အင်အားအိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ကောက်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

ကားစက်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေလျှင် . . .

ဟင်္သာတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားရကာ ပြတင်းတံခါးပေါက် ခါး ပြေးပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဝါရောင် ဒတ်ဆန်းကား။

ဘုရားရေး . . .

အဘိုးကြီး ပြန်ရောက်လာပြီ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တွေ့သွားရင် ပြေးပေါက်မရှိပြီ။

ဘုရား . . . ဘုရား။

သူမ အသတ်ခံရမှာ သေချာသည်။

ဟင်္သာသည် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရတော့မှန်း မသိကာ သွေးဖျက် ချောက်ခြားဆဲ။

သခင်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် ခွေးကြီးရဲ့ တဝုန်းဝုန်း ထိုးဟောင် သံကို ကြားလိုက်ရပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် ရန်လုံကြီး . . . ဟောင်လှချေလားကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ပြောစမ်း၊ ငါ ပိုက်ဆံအိတ် မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာ”

ပိုက်ဆံအိတ် မေ့ကျန်ခဲ့လို့ . . . ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ အဘိုးကြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို အမြန်ယူ ပြီး ပြန်ထွက်သွားပါစေ။

ဟင်္သာ ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ဆုတောင်းနေမိ သည်။

သို့သော် ဟင်္သာရဲ့ဆုတောင်းမပြည့်ဝခဲ့ပါ။

“ရန်လုံကြီး အိမ်ထဲ လူစိမ်းဝင်နေသလား”

အေးစက်သောအသံ။

ဘုရားရေး . . .

အဘိုးကြီး သိသွားပြီ။

ဟင်္သာ ပြတင်းမှန်တံခါးကို အမြန်ဖွင့်ရန် ကြိုးစားလိုက်မိ သည်။

“ဂျီး . . . ဂျစ် . . . ဂျစ်”

သွားပြီ။

အသုံးမပြုတာ ကြာပြီဖြစ်သော တံခါးမှာ အသံမထွက်အောင် ထိန်းမရ။

သံချေးတက်ကာ ကြပ်နေသဖြင့် ဖွင့်၍လည်း မရ။

“ရှပ် . . . ရှပ် . . . ရှပ်”

လှေကားပေါ် တက်လာသောခြေသံ။

ဘုရား . . . ဘုရား။

တံခါးမှာလည်း ဖွင့်၍မရနိုင်။

အဘိုးကြီးသာ မိသွားခဲ့ရင် . . .

ဟင်္သာသည် မတွေးရဲတော့။

သူ . . . သူ . . . အဘိုးကြီး အိမ်ပေါ် ရောက်လာပြီ။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဟင်္သာတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ရွှံ့ကာ မျက်နှာ ပေါ်မှာ ချွေးနှင့် မျက်ရည်များ ရောသွားသည်။

“ထပ် . . .”

ဟင်္သာကျောပြင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

ဒီအသံ . . .

သူမ သိသည်။

မောင်းချဇားကို ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သံ။

ဟင်္သာသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ သွေးပျက်
ချောက်ခြားလာဆဲ။

“ဝုန်း . . .”

အားကုန်သုံးကာ တွန်းဖွင့်လိုက်သဖြင့် အသံအကျယ်ကြီး
မြည်ကာ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ပြတင်းတံခါးမှာ ပွင့်သွားခဲ့ပြီ။

အောက်ကို ငုံ့ကြည့်တော့ အတော်မြင့်သည်မို့ ဟင်္သာ ခုန်
မဆင်းရဲ။ တွယ်ဆင်းရန် စိတ်ကူးကာ ပြတင်းပေါင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်
သည်။

ပြီးတော့မှ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွယ်ကာ ခုန်ဆင်းရန် ကြိုးစား
စဉ် . . .

ဘုရားရေ . . .

ခေါင်းမှာ တင်းခနဲ။ အား . . . သွားပြီ။

အဘိုးကြီး သူမကို ဒေါသတကြီး ဆံပင်များ ဆောင့်ဆွဲကာ
ဖမ်းချုပ်လိုက်ပြီ။ နာကျင်လွန်းလှသော်လည်း ဟင်္သာမှာ မအော်ရဲ။

သွေးပျက်ချောက်ခြားစွာ ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်
လိုက်မိလျှင် . . .

သူမဆံပင်တွေမှာ တံခါးလျက်နှင့် ငြိနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အား . . .

တော်ပါသေးရဲ့။

ဟင်္သာ ခုမှ အသက်ရှူနိုင်တော့သည်။

ဆတ်ခနဲ ရုန်းခါလိုက်ကာ သူမ ခုန်ဆင်းလိုက်စဉ် ဦးသီဟမှာ
အခန်းဝ ရောက်လို့ နေခဲ့ပြီ။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဂဲ”

ကြောက်စရာခွေးကြီးရဲ့ အစွယ်ဖြူကာ ထိုးဟောင်းသံ ကြား
လိုက်ရလျှင် သူမ အမြန် နံရံဆီ ကပ်ကာ ပုန်းလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် လှေကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသောခြေသံကို ကြားရ
ပြန်သည်။

ဟင်္သာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ
အားကုန်ထွက်ပြေးမိပြန်သည်။

“ရန်လုံ . . . လိုက်စမ်း”

အဘိုးကြီးရဲ့ဒေါသတကြီး အော်သံက ထက်ကြပ်မကွာ ကပ်ပါ
လာခဲ့သည်။

ရက်စက်လိုက်တဲ့ အဘိုးကြီး။

အစွယ်ကြီး ဖြူကာ တဟုန်ထိုး လိုက်လာမည့် ခွေးကြီးကို မြင်
ယောင်ကာ ကျောများ စိမ့်လျက် ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးရင်း ငှက်
ပျောတောထဲသို့ ဟင်္သာ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ပြေးရလွန်းသဖြင့် မောဟိုက်ကာ ဆက်မပြေးနိုင်တော့။

ငှက်ပျောပင်တွေရဲ့ကြားထဲ ဟင်္သာ ပြေးဝင်ပုန်းမိဆဲ . . .

“ဂဲ . . .”

“အား . . .”

ရှေ့တည့်တည့်မှ ပေါ်လာသော ခွေးကြီးကြောင့် ဟင်္သာ မျက်
လုံးစုံမှိတ်ကာ သွေးပျက်စွာ အော်လိုက်မိသည်။

သွားပြီ။

ဖွေးနေသော အစွယ်ကြီးတွေရဲ့ကြားမှာ အသားတွေ အတစ်
လိုက် ဆုတ်ပြဲကုန်မည့်အဖြစ်ကို မတွေးရဲစွာ မျက်လုံးများကို ကြောက်

လန့်တကြား ပိတ်ထားမိဆဲ။

“ရန်လုံ”

တိုးသဲ့သော်လည်း သစ်ရွက်လေတိုးသံလို အေးရှသောအသံ
တစ်ခုကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတာမို့ ဟသံ အံ့ဩတကြီး နောက်
ကို လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်. . .

မှုန်ဝါးသော အရိပ်တစ်ခု။

ဂျင်းဦးထုပ်ပြာ။

ဖျတ်ခနဲမျှသာ မြင်ရကာ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ခွေးကြီးရန်လုံမှာ ‘အီ’ ခနဲ သံရှည်ဆွဲကာ အမြီးကုပ်ပြီး လာရာ
လမ်းကို ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

ဟသံသည် ခုမှပင် ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိလျက်. .

“ဟူး. . .”

ခနဲ လေပူများ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

ထိုအရိပ်မှာ ဘယ်သူလဲ။

အေးရှသောအသံမှာ ကြိုးကြာရဲ့အသံ မဟုတ်တာတော့ သေ
ချာသည်။

သို့သော်. . .

ကြိုးကြာရဲ့ဂျင်းဦးထုပ်ပြာကို ဆောင်းထားသော ထိုအရိပ်မှာ
ဘယ်သူလဲ။

ဟသံရဲ့ ရင်တစ်ခုလုံး သွေးပျက်ချောက်ခြားစိတ်ဖြင့် မွှန်း
ကြပ်၍နေခဲ့သည်။

အခန်း(၉)

“ဟယ်. . . ဘုရားရေး. . . ဟိုလူ”

ခေတ် အံ့ဩတကြီး ထအော်သည်။

“ဘာလဲ”

ဟသံ ကြက်ကို အကောင်မပျက် ကြော်နေရာမှ လှမ်းမေး
လိုက်သည်။

“ဟိုစတိုးဆိုင်ကလူ လာပြန်ပြီ”

“ငါ ခေါ်ထားတာ”

“ဟသံ. . . နင် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ခေတ် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ လှမ်းအော်လေသည်။

ဟသံ ဂရုမစိုက်ဘဲ. . .

“ဟေ့... ဒီမှာ တစ်ယောက် ဆက်ကြော်ပေးပါ”
ဟင်္သာ မီးဖိုဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။
စိုက်ကြည့်နေသော ဆူးခက်ကို တွေ့ပေမယ့် ဟင်္သာ ဂရုမစိုက်
မိ။

ဦးသီဟအိမ်ကို ခိုးဝင်ပြီး ဟင်္သာ ပြန်ရောက်လာကတည်းက
ဆူးခက်နှင့် မျက်နှာချင်းကို မဆိုင်မိသေး။

ပြီးစေ ဆူးခက်ကို ပခုံးတွန့် လက်ကာပြတာ မျက်လုံးထောင့်မှ
မြင်သော်လည်း ဟင်္သာ အရေးမစိုက်ဘဲ ရိုးဆီသာ ပြေးကြိုမိသည်။

“ရိုး တကယ်လာတယ်နော်၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် သိ
လား”

ဟင်္သာ ဝမ်းသာအားရ ပြောမိသည်။

“ဟင်... ဘာမှတောင် မလုပ်ပေးရသေးဘဲနဲ့ ကျေးဇူးက
အရင်တင်နေပြီလား”

ရိုးကလည်း မနေ့ညကမှ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး ပေါ့ပါးရယ်ဖြူး
စွာ ပြန်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ... ကျေးဇူးက ကြိုတင်ထားတယ်လေ”

“အိုး... ဒီလိုလား၊ အိုကေ... အိုကေ”

ရိုးနှင့်သူမ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဟက်
ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိကြသည်။

“ကျွန်တော် ဝိုင်နှစ်ပုလင်း ယူလာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
စပါယ်ရှယ် လုပ်ထားတာ”

ရိုးက ဝိုင်ပုလင်း နှစ်ပုလင်းကို ဟင်္သာထံ လှမ်းပေးသည်။

“ဝိုင်... အိုး... နှစ်ပုလင်းတောင်၊ ကျေးဇူးတော့ ထပ်တင်ရ
ပြန်ပြီ”

“တော်ပါပြီဗျာ... ကျွန်တော်တော့ ဟင်္သာ တင်တဲ့ကျေးဇူး

တွေ ပိပြီးသေတော့မှာပဲ”

“အာ... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ရိုးရယ်”

နှစ်ယောက်သား အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ ရယ်မိပြန်သည်။
ထို့နောက်...

ခြံထဲမှာ အားလုံး ဝိုင်းထိုင်မိကြသည်။

ဒီနေ့က ရွာဓလေ့အရ ရွာလုံးကျွတ် ရိုးရာတင်ကြသည်မို့
ဟင်္သာလည်း ဒီမှာ ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ကြားဖူးနားဝနှင့် ရိုးရာတင်ဖို့
ကြိုးစားမိခြင်းပင်။

ရွာရဲ့ရိုးရာဓလေ့မှာ ဒီရွာမှာ မွေးပြီး ဒီရွာမှာ ခေါင်းချ သေဆုံးခဲ့
သော ဘိုးဘွားမိဘများရဲ့ဝိညာဉ်များကို ပင့်ဖိတ်ကာ ကြည့်ရှုစောင့်
ရှောက်ဖို့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ တင်မြှောက်ကြခြင်းပဲဖြစ်သည်။

ဟင်္သာက ကျန်းစားပွဲပုတစ်လုံးပေါ်မှာ ကြက်ကြော်နှစ်ကောင်
နှင့် အရက်နှစ်လုံး တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

စားပွဲကို ကိုင်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ဒီရွာမှာ ရှိသော တမလွန်ဘဝမှ ဘိုးဘွားများရဲ့သန့်စင်သော
ဝိညာဉ်တို့ကို ပင့်ဖိတ်ပါတယ်...”

အရက်နှင့် ကြက်ကြော်ကိုလည်း တင်မြှောက်ပါတယ်၊ လာ
ရောက် သုံးဆောင်ကြပါ...

ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးကြပါ”

ဟင်္သာသည် ရိုးရာတင်ရင်းမှ မိသားစုထဲမှာ တစ်ယောက်ထံ
တမလွန်ခရီးကို သွားနှင့်ပြီဖြစ်သော ကြီးကြာကို ပြင်းပြစွာ သတိရမိကာ
ရင်ထဲ ဆို့နှစ်လာခဲ့ရသည်။

ရိုးက ဟင်္သာအနား ကပ်လာကာ ခပ်တိုးတိုး သတိပေးသည်။

“ဟင်္သာ လိုရာဆုတစ်ခု တောင်းလိုက်... ပြည့်တတ်တယ်”

လိုရာဆု။

ဘာဆုတောင်းရမလဲ။

ဟင်္သာသည် ခဏမျှ ငြိမ်သက်စဉ်းစားမိကာ ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ
လင်းသွားခဲ့ပြီး...

“ကျွန်စာဆိုးတစ်ခုမှ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီပေးကြပါ”

ဆုတောင်းအပြီး ရိုးကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ရိုးက ခေါင်းညိတ်
ကာ ပြုံးပြသည်။

ထို့နောက်...

အားလုံး ပြန်ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။

ရိုးက စကားစသည်။

“ရွာမှာတော့ ဒီနေ့ဟာ အလေးအနက် အထားဆုံး နေ့တစ်နေ့
ပေါ့။ ဟင်္သာက တနယ်တကျေးက လာပေမယ့် ဒီနေ့ကို အလေးအနက်
ထားတာ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်”

ရိုးစကားကို ဆူးက ပခုံးတွန့်ကာ ဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ဝိညာဉ်တွေ တမလွန်တွေကို အတော်ယုံကြည်
စိတ် ပြင်းထန်တဲ့လူပဲနော်”

ဆူးစကားကို ရိုးက အပြုံးမပျက် လက်ခံကာ...

“ဒါက လက်တွေ့ကြုံဖူးတဲ့သူမှ ယုံကြည်တတ်ကြတာမျိုးလေ”

“အိုး... ကျွန်တော် မကြုံရဲပါဘူးဗျား၊ သရဲဆို ကျွန်တော်က
အရမ်းကြောက်တတ်တယ်”

ဆူးခက် ပခုံးများ တွန့်ကာ ခပ်လှောင်လှောင် ပြောသည်။

ဖြိုးဝေ ဆူးခက်နှင့် ရိုးကို တလှည့်စီ ကြည့်ကာ တစ်ခုခု ထဖြစ်
မှာ မလိုလားသလို ကြားဖြတ်ဝင်ပြောပြီး စကားလွဲလေသည်။

“ဟင်္သာ... ဘိုးဘွားတွေ ကျွေးပြီးရင် ငါတို့ကိုလည်း တင်
မြှောက်ဦးလေဟာ”

ငြိမ်း ဖြိုးဝေကို စကားများသလို ပခုံးကို ငြိမ်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်
ပြီး...

“ဖြိုးဝေ... နင်ဟာလေ စကားပြောရင် စည်းကို မရှိဘူး၊
ရွာမှာ စကားအမှားမခံဘူးနော်၊ ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်... သိရဲ့လား”

“အား... ကြောက်ပါရဲ့”

ဖြိုးဝေ လက်အုပ်ချီပြီး ထအော်တော့ အားလုံးရယ်မိကြသည်။

“စားလေ... ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ ကမ်းထရီး ဘူဖေးပဲ၊ ကြိုက်တာ
ထယူစား”

ဟင်္သာ စားပွဲပေါ် တင်ထားသော အသားကင်များ၊ အကြော်
များကို မေးဆတ်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

“အိုကေ...”

“ကျွန်တော် ဝိုင်နှစ်ပုလင်း ယူလာခဲ့တယ်”

“ဟား... အကြိုက်ပေါ့”

ဖြိုးဝေ အူမြူးစွာ ဝိုင်ပုလင်းကို ထပြေးယူသည်။

“နေဦး... သံပုရာရည်လေး နည်းနည်းညှစ်ထည့်မှ ပိုသောက်
ကောင်းတယ်၊ သံပုရာသီး ရှိလား”

“ရှိတယ်... မီးဖိုဆောင်မှာ”

သံပုရာသီး ယူရန် ဟင်္သာ ထလာတော့ ရိုးကပါ ပြောစရာ
တစ်ခုခု ရှိသလို နောက်က လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ဟင်္သာတို့နှစ်ယောက်ကို အားလုံးက မျက်လုံးစူးစူးများနှင့် ဝိုင်း
ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်သည်။

ဟင်္သာက အိမ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဦးသီဟအိမ်မှ ခိုးယူလာခဲ့
သော မိန်းကလေးရဲ့ ဓါတ်ပုံကို ရိုးအား ပြမိသည်။

“ရိုး... ဒါ ဟိုအဘိုးကြီးရဲ့ ပျောက်နေတဲ့မြေးလား”

ရိုးက ဓါတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဟင်္သာကို တအံ့တသြ ကြည့်

သည်။

“ဟင်... ဒါ ဆည်းလည်းရဲ့ပဲ၊ ဒါဆို ဟင်္သာ အဲဒီအတိုင်းကြီး အိမ် ခိုးဝင်ခဲ့တာပေါ့... ဟုတ်လား။”

ရိုး တအံ့တသြ မေးလျှင် ဟင်္သာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်မိလျက်...။

ဦးသီဟအပေါ် ထားသော သံသယများနှင့် အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို ရိုးအား ယုံကြည်စွာ ရင်ဖွင့်မိသည်။

ရိုးက ဟင်္သာ ပြောပြသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ကာ ဟင်္သာ စကားဆုံးလျှင်...။

“ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဟင်္သာ၊ အဘ ဦးသီဟဟာ ဟင်္သာ သံသယရှိသလို ကျူးလွန်မယ့်သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

ဆည်းလည်းပျောက်သွားတဲ့နောက်ပိုင်း အဘဟာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် မွေးကတည်းက ဒီရပ်ရွာမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာမို့ အဘ အကြောင်းကို ဟင်္သာထက် ကျွန်တော် ပိုသိပါတယ်”

ရိုးက အတိုးကြီးဘက်မှ ရပ်တည်ကာ ပြောလေလျှင်...။
“အို... ဒါပေမယ့် သူ့ကားထဲမှာ ကြီးကြာဦးထုပ်ကို တွေ့ခဲ့ရတာကရော”

“အင်းလေ... ဟင်္သာ သံသယ ရှိချင်စရာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟင်္သာ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဟင်္သာသည် သူ့ကို တောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် အားကိုး တကြီး မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရိုးရယ်၊ ရိုးဆီက ဒီလိုစကား ကြားရတာ ဟင်္သာတော့ အရမ်းအားတက်သွားပြီ...။

ဟင်္သာ ဒီကိုလာရတဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က ကြိုးကြာ

အတွက်...။

“ဟင်္သာဘက်မှာ ရိုးကလွဲပြီး ရပ်တည်ပေးမယ့်သူ တစ်ယောက် မှ မရှိဘူး”

ဟင်္သာ လှိုက်လှဲစွာ ပြောမိလျှင် ရိုးက သူ့နဂိုဟန်အတိုင်း နူးညံ့ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြုံးပြလေသည်။

အို... ဆူးနဲ့များ ကွာပါ။

ဆူးကတော့ ဟင်္သာ တွေးသမျှ ခံစားရသမျှ အရာအားလုံးကို ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့စွာ ဖျက်ဆီးတားမြစ်ချင်သူသာ ဖြစ်သည်။

ရိုးကတော့ နားလည်စွာ ဖေးမပေးချင်သူ။

ဟင်္သာစိတ်ထဲ နီးကပ်စွာ နေသောဆူးက အဝေးကြီးကို ဝေး သွားလျက်...။

ရိုးကတော့ ဟင်္သာနှင့် ပိုပြီးနီးကပ်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲ ပြန်ဆင်းရအောင် ဟင်္သာ၊ တော်ကြာ အောက်က လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို သံပုရာပင် စိုက်နေတယ် ထင် နေကြဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

ရိုးစကားကြောင့် ဟင်္သာတို့ ရယ်ရင်း သံပုရာသီးများ ယူကာ ခြံထဲ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

စုပုပ်သုန်မှုန်ကာ ဟင်္သာတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ် စောင့် ကြည့်နေသော ဆူးခက်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ဟင်္သာသည် စိတ်ရှုပ်ထွေး ကာ မွန်းကြပ်သွားခဲ့ရသည်။

“သံပုရာသီး ယူလာပြီဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကို အားပေးလို့ ရပါပြီ”

ဆူးက သံပုရာသီးများကို မြှောက်ပြကာ လှမ်းအော်သည်။

“အိုကေ... ကျွန်တော် ဈေးဦးဖောက်မယ်”

ဖြိုးဝေက အားလုံးကို ပေါ့ပါးစေချင်သလို မြူးတူးစွာ ပြန်အော်သည်။

“ရမယ်... ရမယ်”

ရိုးဟာ သံပုရာသီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ လှီးပြီး တစ်စိတ်ကို ဖန်ခွက်ထဲ အရည်ညစ်ထည့်ပြီးမှ သူယူလာသော ဝိုင်နှင့် စပ်ကာ ဖြိုးဝေကို ဦးဆုံး လှမ်းပေးသည်။

ဖြိုးဝေ အားရပါးရ မော့ချလိုက်ပြီး...

“အား... အနံ့သင်းသလောက် အဝင်ဆိုးပါဗျာ”

ဖြိုးဝေ ရှုံ့မဲ့ကာ ပြောတော့ အားလုံး ရယ်မိကြသည်။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့ရိုးရာဗျ”

ရိုးကတော့ ဂုဏ်ယူစွာ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရိုးရာက ပြင်းပါဗျာ၊ သေမယ်ဆိုရင် သေနိုင်တယ်”

ဖြိုး ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောလိုက်ပေမယ့် ရိုးမျက်နှာ ပျက်သွား

ကာ...

“ဒီလိုနေမျိုးက စကားအမှားမခံဘူးဗျာ၊ အထူးသဖြင့် သေစကား လုံးဝမပြောရဘူး”

“ဖြိုးဝေ... နင်ဟာလေ၊ ကလေးလိုပဲ ဘာမှ မသိတတ်ဘူး နင့်ကြောင့် ငါ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

ငြိမ်း ဖြိုးဝေကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလေသည်။

ထည့်ပေးထားသောဝိုင်ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သောက်ကြသည်။

အားလုံးမှာ တစ်ဝိုက်ပြီးတိုင်း တအားအား တဟားဟား အော်ကာ ရယ်မိမြို့...

တကယ့်ကို မွေးယူကာ အရသာရှိသလောက် ပြင်းလွန်းလှ

သည်။

ဟင်္သာတို့မှာ တစ်ခွက်မျှသာ သောက်နိုင်သော်လည်း အများ

ဆုံး သောက်သူမှာ ဖြိုးပဲဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဖြိုးသည် ရီဝေယိမ်းထိုးစွာ ထကာ...

“အာ... ခင်ဗျားဝိုင်က အစွမ်းပြပြ၊ ရှုပေါက်ချင်လာပြီဗျ”

ဖြိုးစကားကြောင့် အားလုံး ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ရယ်မိကြပြန်

သည်။

ဖြိုးက ဒယီးဒယိုင်နှင့်ပင် ခြံနောက်ဘက် အမှောင်ထဲ တိုးဝင် သွားလေသည်။

ဖြိုးဝေ ထသွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ဟင်္သာလည်း သရိုးသရီ ဖြစ်လာသဖြင့် ထလိုက်ကာ...

“အင်း... ငါလည်း...”

ဟင်္သာလည်း ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထကာ ခြံနောက်ဘက်သို့ ဝင်ခဲ့မိ လေသည်။

ဟင်္သာကို ခေတ်က တအံ့တဩနှင့် ကြည့်ကာ...

“ဟင်... သူက အိမ်သာကို မသွားဘဲ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အယ်တောထဲများ သွားတိုးဦးမလဲ မသိဘူး”

ခေတ်စကားကြောင့် အားလုံး ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

တကယ်တော့ ဟင်္သာကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ခြံနောက် အက်ကို လာခဲ့မိသလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စဉ်းစားမရနိုင်။

ယိမ်းထိုး၍ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်နေမိဆဲ...

ကားဂိုဒေါင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် သူမရဲ့အရိပ်က ဂိုဒေါင်ရဲ့ တံခါးမှာ ထင်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သွပ်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသောအရိပ်။

ဟင်္သာသည် ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် စိုက်ကြည့်မိရင်း ဘာရယ်

မဟုတ်ဘဲ ခြေလှမ်းကို တုန်ခန် ရပ်လိုက်မိသည်။

“ဟင် . . .”

ဟင်္သာရဲ့မျက်လုံးများ အဆမတန် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ
ခေါင်းနုပန်းလည်း ကြီးသွားရသည်။

ဘုရားရေ . . . ။

ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်ပင် မယုံနိုင်။

သူမက ရပ်နေခဲ့သော်လည်း အရိပ်မှာမူ တရွေ့ရွေ့ ယိမ်းထိုး
ကာ လမ်းလျှောက်နေဆဲ . . .

ဟင်္သာ နေရာမှာ မှင်သက်ကာ အရိပ်ကို သွေးပျက်ချောက်
ခြားစွာ စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။

အေးစက်သော လက်ကြီးတစ်ဖက်က ပခုံးကို လာဆုပ်ကိုင်
သေလျှင် . . .

“အား . . .”

ဟင်္သာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်လန့်ကာ အသံတုန်
အော်လိုက်မိလေသည်။

၁၄ ၁၅ ၁၆ ၁၇

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . သွေးကောင်းလိုက်တာ ဟင်္သာ
ရယ်၊ တုန်သွားတယ် . . . ဟား . . . ဟား”

ရယ်သံ . . .

ဒါ . . . ဒါ . . . ပြီးဝေရဲ့အသံ။

ဟင်္သာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကာ ချက်ချင်းနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

အားရပါးရ ရယ်မောနေသော ပြီးဝေကို မြင်လိုက်ရလျှင်
ဒေါသများ မီးတောက်တစ်ခုလို ဝုန်းခနဲ တက်လာကာ ပြီးဝေမျက်နှာကို
ဒေါသတကြီး လွှဲချိုက်လိုက်မိတော့သည်။

“ဖြန်း . . .”

“အား . . .”

ပြီးဝေ ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ကာ ဟင်္သာကို ကြောင်
ကြည့်ပြီး . . .

“ဆော့... ဆော့ရိုး ဟင်္သာ၊ နင် အရမ်းကြောက်သွားလားဟင်၊ ငါစတာ လွန်သွားပါတယ်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာနော်”

ဟင်္သာသည် ဒေါသတကြီး ရိုက်လိုက်မိပြီးမှ ပါးကို လက်ဖြင့် အုပ်ကာ တောင်းပန်နေသော ဖြိုးကိုတစ်လှည့် နီရဲစပ်ဖျဉ်းနေသော ကိုယ့်လက်ကိုတစ်လှည့် ပြန်ကြည့်ကာ ဆောက်တည်းရာမရ ဖြစ်နေမိဆဲ...

“ဖြိုးဝေ... နင်... နင်... အစအနောက် လွန်ပြန်ပြီ၊ နင်ဟာ လေ... ဘယ်တော့မှ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို ခွဲခြားမသိတတ်ဘူး၊ ဒီညတစ်ညလုံး နင် အမှားတွေချည်း ဆက်တိုက်လုပ်နေတာ သိရဲ့လား”

ဘယ်အချိန်က ဟင်္သာတို့အနား ရောက်လာမှန်း မသိသော ငြိမ်းက ဖြိုးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆူပွက်ပြန်လေသည်။

ဖြိုးဝေက ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်သိသလို ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ငြိမ်သက်လို့နေသည်။

ငြိမ်းရဲ့အနောက်မှာ ရိုး၊ ဆူးနှင့် ခေတ်တို့ကိုပါ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ရှိနေကြသည်ကို ဟင်္သာ မြင်လိုက်ရလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပြန်ထားကာ...

ဖြိုးအပေါ် လက်လွန်သွားခဲ့ပြီမို့ ပြန်တောင်းပန်ရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်လျှင်...

ရုတ်တရက်...

ဗိုက်ထဲမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် ထိုးအောင့်ကိုက်ခဲလာသည်မို့ ဟင်္သာ ဗိုက်ကို နှိပ်လျက် ခူးထောက်ထိုင်ချကာ ပျော့ခွေသွားမိသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟင်္သာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်္သာ... ဟင်္သာ ဗိုက်အောင့်လို့လား... ဟုတ်လား”

“အရမ်းနာနေလားဟင်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးကြသံများကို ဟင်္သာ ကြား

သော်လည်း ပြန်မဖြေနိုင်သေး။

ဝမ်းဗိုက်ထဲမှနေ ခဲရခက်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်က လည်ပင်းတစ်လျှောက် ဆန့်ပြီး ပျို့တက်လာခဲ့သည်။

ဟင်္သာသည် ပျို့တက်လာသော ဝေဒနာဆိုးကို မခံမရပ်နိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင်...

“ဝေါ့...”

ခနဲ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ထိုးအန်ချမိတော့သည်။

“အား...”

ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်ပင် ဟင်္သာ မယုံနိုင်တော့။

သူမ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ သူမ ပါးစပ်ထဲမှ စေးထန်းစွာ ထွက်ကျလာခဲ့သည်မှာ...

မည်းနက်သော ရွှံ့ရည်ပျစ်ပျစ်များသာ ဖြစ်သည်။

“အံ့မယ်လေး... ဘုရားရေး... ဘာတွေလဲ”

“သွေးတွေလား”

“အား... မဟုတ်ဘူး၊ ရွှံ့တွေ... ရွှံ့တွေ”

သူငယ်ချင်းများ စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်သံများ။

“ဟေ့လူ... ဒါ ခင်ဗျားကြောင့်၊ ခင်ဗျားယူလာတဲ့အရက်ကြောင့်”

အသံများမှာ ဆူညံပွက်လောရိုက်လျက်။

ဟင်္သာသည် ရွှံ့ရည်တွေ အဆက်မပြတ် ထိုးအန်နေမိရင်းမှ မျက်လုံးတွေ မူးနောက်ပြာဝေလာကာ စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်တော့သလို ဖြစ်လာလျက်...

နောက်ဆုံးတွင်...

နှင်းမှုန်များလို မှန်ဝါးသော အငွေ့များနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အရိပ်တစ်ခုမှာ သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစထက်တစ ပူးကပ်တိုးဝင်လာ

သည်ကို ခံစားသိရှိလျက်...

“သော့... သော့ပေးပါ”

ဘုရားရေ...

ဒါ... ဒါ သူမရဲ့အသံမဟုတ်။

သူမရဲ့နှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့အသံ မဟုတ်။

ကံလေးသံ မပျောက်သေးသော အေးရှေ့အသံမှာ သူမရဲ့ အသံမဟုတ်ပြီ။

“ဆွဲထုတ်ပေးပါ... ကျွန်မကို ဆွဲထုတ်ပေးကြပါ”

အားလုံးမှာ အခြားလူတစ်ယောက်အသံ ပြောင်းကာ ပြောနေ သော ဟင်္သာကို စိုးရိမ်ချောက်ခြားစွာ ကြောင်ကြည့်နေမိကြဆဲ...

ဟင်္သာမှာတော့ မျက်တောင်များ မွေးစင်းကျလာကာ တစ် ထက်တစ်။

၁၅. ၁၅. ၁၅. ၁၅.

ဘေစင်...

ဘေစင်မှ ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ တဝေါဝေါ ကျလာခဲ့ သည်မှာ ရေတွေ မဟုတ်ဘဲ... ဟင်... ရွှံ့... ရွှံ့တွေပါလား။ ဒါ... ဒါ... ဘာကြောင့်လဲ! ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲ။

ပြီးတော့...

ခါတ်ပုံ...

ကြိုးကြာနှင့်ဆူး နှစ်ယောက်တို့ ရိုက်ထားသော်လည်း ဆူးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာသာ ထင်နေသော ရွှံ့လက်ဗွေရာ။

နောက်...

နောက်ပြီးတော့...

သူမရဲ့ကုတင်ဆီမှနေ ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားခဲ့သော ရွှံ့ခြေရာ။ ကြွေလား။

ရေချိုးကန် ကြွေလားထဲမှ ရေပိုက်ခေါင်းထဲမှ တဝေါဝေါ ထွက်ကျလာခဲ့သော ရွှံ့ရည်များနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရသော ဝက်ပိရုပ်

သော့ချိတ်။

နောက်ဆုံး...။

သူမရဲ့ပါးစပ်ထဲမှ အဆက်မပြတ် ထွက်ကျလာခဲ့သော ရွှံ့ရည်များ။

ရွှံ့... ရွှံ့တွေ... ရွှံ့ရည်တွေ။

ဟင်္သာသည် အဖြစ်အပျက်အားလုံးတို့ကို ဆက်စပ်တွေးနိုင်ခဲ့ပြီး...။

မူးနောက်ရီဝေနေသောခေါင်းကို အားယူကာ ထူမလျက် ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

“ဟော... သူ သတိရလာပြီ”

“ဟင်္သာ ချက်ချင်းကြီး မထနဲ့လေ... ခေါင်းမူးနေမယ်”

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ... သက်သာပြီလား”

ဟင်္သာသည် စိုးရိမ်တကြီး မေးလာသော အမေးစကားများအားလုံးကို လျစ်လျူရှုကာ နေရာမှ အားကုန်ထပြေးလာခဲ့မိတော့သည်။

“ဟဲ့... ဟင်္သာ... ဟင်္သာ... ဘယ်လဲ”

“သူ နေမကောင်းဘူး၊ လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

အားကုန်ပြေးနေမိသော ဟင်္သာနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သော ခြေသံများ။

ဟင်္သာ လှည့်မကြည့်နိုင်။

ဘာကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။

ခြေလှမ်းများရဲ့ ဦးတည်ရာက တစ်မနက်ခင်းက ဝင်ပြေးခဲ့သော တောစပ်ကလေးဆီ။

အဲ့ဒီမှာ...။

အဲ့ဒီနေရာမှာ...။

ဟင်္သာကို တစ်စုံတစ်ယောက် စောင့်နေတယ်။

ဟင်္သာကို လိုလားနေတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက် မဟုတ်သေးဘူး။

ဝိညာဉ်တစ်ခု ရှိနေတယ်၊ အသေအချာကို ရှိနေတယ်။

ဟင်္သာသည် ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လျက် မရပ်မနားဘဲ တဟုန်ထိုး ပြေးနေမိသည်။

ရေကန်ကြီး၏အနောက်ဘက်ကို အရောက်...။

ဟောင်းမြင်းရှေးဆန်သောအိမ်ကြီးထဲမှ အေးစက်သည့် မျက်နှာထားနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ကြည့်နေတာကိုလည်း မသိတော့။

ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့လေပြီ။

ဟင်္သာတစ်ယောက် တောစပ်ဆီ ပြေးနေမိဆဲ...။

ခေတ် ရိုးနှင့်ဆူးမှာ ဟင်္သာနောက် စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလိုက်နေခဲ့မိသလို...။

ပြီးနှင့် ငြိမ်းတို့ကတော့ တောပစ်သေနတ်ကို အရေးတကြီး အိမ်ပေါ် တက်ယူနေလေသည်။

အခန်း(၁၀)

ဟ သာသည် ညအမှောင်ထဲမှာပေမယ့် တောထဲ ဝင်ပြေး
တုန်းက ချော်လဲခဲ့သည့်နေရာကို အသေအချာ မှတ်မိနေကာ...

ဒူးထောက်ထိုင်ချလျက် စိတ်နှင့်ကိုယ် ကင်းလွတ်နေသူတစ်
ယောက်လို ရွံ့များကို အရေးတကြီး တူးနေမိလေသည်။

“ဟသ်... ဟသ် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ခေတ် ဟသ်ကို အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ကြည့်ပြီး အနားမကပ်ရဲ
ဘဲ မေးသည်။

ညက တိတ်ဆိတ်မှောင်ပိတ်လွန်းလှသော်လည်း ဟသ် မြေ
ကျင်းတူးသောနေရာဆီသို့ အလင်းရောင်တို့ တည်မတ်စွာ ရွေ့လျားကျ
ရောက်လာခဲ့သောအခါ အားလုံးမှာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လျက်

အံ့ဩချောက်ခြားနေမိကြသည်။

ဆူးခက်မှာ ချောက်ခြားတုန်လှုပ်နေမိသည့်တိုင် ရှေ့သို့ တိုးကာ...

“ဟင်္သာ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ လာပါ... အိမ်ပြန်ရအောင်၊ ဒီမှာ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ငါပြောတာ နားထောင်ပါ၊ ကြိုးကြာက ဒီမှာ မရှိပါဘူး ဟင်္သာရယ်”

ဆူးခက် ချော့မော့ကာ တားမြစ်သော်လည်း ဟင်္သာမှာ ဘာကိုမှ မကြားသလို တစ်ချက်မှ မော့မကြည့်။

ရိုးက ကြားဝင်ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဟင်္သာအင်း... ခင်ဗျား သူ့ကို မတားပါနဲ့၊ သူ အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတာပါ။ သူ ဘာလုပ်နေသလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ပြီးဆုံးတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ကြရအောင်”

ဆူးရဲ့တောက်ပစူးရှသော မျက်လုံးများမှာ ရိုးဆီ မကျေနပ်မှု အပြည့်ဖြင့် ကျရောက်သွားရတော့သည်။

“ဟေ့လူး... ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ခင်ဗျား မီးလောင်ရာ လေပင့် မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျား အဲဒီအသုံးမကျတဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေ အကြောင်း အယုံသွင်းလို့ ဟင်္သာ ခုလိုဖြစ်ရတာ”

“ရတယ်... ခင်ဗျား ကြိုက်သလို စွပ်စွဲပါ၊ ခုချိန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဖို့ပဲ၊ ခင်ဗျားမကူညီချင်ရင် လှည့်ပြန်လို့ရတယ်”

“ဘာ... ခင်... ခင်ဗျား... တောက်”

ဆူး ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်ကာ လက်သီးပြင်သော်လည်း...

ရိုးမှာ တစ်ချက်ကလေးမှ အရေးမစိုက်ကာ ဟင်္သာဘေးနား ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရွှံ့ကျင်းကို ကူညီကာ တူးဖော်ပေးနေမိသည်။

ရိုးနှင့်ဟင်္သာ တက်ညီလက်ညီ တူးဆဲ ဘာမှ မကြာခင်မှာပင် မြေကျင်းမှာ တစထက်တစ နက်လာကာ...

“အား...”

ဟင်္သာသည် ရွှံ့များထဲ လက်နှိုက်ထည့်မိပြီးနောက် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို စမ်းမိလျှင်...

လရောင်ဖြင့် ကျင်းထဲမှ ထုတ်ယူကြည့်မိသောအခါ ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

“ဟင်... အ... အရိုး”

ဟင်္သာလက်ထဲ ပါလာခဲ့သည်က လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ဖျံရိုးတစ်ချောင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကြောက်စိတ်က ဟင်္သာခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဆူပွက်ထသွားရသည်။

“ဘုရားရေ... လူ... လူအရိုးပါလား၊ ဒီ... ဒီကျင်းထဲမှာ အလောင်းကို မြှုပ်ထားတာပဲ၊ ဘုရား... ဘုရား... သက်ဆိုင်ရာကို အမြန်သွားအကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ်”

ခေတ်သည် ဟင်္သာလက်ထဲမှ အရိုးကို ထိတ်လန့်ချောက်ခြားစွာ ကြည့်နေမိရာမှ ချက်ချင်းပင် ကြောက်လန့်တကြား နောက်ပြန်လှည့်ပြောလေတော့သည်။

“ခေတ်... နေဦး၊ ငါ့ပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ခေတ်နောက်မှ ဆူးလည်း အပြေးလိုက်မိသည်။

လမ်းတစ်ဝက်တွင် သေနတ်တစ်လက်နှင့် စိုးရိမ်တကြီး လိုက်လာသော ဖြိုးနှင့်ငြိမ်းကို တွေ့ရလေသည်။

ခေတ်က ဖြိုးနှင့်ငြိမ်းကို ရှေ့ဆက်မသွားရန် တားကာ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အကျဉ်းချုံး ရှင်းပြလိုက်ပြီး...

“ငါတို့ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ်၊ အလောင်း

တွေ့တဲ့အကြောင်း သွားအသိပေးရမယ်၊ အရင်ဆုံး အိမ်က ကားဆီ ပြန်ရအောင်”

“အေး... အဲဒီအတိုင်း လုပ်ကြမယ်”

ဖြိုးဝေ ဆူးခက်ဆီ သေနတ်လှမ်းပေးရင်း သဘောတူထောက်ခံသည်။

လေးယောက်သား အိမ်ကို ပြန်လာကာ ကားပြန်ယူသည်။

ရှေ့ခန်းမှာ ကားမောင်းသော ဖြိုးဝေနှင့်ငြိမ်းတို့ ထိုင်ကာ...

နောက်ခန်းမှာတော့ ဆူးနှင့် ခေတ်တို့ ထိုင်သည်။

သို့သော်...

လရောင်ဦးတဝါးက ကားထဲ မဝင်နိုင်သည်မို့ သေနတ်ကိုင်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေမိသော ဆူးကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပါ။

ဆူးမှာတော့ မျက်ရည်များကြားမှ အတိတ်နေ့စွဲတွေဆီ စိတ်က ပြန်ရောက်သွားခဲ့ရသည်မို့...

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

မြက်ခင်းစိမ်းများ တောအရိုင်းပန်းပွင့်များနှင့် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသော မြေနီလမ်းကလေး။

ထိုလမ်းကလေးရဲ့အဆုံးမှာ...

ချောင်းကလေးကို ဖြတ်ပြီး တည်ရှိနေသည့် အဖြူရောင် သစ်သားတံတားတစ်စင်း။

ပြီးတော့...

အမိုးဖွင့် ကားပြာလေးတစ်စီး။

ကားကလေးပေါ်မှာ လှပသော ရယ်သံချိုချိုကလေးများ။

ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး နှစ်ယောက်ထဲ

ခိုးပြီး လာလည်သည့် ချစ်သူနှစ်ဦး။

အပြာဖျော့ရောင် ဂါဝန်ရှည်ကလေး ဝတ်ထားသည့် မိန်းမလှ

လေးမှာ ဂျင်းဦးထုပ်ပြာလေးကို ဆောင်းထား၍...

နံဘေးမှာ အညိုရောင် တီရှပ်လက်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည့်

ကောင်လေးကတော့ ရယ်စရာ အမျိုးမျိုး ပြောကာ စနောက်လျက်
ကားမောင်းနေခဲ့ပြီး. . .

“ဟိတ်. . .”

ကောင်လေးက ရုတ်တရက် ကောင်မလေး ခေါင်းပေါ်မှ
ဦးထုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟေ့ဆူး. . . ယူနော် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဦးထုပ် ပြန်ပေး”

ကောင်မလေး အသံချွဲကလေးနှင့် ပြန်တောင်းသည်။

ကောင်လေးလက်ထဲမှ ဦးထုပ်ကို သူမမှာ ပြန်မလှူနိုင်။

“ဟေ့. . . ဆူး. . . ပေးကွာ”

“အဟား. . . ယူလေ ကောင်မလေးရဲ့၊ ရအောင်ယူလေ. . .

ရော့. . .”

ကားမောင်းနေရင်း ကောင်လေးက ဦးထုပ်ကို ပေးမလိုလို
ပြန်စလိုက် ပြန်ဆွဲယူလိုက်နှင့် ကောင်မလေး မခံချင်အောင် လုပ်သည်။

“ဆူး ပြန်ဆောင်းပေးကွာ၊ ဦးထုပ်မရှိရင် ကိုယ့်ဆံပင်တွေ
တအားရှုပ်ပွကုန်လိမ့်မယ်”

“လိုချင်လား. . . ရော့လေ. . . ယူ. . . ယူ”

ကောင်လေး ဦးထုပ်ကို ကောင်မလေး မျက်နှာနား ကပ်ပြ
သည်။

ကောင်မလေး ဦးထုပ်ကို အမြန်ဆွဲလုရန် ကြိုးစားသည်။

“ဟိတ်. . .”

ကောင်လေးက လက်ကို လျင်မြန်စွာ ပြန်ရုပ်အသိမ်း. . .

ကားလေးမှာ အဖြူရောင် သစ်သားတံတားကလေးပေါ်
အတက်. . .

အရာအားလုံးမှာ တပြိုင်နက်. . .

မှောင်မိုက်ကြမ်းတမ်းလှသော ကံကြမ္မာဆိုးများမှာ အားလုံး

အတွက် အချိန်ထဲ ကျရောက်ခဲ့ရသည်မှာ. . .

ကောင်လေးလက်ထဲမှ ဂျင်းဦးထုပ်ပြာလေးမှာ လက်ထဲမှ
တံတားအောက်ကိုအကျ. . .

“ဟာ. . . ဦးထုပ်လွင့်သွားပြီ၊ ဆောရီးကွာ ကြိုးကြာ၊ ကိုယ်
အသစ်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်နော်”

ကားလေးက ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါစွာ တံတားပေါ်အဖြစ်. . .

ရုတ်တရက် တံတားရှေ့မှ ကန့်လန့်ဖြတ် ဝင်လာခဲ့သော စက်
ဘီးလေးတစ်စီးမှာ. . .

“ဒုန်း. . .”

“အား. . .”

“ဟာ. . . သွားပြီ. . . တိုက်မိပြီ”

မျက်စိရှေ့တင် ဖြတ်သွားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီးမှာ
မယုံနိုင်အောင် မထင်မှတ်နိုင်အောင်. . .

ဆူးနှင့်ကြိုးကြာ ကားပေါ်မှ ဆောက်တည်ရာမရစွာ ပြေး
ဆင်းသည်။

စက်ဘီးမှာ ပျက်စီးလဲပြိုလျက်. . .

စက်ဘီးရဲ့အောက်တွင် သွေးများဖြင့် မြင်မကောင်းအောင်
ထွက်ပြီး ငြိမ်သက်နေသော ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကောင်မလေး
တစ်ယောက်။

“အံ့မယ်လေး”

ကြိုးကြာ သွေးပျက်စွာ အော်ဟစ်မိသည်။

ဆူးသည် စက်ဘီးကို သတိဖြင့် ဖယ်ရင်း လဲကျငြိမ်သက်နေ
သော ကောင်မလေးကို အသေအချာ ကြည့်သည်။

“ဆူး. . . ဘယ်. . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူ. . . သူ. . . သေသွားပြီ
လား မသိဘူးနော်၊ အို. . . ဒုက္ခပါပဲ. . . လူသတ်မိပြီ”

ကြိုးကြာ ကောင်မလေးအနားလည်း မကပ်ရဲဘဲ သွေးပျက် တုန်လှုပ်စွာ ပြောနေမိသည်။

“ကြိုးကြာ . . . စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ။ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှား မနေနဲ့”

ဆူး ကြိုးကြာရဲ့ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ သတိပေးသည်။

“ဆူး ကိုယ်တို့ ရွာသားတွေကို ပြေးခေါ်မှဖြစ်မယ်၊ သူ . . . သူ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ သူ့အိမ်သားတွေကို သွားအကြောင်းကြားရမယ်”

“ကြိုးကြာ မင်း ရူးနေလား၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မင်းရော ကိုယ်ရော ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . . မဖြစ်ဘူး၊ သူ့အိမ်က လူကြီးတွေ သိပ်စိတ်ပူ နေလိမ့်မယ်၊ သွားပြောမှ ဖြစ်မယ်”

ကြိုးကြာ ဆူးခက်စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကားပေါ် ပြန် တက်၍ ရွာဘက် ပြန်လှည့်ရန် ပြင်သည်။

“ကြိုးကြာ . . . ”

ဆူးခက်က ဒေါသတကြီး မျက်စိစုံမှိတ် ကြိုးအော်ကာ . . .

“မင်း ငါ့စကား နားထောင်စမ်းပါ၊ ငါပြောနေတာ ငါတို့နှစ် ယောက်အတွက် ဟုတ်ပြီလား . . .

အခု အရေးကြီးတာက ဘယ်သူမှ မသိခင် ဒီစက်ဘီးနဲ့ အလောင်းကို တစ်နေရာမှာ လက်စဖျောက်ဖို့ပဲ . . .

မင်း ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ငါ့ကို ဝိုင်းကူညီပေးတာ ဒီအချိန် မှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စူးရှသောမျက်လုံးများ၊ ဒေါသရောင်ဖြင့် တလက်လက် တောက်ပြောင်ကာ ပြောနေသော ဆူးခက်ရဲ့စကားအဆုံးတွင် ကြိုးကြာ သည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးမိတော့သည်။

အို . . . ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။

လောကကြီးထဲ ရောက်လာတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလမျှ ရှိ သေးသော ကလေးတစ်ယောက်သည် ခုတော့ သူမတို့ရဲ့အသုံးမကျမှု ကြောင့် ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုးအောက်မှာ . . .

သူ့ရဲ့မိသားစုသာ သိရှိခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်တောင် နာကျင် ကြေကွဲရှာလေမလဲ။

“ကဲ . . . ကြိုးကြာ အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်လုပ်ရအောင်”

ကြိုးကြာသည် မျက်ရည်များ ရှိုက်သံများဖြင့် ဆူးခက်ရဲ့အမိန့် ကို နာခံကာ . . .

စက်ဘီးနှင့် ကောင်မလေးရဲ့အလောင်းကို ဆူးခက်နှင့်အတူ ကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်ခဲ့ပြီးနောက် . . .

“ပေး . . . ကားသော့၊ ကိုယ်မောင်းမယ်”

ဆူးခက်က ကြိုးကြာထံမှ ကားသော့တောင်းကာ မောင်းသူ နေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ကြိုးကြာသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆူးခက်ရဲ့ နံဘေးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက် တစ်လမ်းလုံး ငိုကြွေးလာခဲ့မိသည်။

ကားက တောထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်လာခဲ့ပြီ။

ငှက်ပျောပင်များ အုပ်အုပ်စိမ်းစိမ်း ရှိသောနေရာ ရောက်လျှင် ဆူးခက်က ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“မိုးရွာထားတော့ မြေတွေက ပျော့နေတယ်၊ ဒါ ကိုယ်တို့ အတွက် ကံကောင်းတာပဲ၊ ကဲ . . . မြေတွေကို တူးရအောင်၊ ကိုယ့်ကို ကူညီပါ ကြိုးကြာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း ဘာကိုမှ မတွေးတော့ဘဲ ကိုယ့်ကို ကူညီပေးပါ”

ကြိုးကြာသည် ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘဲ . . .

ဆူးခက် ခိုင်းသမျှကို စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်သလို အသက်မပါစွာ လုပ်နေမိသည်။

မိုးရွာထားသောအချိန်ဖြင့် ပျော့နူးနေသော မြေစေးတွေမှာ
တူးရ မခက်ခဲပါ။

မကြာခင်မှာပဲ တွင်းနက်နက်တစ်ခုကို သူမတို့နှစ်ယောက် တူးမိ
ခဲ့လေသည်။

“ကဲ... အလောင်းကို မြှုပ်ရအောင်၊ စက်ဘီးကိုပါ တစ်ခါ
တည်း”

ဆူးခက်က အလောင်းကို မြေကျင်းထဲ မြှုပ်ရန် ပြင်သည်။
ထိုစဉ်မှာပင်...

ကြိုးကြာနားထဲ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်မှာ...

တိုးမျှင်သော အသက်ရှူသံကလေး။

ဘုရားရေ...

သူ... သူ... တကယ်သေဆုံးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

သတိလစ် မေ့မျောနေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ကြိုးကြာသည် ကမန်းကတန်းပင်...

“ဆူးခက်... တို့ သူ့ကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ရအောင်၊
သူ... သူ မသေသေးဘူးလို့ ငါတော့ ထင်တယ်”

“ဟာ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ၊ ဒီလောက်အေးစက်နေတာ သေ
ပြီပေါ့၊ ကြိုးကြာ... ယူ အတွေးမချော်စမ်းနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့အတွက်
အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ အလောင်းကို မြန်မြန်မြှုပ်မှဖြစ်မယ်”

မတတ်နိုင်တော့။

ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

အရာအားလုံးမှာ သူမချစ်သူရဲ့ပြင်းထန်လှသော တစ်ချက်
လွတ် အမိန့်စကားအတိုင်းသာ ဖြစ်ခွင့်ရှိခဲ့သည်မို့...

“ခွင့်လွှတ်ပါ... တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေးရယ်”

ကြိုးကြာသည် အပြစ်မဲ့စွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရသော သနားစရာ

ကလေးငယ်ကို မျက်ရည်များဖြင့် တိုးသက်စွာ တောင်းပန်ရင်း...

ကလေးမလေးရဲ့ငြိမ်သက်အေးစက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို
ရော... စက်ဘီးကိုရော... မြေကျင်းထဲ မြှုပ်နှံလိုက်မိတော့သည်။

နှံ့မြေများကို ဖုံးအုပ်ရင်း အမှတ်မထင် သူမရဲ့ညာဘက် လက်
ခလယ်ကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိခိုက် ခြစ်မိလိုက်သလို အသည်းခိုက်
မတတ် နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရလေလျှင်...

“အား...”

သူမလက်ကို မြေကြီးထဲမှ အမြန်ပြန်ထုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ညာဘက်လက်ခလယ် လက်သည်းခွံမှာ ထက်ခြမ်းကွဲလျက်
သွေးများမှာ မြင်မကောင်းအောင် ထွက်လာခဲ့သည်။

အို... ဖြစ်သင့်ပါရဲ့။

သူမတို့ ကျူးလွန်ခဲ့သောအပြစ်အတွက် ဒီထက်မကသော
နာကျင်ထိခိုက်မှုကို ခံစားသင့်ပါရဲ့။

ထို့နောက်...

သူမ ကြေကွဲစွာ ထရပ်လိုက်ရန် ကြိုးစားဆဲ...

သူမ ခြေထောက်နားဆီ တိုးကပ်လာခဲ့သောအရာတစ်ခု၊
အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့

ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေး။

အို... ဒါ ကလေးမလေးရဲ့စက်ဘီးသော့ ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။
ခုနက ဆူးခက် စက်ဘီးကို သော့ခတ်လိုက်သေးသည်လေ။

ကြိုးကြာသည် သော့ကို အသာကောက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ထဲ
ထည့်သိမ်းလိုက်မိသည်။

အတိတ်ဆီသို့ လွင့်မျောနေသော အတွေးများနှင့်အတူ ဆူးခက်သည် မျက်ရည်များ တတွေတွေ ကျနေမိဆဲ...

ကြိုးကြာ...

ကြိုးကြာရယ်...

မင်းဟာ အဲဒီစိတ်အစွဲအလန်းနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတာ ကိုယ်သိပါရဲ့။

ဘယ်တော့မှ နီးထမလာနိုင်တော့မယ့် အိပ်ဆေးတွေ အများ

ကြီး သောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိလောက်အောင် မင်းရဲ့စို့တ္တဇဟာ ဘယ်လောက်တောင် ခါးသီးပြင်းထန်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကိုယ် သိခဲ့ပါရဲ့ ကြိုးကြာရယ်။

ခုတော့...

အရာအားလုံးဟာ နောက်ကျခဲ့ရပါပြီ။

ဆူးခက်သည် အတွေးများ၌ နစ်မျောဆဲ...

ကားဟာ အဖြူရောင် သစ်သားတံတားပေါ်မှအဖြတ်...

ကားရှေ့၌ ကန့်လန့်ဖြတ် ပြေးသွားခဲ့သော အရိပ်တစ်ခု။

ဆူးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ချောက်ခြားတုန်လှုပ်စိတ်ဖြင့် သတိလက်လွတ်...

လက်ထဲမှ သေနတ်မှ ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်မိလိုက်သောအခါ...

“ဒိုင်း...”

“အား...”

နာကျင်စူးရှစွာ အော်လိုက်သံ။

ကားတစ်စီးလုံး ထိန်းသိမ်းမရအောင် ယိမ်းထိုးသွားခဲ့ရပြီလျှင်...

“အံ့မယ်လေး... ဖြိုး... ဖြိုး”

ငြိမ်းရဲ့ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်သံ...

“ဘုရားရေ... ဆူး နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဖြိုးကို သေ နတ်မှန်သွားပြီ”

သွေးများ...

ယိမ်းထိုးနေသောကား။

ငိုသံ အော်ဟစ်သံများက ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံပွက်လောရိုက် သွားခဲ့လေပြီ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

အလောင်းမှာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျနေလေပြီ။
 ဟင်္သာသည် ရွှံ့စေးမြေများကို တူးဆွရင်းမှ နာကျင်ကြေကွဲ
 သော ခံစားချက်တစ်မျိုးကို ခံစားလာမိသည်။
 ဒါ ဘယ်သူ့အလောင်းပါလိမ့်။
 ဟင်္သာ စိတ်ထိခိုက်စွာ ငိုငင်တွေကြည့်နေမိခဲ့မှာပင်...
 “စက်ဘီးတစ်စီးပါလား”
 ရိုးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ
 လျှင် စက်ဘီးလေးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 “ဟင်... ဒါ... ဒါ... ဆည်းလည်းရဲ့စက်ဘီးပဲ”
 “ဘုရားရေ... ဆည်းလည်းဆိုတာ ဟိုအဘိုးကြီးရဲ့...”
 “ဟုတ်တယ်... အဘဦးသီဟရဲ့ပျောက်နေတဲ့မြေးပဲ”
 “ဟင်... ဒါဆို... ဒီ... ဒီအလောင်းက”
 ဟင်္သာသည် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျနေပြီဖြစ်သော အလောင်းကို
 ကြည့်ကာ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်လာမိသည်။

အသိစိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ လင်းကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိ
 ပြီးလျှင်...
 လက်ထဲမှ ဝက်ဝံရုပ်သော့ဖြင့်...
 စက်ဘီးသော့ကို တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းများနှင့် ဖြည်း
 ညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်မိလေတော့သည်။
 “ထပ်”
 ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ သော့မှာ ပွင့်သွားခဲ့သည်။
 သေချာခဲ့ပါပြီ။
 အဖြစ်အပျက်အားလုံးမှာ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။
 ဟင်္သာ ရိုးကို အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်မိကာ...
 “ရိုး... သူ... သူ့ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ၊ သူ့ကို ဒီမှာ လာ
 မြှုပ်တာ ဘယ်သူလဲ”
 “ကျွန်တော်တို့ ခဏလေး အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်ကြရ
 အောင်၊ သိပ်မကြာခင်မှာ အမှန်တရားဟာ ထွက်ပေါ်လာတော့မှာပါ”
 ရိုးက သက်ပြင်းရှိုက်သံနှင့် ပြောသည်။
 ဟင်္သာ ရင်ထဲမှာတော့ သံသယတွေက ရုန်းကြွလာခဲ့ပြီ။
 ကြိုးကြာမှာ ခုလိုလုပ်ရပ်မျိုးကို လုပ်ရဲလောက်သည့် စိတ်နေ
 စိတ်ထားမရှိတာတော့ သေချာသည်။
 ဒါဆို... ဆူး...
 ဟင်္သာရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း
 ပြချက်နဲ့ အမြဲလို ဆန့်ကျင်တားမြစ်ခဲ့သည့်ဆူး။
 စူးရှတောက်ပြောင်သော ရက်စက်တတ်သည့် မျက်လုံးများနှင့်
 သွေးအေးစွာ ဆုံးဖြတ်တတ်သောဆူး။
 “ဘုရား... ဘုရား”
 ဟင်္သာသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာကာ ဆောက်တည်

ရာမရ ဖြစ်လာလျက်. . .

“အား. . .”

ခနဲ ကြောက်လန့်တကြား အော်ကာ နေရာမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

“ဟင်္သာ”

ရှေ့တည့်တည့်မှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာကာ အေးစက်သောအသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သော ဆူးခက်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဟင်္သာသည် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်။

“အား. . .”

ခနဲ ကြောက်လန့်စွာ အော်လိုက်မိသည်။

“ဟင်္သာ. . . ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွား. . . သွား နှင် အခုထွက်သွား၊ ငါ အားလုံးကို သိသွားပြီဟိုအလောင်းနဲ့ စက်ဘီးက နှင်မြှုပ်ထားတာ မဟုတ်လား၊ ကြီးကြာလည်း ဒီစိတ်နဲ့ဘဝဆုံးရတာနေမှာ၊ နှင်. . . နှင် အတော်ရက်စက်တာပဲ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို. . .”

“မဟုတ်ဘူး. . . မဟုတ်ပါဘူး ဟင်္သာရယ်၊ ငါရှင်းပြပါရစေ၊ ငါရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး. . . မတော်တဆပါ၊ ငါတို့ကားနဲ့ သူ့ကို မတော်တဆ တိုက်ခဲ့မိတာပါ”

ဆူးခက်က ဟင်္သာကို မျက်ရည်များဖြင့် ရှင်းပြရန် ကြိုးစားနေမိသည်။

“ဒါဆို နှင် သူ့မိသားစုကို အကြောင်းမကြားဘဲ ဘာဖြစ်လို့ တောထဲမှာ ရက်ရက်စက်စက် လာမြှုပ်ထားခဲ့တာလဲ”

“အဲ့ဒါ. . . အဲ့ဒါက ငါနဲ့ကြီးကြာ ဒုက္ခရောက်ရမှာစိုးလို့ သူ့အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ခဲ့မိတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင် အတော်ရက်စက်တယ် ဆူးခက်၊ သူဟာ

သေတာတောင် အုတ်ဂူလေးနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း မနေရှာရဘူး. . .

မည်းနက် နံတောင်နေတဲ့ မြေကျင်းထဲမှာ အပိတ်လှောင်ခံထားရတာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် သူ့ ငါ့ကို စက်ဘီးသော့လေး အမြဲပြခဲ့တာ. . .

ပြီးတော့ ငါ မရိပ်မိခဲ့လို့ နှင်နဲ့ကြီးကြာ နှစ်ယောက်ထဲ ရိုက်ထားတဲ့ခါတ်ပုံမှာ သူဟာ နှင်ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရွံ့လက်ငွေရာ ချပြီး ငါ့ကို အသိပေးခဲ့တယ်”

“တော်ပါတော့. . . တော်ပါတော့ ဟင်္သာရယ်၊ ငါ. . . ငါ မှားခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဖုံးကွယ်ချင်လို့ ငါအတ္တကြီးခဲ့မိပါတယ်”

“အတ္တ. . . ဟုတ်တယ်. . . နှင်ဟာ အတ္တအတော်ကြီးတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်ပဲ ဆူးခက်၊ သူ့အဘိုးခမျာ ဘယ်လောက်ပူပန်ကြေကွဲရရှာမလဲ၊ နှင် မစာနာခဲ့ဘူး. . .

ပြီး. . . ပြီးတော့ အင်မတန် ဖြူစင်ခဲ့တဲ့ ငါ့ညီမလေး နှင့် စကားမှန်သမျှကို မှားမှားမှန်မှန် မဆန့်ကျင်ရဲတဲ့ ငါ့ညီမလေး ကြီးကြာဟာလည်း အဲ့ဒီစွဲလန်းမှုနဲ့. . . အို. . . နောက်ဆုံး သေတာတောင် ဒီသော့ချိတ်ကို ကိုင်ပြီး သေသွားခဲ့ရတာတယ်၊ သူ့စိတ္တဟော သူ့ကို ဘယ်လောက်တောင် ခြောက်လှန့်ခဲ့ရှာမလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟင်္သာရယ်၊ ငါ မငြင်းပါဘူး၊ နှင် စွပ်စွဲသမျှကို ငါ မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နှင်ကတော့ ငါ့ကို နားလည်ပေးပါနော်”

“ဟင့်အင်း. . . ဟင့်အင်း. . . ငါ နှင့်ကို ကြောက်တယ်၊ ငါ နှင့်ကို အရမ်းကြောက်သွားပြီ ဆူးခက်”

ဟင်္သာသည် ထိတ်လန့်စွာ ပြောရင်းမှ ခြေဦးတည့်ရာ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးမိသည်။

“ဟင်္သာ. . . မပြေးနဲ့. . . မပြေးနဲ့. . . ဟင်္သာ. . . ဟင်္သာ”

ဆူးခက် မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် ကျရင်း ဟင်္သာနောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။

ကြောက်အားလန့်အား စွတ်ပြေးခဲ့မိသော ဟင်္သာမှာ တစထက်တစ တံတားနားကို ရောက်ခဲ့မိပြီ။

နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သော ဆူးခက်သည်လည်း တံတားဆီ ရောက်လျှင် . . .

“ဟေ့ . . .”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အေးရှရှ အသံလေးတစ်ခု။

ဆူးခက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ . . .

“ဟင် . . .”

ကလေးဆန်သော မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကလေးများ။

ဆူးခက် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားခဲ့ရသည်။

တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်စရာ မျက်နှာတစ်ခု။

“မင်း . . . မင်း . . .”

ဆူးခက် လက်ညှိုးကြီး ထိုးပြီး သွေးပျက်မတတ် ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေမိတော့သည်။

“ကျွန်မ မြေကျင်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါပြီ”

လေတိုက်သံလို အေးရှသောအသံ။

အဏုမြူလို စိမ်းခနဲ ထတောက်သွားသော မျက်လုံးများ။

မျက်စိရှေ့တင် ကလေးဆန် ဖြူစင်သော မျက်နှာကလေးမှနေ

ကြောက်မက်ဖွယ် အရိုးစုကြီးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသောအခါ

“အား . . . ငါ . . . ငါ . . . တောင်းပန် . . .”

“မရဘူး”

အရိုးစုကြီးမှာ တစထက်တစ သူ့ဆီ နီးကပ်လာခဲ့လျှင် . . .

“မတော်တဆ . . . မတော်တဆ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ”

“မဟုတ်ဘူး”

ဘုရားရေး . . .

တစ္ဆေမကလေးမှာ သူ့ဆီ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။

သူ့အလှည့် . . . သူ့အလှည့် ပြန်ရောက်ခဲ့ရပြီလား။

တောင်းပန်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။

ဟင်္သာရေး . . . ငါ့ကို ကယ်ပါဦး။

ဟော . . . ဟိုမှာ ကြိုးကြာ။

ကြိုးကြာ . . .

ကိုယ့်ကို ကူညီပါ။

ကမ်းပေးလာသော လက်တစ်စုံ . . .

သူ တံတားကို ဖြတ်ကာ အားကိုးတကြီး အပြေးသွားခဲ့လျှင် . . .

“ကျွီး . . .”

“ခွဲ . . .”

“အား . . .”

တံတားပေါ်မှ ဖြတ်ဝင်လာခဲ့သော ကားတစ်စီး။

လိပ်ပြာလွင့်မတတ် နာကျင်လှသော ဝေဒနာဆိုးကြီးနှင့်အတူ

ဆူးခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ မြောက်တက်သွားခဲ့ရသည်။

ထို့အတူ . . .

သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်သည်လည်း . . .

၁၆. ၁၆. ၁၆. ၁၆.

“အား... စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ရုတ်တရက် ဖြတ်
ပြေးဝင်လာတော့ ဘရိတ်အမြန် နင်းချလိုက်ပေမယ့် မမိတော့ဘူး”
ဦးသီဟ၏ကားနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့သော သက်ဆိုင်ရာလူကြီး
တစ်ယောက်က စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ပြောသည်။
ဦးသီဟက သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲကျငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သော ဆူး
ခက်ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။
“ကားပေါ် သယ်ရအောင်”
ဆူးခက်ရဲ့အလောင်းကို ရွာသားတွေ ကားပေါ် တင်သည်။
“ဟော... ဟိုမှာ”
ဖြိုးဝေရဲ့အလောင်းကိုလည်း ကားပေါ် အတူတင်လိုက်ကြ
သည်။
ထိန်းချုပ်မရနိုင်သော ရှိုက်သံတစ်ခုက ညယ်ကို ဖြိုခွဲ၍ ထွက်
ပေါ်လာခဲ့သည်။
“ငါ... ငါ သတိပေးခဲ့တယ်၊ စကားမမှားစေနဲ့လို့၊ ဒီနေ့ ရိုးရာ

တင်တဲ့ တစ်နေ့လုံး သူ စကားတွေ တောက်လျှောက်မှားခဲ့တာ၊ အခု...
အခုတော့... ”
ငြိမ်း ခေတ်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ယူကြိုးမရ ငိုရှိုက်နေရှာ
သည်။
ရိုး ဟင်္သာလက်ကို တွဲကာ အဘဦးသီဟရှေ့ အတူသွားသည်။
“ရိုး... ငါ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဘာတွေ ထူးခြားသလဲ ပြော
စမ်းပါ”
ရိုး အဘဦးသီဟ စကားကို စာနာစွာ ကြည့်ပြီး တိုးသက်စွာ
ပြောလိုက်သည်။
“ကျွန်တော်တို့ ဆည်းလည်းကို ပြန်တွေ့ခဲ့ပါပြီ”
“ဘာ... ဘာ... ဘယ်လို”
ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသော မျက်လုံးများ။
“ငှက်ပျောတောထဲမှာ”
ရိုး စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဟင်္သာလက်ကို ဆွဲ
ကာ အဘဦးသီဟရှေ့မှ အမြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
“မြေးလေး”
တခဲနက် ငိုသံပါသော အော်သံကြီးနှင့်အတူ ဦးသီဟမှာ တော
ထဲ ပြေးဝင်သွားခဲ့လေပြီ။
အတန်ကြာမှ သူ့မြေမလေး အရိုးစုနှင့် စက်ဘီးလေးကို
သယ်မကာ ဦးသီဟ ပြန်ထွက်လာသောအခါ...
ဟင်္သာနှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက် ဝက်ဝံရုပ် သော့ချိတ်ကလေးကို
အဘဦးသီဟဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်။
အဘဦးသီဟ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလျက် ကြေကွဲစွာ ပြုံးပြ
သည်။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကလေးရယ်... အဘမြေးလေးရဲ့

အလောင်းကို ရှာပေးခဲ့တဲ့အတွက်. . .”

ဆိုနစ်သောအသံကြီးဖြင့် အဘဦးသီဟရဲ့ကျေးဇူးတင်စကား
ကို ဟင်္သာ နားမထောင်ရက်ပြီ။

“သွားခွင့်ပြုပါဦး အဘ”

ဟင်္သာ တိုးတိတ်စွာ နှုတ်ဆက်ပြီး လေးကန်သောခြေလှမ်းများ
ဖြင့် အဘဦးသီဟရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

၁၇. ၁၇. ၁၇. ၁၇

ဆည်းလည်းချိုချို အသက်(၁၄)နှစ်

BURMESE
CLASSIC
.com

ဖြူဖွေးသော အုတ်ဂူအသစ်စက်စက်ကလေး။

ဟင်္သာ မျက်တောင်တို့ကို အခါခါ ပုတ်ခတ်နေမိသည်။

ပန်းရောင်လွလွ နှင်းဆီပန်းစည်းကလေးပေါ် မျက်ရည်တို့
မစွန်းကျစေချင်။

“ခ. . . ခုတော့ သူ မည်းနက်နံ့ဟောင်နေတဲ့ မြေကျင်းထဲမှာ
မနေရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ဟင်္သာရယ်၊ ဟောဒီအုတ်ဂူဖြူဖြူကလေးထဲမှာ ငြိမ်း
ချမ်းစွာ နေခွင့်ရတဲ့အတွက် သူ ဟင်္သာကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ။ ကဲ. .
ပြန်ရအောင်နော်”

ရိုးက လက်ကမ်းပေးသည်။

စကားပွင့်ဖြူဖြူများ ကြွေကျနေသော မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်
နှစ်ယောက်အတူ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာခဲ့မိကြသည်။

ရိုးက စက်ဘီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းရင်း စကားစသည်။
 “ဟင်္သာ ဒီနေ့ ပြန်တော့မှာလား”
 “အင်း. . .”
 “မြို့ရောက်ရင် လာလည်လို့ရမလား”
 “ဘာကိစ္စနဲ့လာမှာလဲ”
 “ကျွန်တော် ကွာလီဖိုင်း ဝင်တယ်လေ၊ မာစတာ မြို့မှာ လာ
 ဆက်တက်ရမှာ”
 “အိုး. . . တော်လိုက်တာ”
 “အဲ့ဒါ ဟင်္သာဆီ လာလည်မယ်နော်”
 “လာပေါ့. . . ကျွန်မကလည်း ဒီရွာကအိမ်ကို”
 “ဟင်. . . ဒီမှာ ပြန်လာနေမလို့လား”
 “အဟင်း. . . ဟင်း. . . ဘယ်ကလာ၊ ဒီကအိမ်ကို အမြန်ဆုံး
 ရောင်းလိုက်တော့မယ်လို့”
 “အင်း. . . အဲ့ဒါ အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ပဲ၊ ဪ. . .
 နေဦး၊ တစ်ခုကျန်သေးတယ်”
 “ဟင်. . . ဘာလဲ”
 ဟင်္သာ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ရိုးကို မော့ကြည့်သည်။
 ရိုး နွေးထွေးနူးညံ့သော အပြုံးကလေးနှင့် ဟင်္သာကို ပြန်၍
 ကြည့်ကာ တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။
 “နောက်ဆို ဝိညာဉ်တွေ သရဲတစ္ဆေတွေအကြောင်းကို လုံးဝ
 စိတ်မဝင်စားရတော့ဘူးနော်”
 စိုးရိမ်သော တားမြစ်သတိပေးသံ။
 ဟင်္သာ ပြုံးလျက် နာခံကာ. . .
 “အင်းပါ. . . ကိုယ့်တာဝန် ကျေပြီလေ”
 ဆည်းလည်းလေးရဲ့အလောင်းကို ရှာတွေ့ခဲ့သောအဖြစ်ကို

ဟင်္သာ ရည်ရွယ်ပြီး ပြောသည်။
 ထို့နောက်. . .
 ဟိုးအဝေးဆီသို့ မျှော်ငေးကာ ဟင်္သာ ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြော
 သည်။
 “ခုချိန်ဆို ကိုယ့်ညီမလေးရဲ့ဝိညာဉ်ကတော့ ဟိုးအဝေး တစ်နေ
 ရာကနေ ကိုယ့်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ကြည့်နေမှာပါနော်”
 “ဒါပေါ့ ဟင်္သာရယ်၊ သူ မလုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်
 ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဟင်္သာကို ကြိုးကြာက ကျေနပ်နေမှာပါ”

